

Thiết Tẩn Quang Âm

Contents

Thiết Tẩn Quang Âm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17: Thượng	44
18. Chương 18: Hạ	47
19. Chương 19: Thượng	50
20. Chương 20: Hạ	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	65
25. Chương 25	69
26. Chương 26	73
27. Chương 27	77
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	99
35. Chương 35	101
36. Chương 36	104
37. Chương 37	107
38. Chương 38	112
39. Chương 39	115
40. Chương 40	119
41. Chương 41: Phiên Ngoại	124

Thiết Tẫn Quang Âm

Giới thiệu

Editor: Tiểu Băng Nữ Thể loại: Kuroko no Basket đồng nhân, hiện đại đô thị, học đường, bóng rổ, b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-tan-quang-am>

1. Chương 1

[Lần đầu tiên nhìn thấy hắn vô sắc, ta đã muốn nhuộm lấy hắn bằng màu sắc của ta, chỉ độc nhất của ta]

※

Thời điểm Akashi Seijuurou gặp gỡ Kuroko Tetsuya, là lúc hắn cảm thấy cực kỳ nhàm chán.

Thời điểm đó, Teikou bắt bọn họ phải là quán quân trong giải đấu lớn nhất nước, với vai trò đội trưởng, Akashi đã đạt được những thành tích đáng chú ý nên không còn ai dám hoài nghi khả năng của hắn nữa. Tuy rằng hắn một mực yêu cầu, bất quá chẳng có kẻ nào dám cãi lời hắn, bây giờ cảm thấy... Có chút nhàm chán.

Gần đây, lúc luyện tập đội ngũ, át chủ bài tiên phong Aomine Daiki thường xuyên thất thần, hữu ý vô tình mà hướng nhìn đến sân nhóm 3 luyện tập, giống như đang tìm bóng dáng ai đó, với bộ dáng ấy, đã sớm khiến cho Akashi chú ý.

“Daiki, chuyên tâm đi.” Akashi lạnh lùng nhắc nhở, không biết tại sao tên ngu ngốc kia lại vô cùng nhập tâm, chuyên chú nhìn chằm chằm người kia, không hề chú ý tới nhắc nhở của hắn.

Aomine thật vất vả tìm kiếm được bóng người diễm tĩnh màu băng lam trong nhóm 3, đang định hô lên “Tetsu”, lại không nghĩ tới sẽ có một thứ đồ vật lạnh như băng chạm đến vùng cổ của mình.

Cứng ngắc dời đi tầm mắt, một cây kéo đang được đặt giữa động mạch, một thứ kim loại lạnh như băng sáng bóng.

“Ha hả, xem ra gần đây tôi quá nhân từ rồi, Daiki.”

Aomine bắt đầu cảm giác lạnh cả người lan truyền từ đầu đến chân.

“20 vòng, ngay bây giờ.” Ngay lập tức, Aomine cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, có chút tiếc nuối không thể cùng Kuroko chào hỏi, đôi chân chân tuyệt đối không dám đình trệ, bắt đầu chạy vòng.

Đuổi Aomine đi rồi, Akashi đem tầm mắt chuyển đến nơi nhóm ba đang tiến hành luyện tập.

Trong mắt Akashi, nhóm ba đều là phế vật, không có tư chất, lại càng không đáng để giao lưu trò chuyện.

Mà giữa những người này, ai lại có tư chất, để tên Aomine Daiki ngu ngốc chú ý?

Hình như... Có chút thú vị... Vừa lúc gần đây thực nhàm chán...

Akashi sờ sờ cây kéo bước tới, tâm tình sung sướng nở nụ cười.

Sau khi đội chính kết thúc luyện tập, Aomine chạy nhanh đi thu thập đồ đạc, vội vã ly khai, mang theo một chút vội vã cùng... hơn hở?

“Chòm sao bói toán nói, đường tình duyên của Aomine gần đây rất tốt... Tên kia, quen bạn gái sao?” Midorima đẩy mắt kính, đối với hành vi kì lạ gần đây của đồng đội bắt đầu đưa ra phán đoán. Murasakibara vẫn còn cần kẻo que, đối với tin tức lẻ đường của Midorima tỏ vẻ không hề hứng thú.

“Shintarou, Atsushi, đi theo ta.”

Ba người đi tơ sân bóng rổ cũ phía bắc của trường. Bởi vì nơi này quá mức cũ kỹ, ít ai muốn đến đây luyện tập. Nhưng mà, lúc này sân bóng lại sáng đèn cho thấy bên trong thật sự có người.

Vừa vào cửa, ánh mắt Akashi liền chặt chẽ mà nhìn thiếu niên bên cạnh Aomine.

Rõ ràng vóc người nhỏ nhắn không thích hợp vận động, màu da quá mức trắng nõn, không khoa trương nhưng ngũ quan lại tinh xảo, cùng với... Cùng với mái tóc cũng như đôi mắt đều là màu băng lam .

Kuroko và Aomine vẫn đang nói chuyện.

Trong mắt Akashi, thiếu niên lẳng lặng đứng nơi đó, chuyên chú nhìn Aomine, khóe môi nhếch lên man theo ý cười vừa nhẹ vừa nhu hòa. Không hề cảm nhận được sự tồn tại của hắn, khí chất tồn tại gần như không màu. Akashi cảm thấy một cổ mảnh liệt hưng phấn, so với lúc trước khi vừa tới Teikou, nhiều người vẫn hoài nghi năng lực của hắn chỉ mới học năm nhất đã được làm đội trưởng càng hưng phấn hơn.

Quả thật rất hiếm thấy, người có khí chất vô sắc như thế này.

Tựa như một trang giấy, khiến người ta vội vã mà muốn nhuộm lấy hắn bằng màu sắc của chính mình, chỉ độc nhất của mình.

Đối mặt với ba người Murasakibara, Midorima, Aomine, Akashi biểu đạt ý tưởng của bản thân một cách rất rõ ràng ——

“Đối với người này, tôi quả thực rất có hứng thú.”

Murasakibara cùng Midorima rõ ràng cảm thấy kinh ngạc, mà trong mắt Aomine ngoại trừ kinh ngạc, còn có một loại địch ý.

Một loại địch ý giống như đồ vật của mình sắp bị ai đó cướp đi.

Akashi đầy hứng thú nhìn Aomine mang theo địch ý trong mắt, lại dùng biểu tình lãnh đạm nhìn nhìn thiếu niên nhợt nhạt màu lam, ý cười trên khóe miệng càng thêm mở rộng.

Aomine, cậu vẫn còn quá non.

Nếu như vật của mình đã bị để ý, thì phải giữ thật chặt, nhất định phải giấu ở một nơi không ai tìm thấy, để thế giới của hắn chỉ có một mình người.

Nếu không, sẽ bị cướp đi.

2. Chương 2

[Muốn được tham gia trận đấu với tư cách cùng năng lực này sao? Tôi có thể cho cậu, bất quá, không phải là miễn phí.]

※

Kì nghỉ hè chấm dứt, sau khi luyện tập, Akashi bảo Kuroko ở lại, các đội viên đều nghĩ đội trưởng rút cuộc kêu tên này ném rổ, chuyền bóng, cướp bóng các thứ, sau đó vì quá vô dụng nên bị khai trừ, tất cả đều mang theo biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa, vỗ vỗ bả vai Kuroko rồi rời khỏi phòng tập.

Aomine có chút lo lắng, nhưng với ánh mắt lạnh băng như dao của Akashi, chỉ có thể đi vào phòng thay đồ.

Rất nhanh, giữa không gian nhỏ bé chỉ còn lại Akashi cùng Kuroko. Không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy đối phương hô hấp.

“Tại sao lại chơi bóng rổ?”

“Bởi vì thích.”

“Muốn được tham gia trận đấu không?”

“Muốn.”

“Có muốn được ở lại đội bóng rổ không?”

“... Muốn.”

Kuroko thành thật trả lời vấn đề của Akashi, ngón tay mảnh khảnh lại không tự giác mà vịn xoắn góc áo thể thao.

Rõ ràng rất khẩn trương, mặt ngoài lại giả như bộ dáng không có việc gì. Akashi xấu xa nở nụ cười.

“Muốn được tham gia trận đấu với tư cách cùng năng lực này sao? Tôi có thể cho cậu.”

Kuroko chấn động, có chút không thể tin nhìn Akashi, gương mặt luôn gọn sóng không sợ hãi rốt cục xuất hiện một ít vết nứt, đó là vui mừng, không xác định, hoài nghi, mờ mịt... Từ từ biểu hiện rất nhiều cảm xúc hỗn tạp.

Trong đôi mắt màu băng lam kia đều là hình ảnh của mình, giống như Akashi Seijuurou hẳn chính là toàn bộ thể giới của Kuroko Tetsuya.

Nâng lên gương mặt sống động, thật là, phi thường xinh đẹp, phi thường... Ngon miệng.

Akashi cười khê, ngón tay chậm rãi xoa đôi môi nhợt nhạt của Kuroko, chậm rãi vuốt ve.

“Bất quá, không phải miễn phí.”

Nơi ngón tay truyền đến cảm giác hơi lạnh đúng là không tồi.

“... Tôi sẽ vào sân chơi bóng, nếu như có đủ thể lực.” Kuroko mở miệng, vẻ mặt không còn sinh động như trước, gương mặt đã hồi phục trạng thái không đổi như trước.

“Vậy Tetsuya mỗi ngày đều đến đây đi, tôi sẽ đặc huấn cho cậu. Chỉ có chúng ta hai người đặc huấn.”

“Chờ Tetsuya thực hiện được nguyện vọng vào sân chơi bóng, ta lại đến thu ‘Phí chỉ đạo’.”

Kuroko lui về sau một bước, cẩn thận lảng tránh ngón tay Akashi, thu thập đồ đạc bỏ vào balo đeo lên vai.

“Đành làm phiền Akashi-kun vậy.”

*

Lời vô nghĩa của tác giả: Tiểu Akashi bắt đầu dạy dỗ

XDDD

Lời vớ vẩn của editor: sự bỉ ổi của anh Đỗ bắt đầu~~

3. Chương 3

[Lần đầu tiên đau là bình thường, thành thói quen thì tốt rồi.]

※

Vì nghỉ hè, sân trường yên tĩnh không hề ồn ào như trước. Thiếu những tiếng ruồi bọ ồn ào, đội trưởng đội bóng rổ Teikou đại nhân của chúng, tâm tình rất tốt mà đi đến sân bóng rổ.

Có chút ngoài ý muốn, đã có người ở đó.

Kuroko ném bóng, cúi người xuống, thoáng cái chợt lóe lên rất nhanh, ba bước lên rổ, tư thế phi thường chính xác hơn cả tiêu chuẩn.

Quả bóng tao nhã mà tạo thành một đường cong, chuẩn xác mà ném vào... Phía trên rổ.

Thiếu niên có chút thất bại mà nhếch môi, chạy chậm nhặt bóng lên, sau đó tiếp tục luyện tập.

Akashi lẳng lặng đứng một bên, hẳn đã thức dậy từ sáu giờ sáng, nhìn Kuroko đổ mồ hôi đến nhường này, hẳn là so với mình còn thức sớm đến một giờ.

Đúng là... bé ngoan...

Lúc Kuroko một lần nữa chuẩn bị lên rổ, một bóng dáng màu đỏ từ trước mặt hắn xẹt tới, nháy mắt lấy được quả bóng vuốt ve, tốc độ nhanh đến độ Kuroko vô pháp có thể phản ứng. Đợi cho hắn phục hồi lại tinh thần, Akashi đã đem bóng đoạt được ném vào rổ, một quả ba điểm như chớp.

“Rất đúng giờ, Tetsuya. Như vậy, chúng ta bắt đầu đi, đợt đặc huấn của cậu.”

Đôi đồng tử dị sắc yêu dã nhìn hắn chăm chú, Kuroko phát hiện mình không di chuyển được.

“Tetsuya, nghe đây, mỗi người đều có tố chất không giống nhau. Ưu thế của tôi là tốc độ, điểm mạnh của Atsushi là cao lớn, Daiki chính là vô hình thái, hoặc có thể nói là dã tính.”

Akashi không nhanh không chậm mà đi đến trước mặt thiếu niên, khoảng cách giữa hai người không đến một bàn tay, gần gũi đến mức có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương.

“Thân thể của cậu, cũng không có đủ sức khỏe, ưu thế về phương diện tốc độ, mặc kệ luyện tập như thế nào, cũng rất khó có được tiến bộ nhảy vọt.”

“Đúng vậy...”

Kuroko hơi hơi gục đầu xuống, mái tóc mềm mại màu lam che đi ánh mắt, bộ dáng thực suy sụp. Hắn biết mình không có một chút ưu thế trên thân thể, nhưng mà bóng rổ lại dựa vào sự vận động phần cứng, vô luận cố gắng cỡ nào, cùng với người khác so sánh đều hoàn toàn không đủ. Cố gắng cùng mồ hôi của chính mình, giống như một sương tình nguyện để nỗ lực...

“Nhưng là, cậu có một thứ trời cho mà chúng tôi bất kể ai cũng không có, đó là sự mềm dẻo.”

Kuroko cảm thấy một cổ hơi thở ấm áp dừng bên cổ mình, còn không biết rõ tình huống thế nào, một bàn tay có chút lạnh lẽo liền vén lên vạt áo hắn, chậm rãi, trượt đến bên hông.

Nhận thấy được ánh mắt thiếu cứng ngắc của thiếu niên run rẩy, không biết làm sao, Akashi nhẹ nhàng nở nụ cười, đôi mắt Kuroko trước giờ không biết sợ hãi khe dao động, làm cho hắn cảm thấy sung sướng.

“Nào, Tetsuya, dựa theo lời tôi nói, làm đi.”

Ngày đó, tuy rằng không luyện tập với cường độ cao, Kuroko lại mệt đến cơ hồ đứng không vững.

Đặc biệt phần eo, đau nhức đến giống như nửa người dưới đều không phải mình, mỗi một bước đi, đều truyền đến một cảm giác đau đến thần kinh.

Gian nan mà đi đến gian phòng của mình, Kuroko thậm chí không kịp đi đến trên giường, cả người liền ngã xuống, sàn nhà lạnh lẽo đụng đến địa phương bên hông kia chịu đủ tàn phá, đau đến mặt mày tình xảo đều trở nên rối rắm.

Nghiêm khắc mà nói tiếp, Akashi cũng không để Kuroko làm ra tư thế kỳ quái gì, bắt quá là đem hấn cho một nữ sư yoga mà huấn luyện sự mềm dẻo trở nên biến hóa, thay đổi một số tư thế, càng củng cố lực phần eo cùng cổ tay, không hơn không kém.

Bắt quá, đối với một cái thiếu niên trung học, sự mềm dẻo của thân thể hấn so bạn cùng lứa tuổi chênh lệch rất nhiều, mỗi ngày mạnh mẽ tiến hành các loại động tác huấn luyện thách thức sự cực hạn, vẫn là khó có thể chịu đựng.

Nhất là, người huấn luyện còn vì sửa chữa động tác, thường dùng tay mạnh mẽ làm cho thẳng... Nhiều lần, Kuroko đau ngay cả nước mắt đều chảy ra.

Nhìn con người xinh đẹp màu lam ngập trong hơi nước, đội trưởng đại nhân ôn hòa mà dùng ngón tay đặt lên mắt thiếu niên, động tác ôn nhu nói với hấn, một tia lãnh khốc không mang theo chút ấm áp gì ——

“Lần đầu tiên đau là bình thường, thành thói quen thì tốt rồi.”

– TBC –

Lời vớ vẩn của editor: Thật là... Ba chấm TT~TT Đậu với chả hủ...

4. Chương 4

[Tôi rất thích để những ấn ký trên người cậu giống như biến cậu thành vật sở hữu của tôi, cậu đừng cho tôi thêm cơ hội nào nữa.]

※

Đã trải qua một tháng huấn luyện, Kuroko đau đến rơi lệ, nhưng bây giờ, đã có thể mặt không đổi sắc đạt tới yêu cầu của Akashi. Hết thấy đều có ích với thể trạng tương đối nhỏ nhắn của hấn, còn có sự mềm dẻo trời sinh. Lại nói, Akashi tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng không phải loại xằng bậy, từng động tác, đều luôn lo lắng, xác định có thể đạt tới mục đích huấn luyện hay không, cũng sẽ không thương tổn Kuroko.

Ở ngoài nhìn vào, Akashi vẫn luôn rất lạnh lùng đứng một bên nhìn Kuroko tập luyện, trên thực tế, hấn vẫn luôn tính toán thời gian, chỉ cần cảm thấy thời gian đã đủ, sẽ bảo Kuroko dừng lại nghỉ ngơi.

Kuroko là một người cực kỳ chăm chú, hơn nữa, lại có năng lực chịu đau rất tốt, nếu Akashi không ra mệnh hấn dừng lại, không chừng thật sự sẽ luyện tập đến bị thương.

Akashi lại một lần nữa đem bàn tay kéo vạt áo Kuroko lên, xác nhận lực phần eo cùng sự mềm dẻo. Mà Kuroko thấy nhưng không thể trách vẫn tiếp tục nhin vì nghiệp lớn, cả tháng nay loại động tác này của Akashi không thể đếm, hấn ngay từ đầu thân thể còn cứng ngắc, bây giờ đã hoàn toàn thành thói quen.

“Đợt huấn luyện thứ nhất đã xong, bắt đầu đợt thứ hai đi, Tetsuya.”

“Chúng ta cùng chơi trò chơi, cậu đi lại tự do, tôi bị bịt mắt, nếu trong mười giây tôi bắt được cậu, thì tôi thắng. Nếu không thì cậu thắng.”

“Ai thua thì chấp nhận bị phạt. Chơi mà không có hình phạt thì làm sao chơi hết mình được, đúng không?”

Kuroko có chút mơ màng, lời thực đã nói, đã hơn một tháng, hấn vẫn như trước không hiểu rõ Akashi rốt cuộc muốn đạt tới trình độ gì, chơi bóng rổ như thế nào.

Sự mềm dẻo được huấn luyện cũng được hay chơi trò quái dị cũng được, Kuroko căn bản không hiểu được người có đôi mắt yêu dị phía trước đang suy nghĩ gì.

Bắt quá, hấn tin người này.

Bản năng tín nhiệm, không cần lý do.

Chỉ cần dựa theo hấn nói, là có thể đứng ở trên sân bóng, cùng đồng đội chơi bóng, nói không chừng có thể cùng... Cùng Aomine-kun chơi bóng...

Akashi hơi hơi nheo mắt, hấn có thể cảm thấy Kuroko thất thần. Kuroko có rất ít biểu tình, nhưng với năng lực thấy rõ phi thường của Akashi, hấn có thể cảm giác được, thiếu niên trước mặt đang thất thần.

Lúc ở với tôi, lại dám thất thần... Quả nhiên lớn mật, Tetsuya...

Trong lòng Akashi dâng lên một cỗ cảm xúc ác liệt.

“Cố gắng che dấu chính cậu, Tetsuya, để tôi nhìn xem cậu có thể đạt tới trình độ nào.”

Akashi sớm đã chuẩn bị tốt khăn mặt mỏng che đi ánh mắt, trước mắt là một mảnh tối đen, nhưng trong đầu, hấn vẫn thấy rất rõ ràng.

Tiếng gió, sớm đã hòa vào trong đầu tạo thành bố cục sân bóng: bên phải đi hai mươi thước là cột bóng rổ, rồi sau đó lui mười bước là ghế dài nghỉ ngơi...

“Bắt đầu đi, Tetsuya.”

Hô hấp nhảy cảm mà bắt giữ Kuroko trong phút chốc trở nên dồn dập, Akashi bất động thanh sắc đưa lưng về phía hấn.

Thợ săn tốt sẽ không tùy tiện kinh hách con mồi.

Phải chờ mọi việc đã sẵn sàng, thời điểm con mồi mất cảnh giác, phát ra đòn công cực mạnh, một đòn mất mạng.

Kuroko không rõ, cái này cũng không phải là người cao lớn vì cái gì có thể có cảm giác cường đại áp bách, hấn cực lực hít sâu, trì hoãn hô hấp cùng nhịp tim đập, nhưng mà, người kia cho dù đã bịt mắt, Kuroko vẫn có loại ảo giác chính mình bị nhìn thấu.

Không, có lẽ không phải ảo giác...

Một trận gió lạnh lướt qua, nắm lấy tóc Kuroko, hấn tùy tay vuốt ra vài sợi tóc, sau đó lập tức dừng lại.

Một thứ lạnh như băng đang để trên cổ tay của hấn.

Người bịt mắt kia, chuẩn xác vững vàng đem kéo đặt trên cổ tay hấn.

“Cậu thua rồi, Tetsuya.”

Akashi cười khê, cũng không có cõi khăn bịt mắt. Mãnh liệt dùng sức, đem thiếu niên tinh tế tồn tại như không kéo đến trong lòng của mình.

Kuroko chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ, ngay sau đó, trên cổ truyền đến một trận đau đớn. Hấn khó chịu mà nhú mày, lại không rên một tiếng.

Akashi khoái trá nhẹ nhàng liếm dấu răng vừa mới cắn để lại, ôn nhu lưu luyến mà trấn an.

Làn da của Tetsuya vẫn trắng như thế, ấn ký này nhất định bị thấy.

Akashi nghĩ như vậy, cảm thấy những gì tích đọng trong lòng vừa rồi được đập tắt không ít.

“Phải thấy rõ hướng đi của người chung quanh, tầm mắt của bọn họ, lực chú ý của bọn họ. Chỉ có như vậy, cậu mới có thể làm cho mình hòa nhập vào, gió êm dịu, cùng hoàn cảnh nhập làm một thể.”

“Trong ảo thuật, có một loại kỹ xảo, mượn ngoại vật chung quanh, che đi tầm mắt của con người, có tên là Misdirection.”

Kuroko đang do dự không biết có nên bảo Akashi dừng lại trò chơi nguy hiểm này không, thình lình nghe thấy Akashi nói một đoạn như vậy. Hấn rất thông minh, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của Akashi.

“Tôi đã hiểu, Akashi-kun.”

Cuối cùng thở ra một cái, hơi thở mang theo hương vị bạc hà, Akashi thu hồi tư thế ái muội, xoay người trở về điểm xuất phát.

“Nếu đã hiểu, vậy chúng ta tiếp tục đi.”

“Nếu cậu tiếp tục thua, tôi sẽ tiếp tục để lại ấn ký trên người cậu.”

“Tôi rất thích để những ấn ký trên người cậu giống như biến cậu thành vật sở hữu của tôi, cậu đừng cho tôi thêm cơ hội nào nữa.”

Kuroko xoa xoa trán, ánh mắt chặt chẽ nhìn thẳng nhất cử nhất động của Akashi.

“Akashi-kun, có đôi khi cậu rất thích chơi mấy trò lạ kỳ.”

Đội trưởng đại nhân nghiêng đầu, đối mặt với lời nói bất kính của Kuroko, trừ bỏ cảm thấy thú vị, lại không hề có một tia khó chịu.

“Lạ sao... có lẽ vậy.”

Vừa dứt lời, Akashi dùng tốc độ cực nhanh, hướng tới phía Kuroko.

Bắt lấy.

Không... Không sai.

Vừa đến, trống rỗng.

Thì ra là thế, cố ý nói chuyện, để tôi đến nhầm chỗ... Sao...

Thật là, Tetsuya cậu thế này cũng thật thú vị, tôi càng ngày càng có hứng thú rồi đó...

Bị lừa, Akashi lại cực kỳ vui vẻ liếm liếm khóe miệng.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Vẫn cảm thấy đội trưởng là một người bề ngoài quý súc nội tâm ôn nhu (?), dù sao một người bạo ngược sẽ không thể phục chúng đâu XDD

Tiểu Kuroko, không cần sơ suất mà chờ bị đội trưởng ăn sạch sẽ đi

~Tiến triển rất chậm bắt quá điều muốn viết về đội trưởng chính là đã dạy dỗ ngoài ý muốn vui vẻ ~O(_)O~

5. Chương 5

[Tôi muốn cậu khi vừa nhìn thấy vanilla milkshake, liền nhớ đến nụ hôn của tôi.]

※

Nghỉ hè gần chấm dứt, Akashi cũng gần đặc huấn xong cho Kuroko.

Trừ bỏ Misdirection, Akashi còn đặc biệt để Kuroko luyện tập truyền dài — lợi dụng phần eo cùng thủ đoạn xoay tròn, chuẩn xác mà không chế đường bóng, thậm chí có thể xỏ xuyên qua toàn sân.

Lần đầu tiên nghe Akashi miêu tả, Kuroko từ đáy lòng hoài nghi mình có làm được hay không. Bất quá trải qua một quãng thời gian cố gắng, giống như có hơi tìm được một chút bí quyết.

Thiếu niên tên Kuroko Tetsuya, hiện tại đang phiền não một vấn đề khác.

Một việc cực kỳ nghiêm trọng, vấn đề không thể không lo lắng.

Trên thực tế, đã bắt đầu từ tối hôm qua, vấn đề này đã làm hấn mất ngủ.

Vấn đề này chính là...

“Akashi-kun, cậu làm nhiều ấn ký quá, hoàn toàn không thể che.”

Tại phòng thay đồ, đối mặt với vùng cổ trải rộng, gần vùng xương quai xanh, người kia tạo dấu vết, Kuroko đều thực đau đầu.

“Ai bảo lúc Tetsuya chơi trò chơi với tôi, không thắng được lần nào chi.”

Akashi ngồi ở một bên, tâm tình sung sướng mà thường thức thiếu niên trần trụi với làn da trắng nõn, trải rộng dấu hôn. Mỗi một dấu vết, đều là hấn gặm cắn, lại không ngừng dùng đầu lưỡi liếm hôn, mút vào lỗng ra, hấn Akashi Seijuuroo danh dự phát thệ, tuyệt đối tới ngày mốt khai giảng ẩn ký tuyệt đối không thể biến mất.

“VẬY... mình sẽ nói là do muối cắn.”

Kuroko thì thảo tự nói, thanh âm không lớn, bắt quá vẫn rơi vào trong tai Akashi.

“Thật sự là ý kiến hay, không tồi.”

Tin tưởng người này ngu ngốc, không cần giải thích.

Trời chiều ánh chiều tà nghiêng nghiêng trên con đường ở cổng trường, đem hai bóng dáng thiếu niên kéo đến rất dài rất dài.

“Akashi-kun, xin chờ một chút.” Kuroko đột nhiên gọi Akashi, trong nháy mắt, người đã không thấy tầm hơi. Akashi không có thói quen chờ đợi người, nhàm chán, hấn từ trong ba lô lấy ra mấy cây kéo, tùy ý thường thức, tốc độ càng lúc càng nhanh, thứ kim loại nhỏ bé vẽ ra những đường cong lạnh lẽo.

“Đã đợi lâu, Akashi-kun.”

Kuroko uống một ly vanilla milkshake của mình, trong tay cầm một ly vanilla milkshake lớn khác, đưa tới trước mặt Akashi.

“Trong khoảng thời gian này, đã làm phiền Akashi-kun. Cảm ơn cậu.”

Akashi hơi hơi nheo mắt lại, nhìn ánh mắt vô cùng chân thành trong suốt của Kuroko, đột nhiên cảm thấy có chút lo sợ không yên.

Hấn không nhớ rõ, đã có ai từng nói một tiếng “Cảm ơn.” với mình chưa.

Hấn nhận được rất ít tình cảm, ngoài những sợ hãi, ghen ghét, bất mãn, căm hận, tôn kính, thì chẳng có gì cả.

Được người khác cảm tạ tâm tình, hấn gần như không thể nhớ.

Bất quá, cảm giác cũng không tệ lắm.

Kuroko đem ly vanilla milkshake đưa qua một chút, ngón tay trắng nõn dài nhỏ nắm chặt chiếc ly màu đỏ, gương mặt thoải mái thoát nhìn càng hiện thêm vẻ trong sáng.

“Nếu Akashi-kun không thích vị vanilla, vậy tôi sẽ đi mua cái khác...”

“Không cần.”

Akashi nhận lấy ly trong tay Kuroko, lại không vội uống, chính là tập trung mà nghiền ngẫm, nhìn ống hút trong bán thể rắn kia cao thấp chìm nổi.

“Lại nói, Tetsuya cũng rất thích vanilla milkshake à.”

“Ừ, rất thích.”

Kuroko một bên đáp lại, một bên mạnh mẽ hút một hơi, vẻ mặt thỏa mãn.

Không đợi hấn đem một hơi vanilla nuốt vào, Akashi nắm lấy tay hấn, ôm vào trong ngực, nâng lên hàm dưới, cúi đầu xuống.

“Ngô...” nơi cổ họng Kuroko phát ra âm thanh mỏng manh nức nở, mà Akashi lại càng ngày càng làm tới, ở trong miệng hấn tàn sát bữa bãi.

Mỗi một tắc, mỗi một chỗ, đều tận tình mà nhấm nháp, chiếm hữu.

Lúc này mặc dù là chặng vạng, trên đường người đi đường rất ít, nhưng mà, vẫn có người đi ngang.

“Oa —— các anh đang hôn kìa ——” một đứa nhỏ đi ngang qua gặp được một màn này, đồng ngôn không cổ kị, hô lên.

Kuroko nghe thấy tiếng la, trái tim sắp nhảy ra cổ họng. Hắn muốn đẩy người phía trên ra, Akashi tuy rằng người không cao lớn, nhưng khí lực cũng tuyệt không phải nhỏ, Kuroko căn bản không thể phản kháng.

Kuroko Tetsuya, 14 năm qua lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Akashi nhìn đôi mắt màu băng lam xinh đẹp, ánh mắt mang theo kinh hoàng còn ẩn ý hàm xúc cầu xin, hắn chẳng những không buông tha, ngược lại còn nâng gáy người kia, thay đổi góc độ làm nụ hôn thêm sâu.

Kuroko thật sự cảm thấy chính mình hít thở có phần không thông.

Lạch cạch, milkshake trong tay rơi trên mặt đất, vì chống đỡ thân thể của chính mình, Kuroko để tay trước ngực Akashi không thể không nắm chặt vạt áo của hắn.

Chỉ ngần ngừ mười mấy phút đồng hồ, nhưng với Kuroko xem ra, lại giống như kéo dài vài thế kỷ.

Rốt cục Akashi buông lỏng người trong ngực ra, đem ly milkshake trong tay mình đưa tới.

“Tetsuya, ly này cho cậu.”

Kuroko trong vài phút đồng hồ, điều chỉnh lại hô hấp hỗn loạn của mình.

Hai gò má hắn thiếu dưỡng khí mang theo chút hồng, có chút giận dữ nhìn người khởi xướng trước mắt.

“Akashi-kun, cậu làm gì vậy...”

Đội trưởng tóc đỏ cũng không nóng lòng trả lời vấn đề của Kuroko, hắn ngược lại đưa ra một vấn đề khác

“Tetsuya, đây là nụ hôn đầu tiên của cậu?”

“...” Kuroko chỉ có thể cam chịu.

“Tôi muốn cậu khi vừa nhìn thấy vanilla milkshake, thứ cậu thích nhất, liền nhớ đến nụ hôn của tôi.”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: rất thích ôn nhu lại bá đạo đội trưởng đại nhân

~Nói, lần đầu tiên hôn môi chính là ở trước mặt mọi người, đội trưởng thắng XDDD

Nụ hôn đầu tiên của Kuroko bé nhỏ là của đội trưởng, đem đầu tiên đương nhiên cũng chính là của đội trưởng (đỏ mặt)

Tiến triển rất chậm, nghiêm trọng mà nhấn mạnh thì là còn xa a TAT

6. Chương 6

[Cậu tốt nhất cầu nguyện hắn bình an vô sự, không phải, nếu hắn mất một sợi tóc, tôi sẽ cắt đi một đầu ngón tay của cậu. Mặc kệ có phải do cậu làm hay làm, tôi đều sẽ tính hết lên người cậu.]

※

Khai giảng ngày đầu tiên, Kuroko trên đường đi đến trường, xa xa chợt nghe thấy âm thanh đầy sức sống của Aomine:

“A Tetsu —— cậu mặc đồ nhiều quá ...”

Thiếu niên với chiếc áo sơ mi cao cổ màu nhạt quay đầu lại, màu lam trong mắt tràn đầy ý cười.

“Aomine-kun, đã lâu không gặp.”

Aomine đạp xe đạp đến, lấy cặp sách của Kuroko, phóng vào rổ xe đạp. Bước xuống xe đẩy đi, cùng Kuroko đi bộ một đoạn.

“Aomine-kun lại đen hơn...”

“A a phải không? Tớ đi Okinawa, chơi rất vui ~ Còn Tetsu? Nghỉ hè vui không?”

“Cái này...”

Kuroko nhớ lại một chút về kỳ nghỉ hè của mình, đầu tiên là đau đến chết đi sống lại với việc huấn luyện sự mềm dẻo, sau đó là bách chiến trăm thua với trò “Chơi trốn tìm”, cuối cùng là vô số lần luyện chuyền bóng, ném bóng, cắt bóng...

Còn có làn da nóng của người kia xâm lấn trên môi, luôn luôn là loại cảm giác cháy bỏng...

“Tetsu, làm sao vậy?”

Từ trong ký ức bình tĩnh, Kuroko nhìn nhìn vẻ mặt thân thiết của Aomine, đột nhiên nhớ tới kỹ thuật bóng rổ mới của mình.

“Aomine-kun, nói không chừng, chúng ta có thể chơi bóng rồi cùng nhau đó còn có thể cùng tham gia trận đấu.”

Giống như giấc mộng lớn nhất đời của mình sắp đạt thành, trong mắt Kuroko lóe lên ánh sáng ngời, hai má cũng có chút ửng đỏ.

“Phải không, tớ rất mong chờ, Tetsu.”

Nhu nhu sự mềm mại của Kuroko, Aomine cười đến sang sảng.

Hôm nay là trận đấu huấn luyện của học kỳ mới, bất quá, Akashi tuyệt không lưu tình, vừa vào đã bắt chạy bộ 20 vòng, ngay sau đó lại là luyện tập đấu đối kháng 3 vs 3.

Nghỉ hè nên vận động không đủ, các thiếu niên đều cảm thấy tứ chi như nhũn ra, bất quá, không người nào dám la lớn.

Phải nói, là không có người nào có can đảm la lớn.

Chỉ cần có người há mồm muốn nói chuyện, liền lập tức thấy ánh mắt sắc bén, sáng ngời của người kia nhìn mình...

Sau đó, không, sẽ là không có sau đó.

“Tôi công bố danh sách nhóm mới. Tôi, Daiki, Atsushi... , cuối cùng, Kuroko Tetsuya.”

Một tầng kích động nổi lên.

“Hắn là ai? Căn bản không có nghe nha?”

“Học sinh chuyển trường?”

“Không phải... Hình như là một người trong nhóm 3...”

“Cái gì? Nhóm ba? Là thật hay giả?”

Akashi đối với hết thảy lời này đều mắt điếc tai ngơ.

“Tetsuya, đến đây.”

Đám người đang lên tiếng nghị luận bỗng nhiên im bật.

Tất cả mọi người cảm thấy, địa phương này đột nhiên xuất hiện một mái tóc màu băng lam, thiếu niên mặt mày thanh tú màu, an tĩnh đứng tại chỗ, giống như hắn vẫn luôn ở nơi đó.

Midorima, Murasakibara đều không có phản ứng quá lớn, Aomine thì khó nén hưng phấn cùng vui sướng.

“Nói đùa chuyện gì vậy? câu nghiêm túc sao, đội trưởng?”

Nam nhân thân thể cao lớn với những vết thương loang lổ chồng chéo nhau, ánh mắt lợi hại mà nhìn chằm chằm thiếu niên gần như trong suốt, có chút coi rẻ, có chút trào phúng, có chút cảm thấy buồn cười.

Giây tiếp theo, Haizaki liền cảm thấy áo mình bị hung hăng giữ chặt, một cổ lực mạnh mẽ đánh hẳn mắt cân bằng, chât vật té trên mặt đất.

Đôi đồng tử yêu dị từ trên cao nhìn xuống sắc mặt trắng bệch của Haizaki trên mặt đất, lạnh lùng nở nụ cười.

Trận đấu này, mặc kệ là Midorima, Murasakibara, hay là Aomine, ai cũng đều cảm thấy đây là một trận đấu không thể tưởng tượng được.

Aomine không ngừng nhận được bóng từ các góc độ, các phương hướng khác nhau, tốc độ cực nhanh, phương hướng chuẩn xác, đường bóng xảo quyệt, hắn không kịp phản ứng, thân thể đã theo bản năng lên rổ, thành công.

Mà Akashi chính là đứng ở trên ba phần sân, từ đầu tới đuôi đều không thay đổi vị trí, không ngừng ném bóng ba điểm.

Haizaki căn bản không biết bóng trong tay mình như thế nào biến mất không thấy, Kuroko cắt bóng dễ như trở bàn tay từ phía sau, hắn nổi giận rồi.

Bất quá chỉ là một nhân vật nhỏ bé của nhóm ba, nói có điểm khó nghe, chính là phé vật này sẽ không thể hữu ích.

Người như vậy, cứ nhiên một lần lai lần hai, lần hai rồi lần ba mà từ trong tay mình cắt bóng.

Quả thực là sự sỉ nhục đối với Haizaki hẳn.

Không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể
tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không
thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ
không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ không thể tha thứ...

Hầm cố hết sức đâm vào người kia, Kuroko chỉ cảm thấy một cỗ lực rất mạnh đâm thẳng vào mình, còn chưa kịp phản ứng, Haizaki dùng một khuỷu tay thẳng tắp đánh vào mặt hắn.

Khoảng cách quá gần, không có khả năng... Tránh thoát.

Kuroko nhắm mắt lại, tính thừa nhận cơn đau này. Sau đó thân thể run nhẹ nhẹ vẫn thể hiện hấn sơ hãi.

Đoán trước được nhưng đau đớn cũng không hề xuất hiện.

Akashi bắt lấy khuỷu ta có ý đồ ấu dả Kuroko, mang theo tươi cười âm trầm, mãnh liệt đem toàn bộ khuỷu tay xoay ngược lại, một cái 180 độ, Haizaki cảm thấy một cổ đau nhức, sau đó liền nghe thấy thanh âm xương mình bị lệch.

“Câu không dùng tay để chơi bóng rổ, mà là muốn đánh người, như vậy, tôi có phải nên phế bỏ nó không?”

Âm thanh Akashi không lớn, nhưng khi Haizaki nghe thấy lại cảm giác màng tai mình một trận chấn động ong ong.

“Bây giờ, cậu có thể rút, đội bóng rổ không cần loại rác rưởi như cậu. A đúng rồi, tôi khuyên cậu không cần nghĩ đến việc trả thù Tetusya. Cậu tốt nhất cầu nguyện hân bình an vô sự, không phải, nếu hân mất một sợi tóc, tôi sẽ cắt đi một đầu ngón tay của cậu. Mặc kệ có phải do cậu làm hay làm, tôi đều sẽ tính hết lên người cậu.”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: Chapter 169 nói xuất hiện Haizaki... Tạm thời để ta đem hân làm bia đỡ đạn đi

~Lời vớ vẩn của editor: Ân~ Bồn vương rất ưng

~

7. Chương 7

[Tetsuya có nhớ tôi không? Nói đi, nếu không muốn nói thì chờ cây kéo tới hân hạ đi nha.]

※

Trên sân bóng, mọi người đang luyện tập cho trận đấu.

Đội trưởng của đối phương đang nhìn chăm chú hàng phòng ngự của Kuroko.

Lúc này, một nam sinh vóc dáng cao to không thể nào tiến vào gần rổ.

Mặc kệ chính mình tốn bao nhiêu lực chú ý tập trung nhìn chăm chú hàng phòng ngự, thiếu niên trước mặt cũng giống như đám mây mơ hồ bất định, khó có thể bắt giữ, trong nháy mắt, người liền biến mất, đối phương lại như tia chớp đạt được.

Mất hân nhìn số điểm: 98 vs 27.

Không thể tiếp tục kéo dài khoảng cách nữa.

Nhất định phải ngăn cản... Bất luận như thế nào, không thể để cho Teikou hơn một trăm điểm.

Đây là lòng tự tôn của bọn hân về thành tích của đội bóng rổ giỏi nhất nước.

Kuroko mặt không đổi sắc nhìn chăm chú lối phòng ngự của mình, thân thể mãnh liệt ép xuống, đối phương cho rằng hân muốn dẫn bóng qua người, nhanh chóng bám sát lại, nhưng mà, quả bóng màu cam lại từ Kuroko hướng phía sau tạo thành một đường cong cao đi ra ngoài, thẳng tắp về rất gần phía khung bóng.

Độ cong này... Không thể vào... Đội trưởng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đã thấy một thân ảnh màu đen rất nhanh nhảy lên, chụp quả bóng ném vào.

Tiếp sức trong không trung.

Điểm số cuối cùng, dừng ở tỷ số 100 vs 27.

Tuy rằng đội đã chiến thắng với tỷ số cách biệt, nhưng Teikou bên này lại không hề kích động, ngược lại mang theo một loại đương nhiên bình tĩnh.

Bọn họ so với đối phương mạnh hơn, đương nhiên sẽ thắng.

Bọn họ so với đối phương mạnh hơn nữa, đương nhiên sẽ thắng với tỷ số rất lớn.

Sự thật vô cùng đơn giản, cho nên không hề có hưng phấn hoặc kích động.

“Có Kurokocchi ở đây, dẫn bóng thật sự rất thoải mái ~ A a Kurokocchi tớ yêu cậu chết mất~”

Người nói chuyện chính là Kise Ryouta, một đội viên mới gia nhập, tướng mạo anh tuấn đến mức khiến người ta cảm thán rằng người này không nên chơi bóng rổ, ngu ngốc *** (này là gì? =))) hân là có thể

càng làm cho hắn thêm tỏa sáng. Khi Kise nhập đội, người hướng dẫn cho hắn chính là Kuroko, bởi vậy hắn đối với Kuroko có một loại cảm giác đặc biệt thân thiết.

Ngô, chính là cái loại gà con vừa phá vỏ trứng ra ngoài liền nhận thức người đầu tiên nó thấy là cha mẹ, cảm giác vô cùng thân thiết...

“Kise-kun, cảm ơn đã khen ngợi, bắt quá cậu đừng ôm chặt như vậy có được không, tớ không thấy đường.”

“Cái thằng kia, buông Tetsu ra mau! Bám người kiểu này, cậu là gấu koala sao?”

Thời gian này, Aomine vẫn luôn là người thứ nhất lên tiếng trách cứ Kise.

“Aomine cậu đang nói cái gì? Koala không kề cận người, chắc kề cận nhánh cây hoặc cột điện? Đối với Kise mà nói, lại tương đối giống một con chó lớn.”

Midorima đẩy kính mắt, nhìn thoáng qua thiếu niên thân lam, đáy mắt hiện lên một tia hàn quang cực độ khó chịu.

“Midorima nói đúng, koala rất đáng yêu, so với Kise quả thực rất độc ác với nó.”

Murasakibara đánh một cái ngáp, đi đến ghế dài, cầm lấy cây quạt bắt đầu hạ nhiệt cho mình.

“Các cậu... Các cậu thật quá đáng!!! Kurokocchi cậu có nghe thấy không? Bọn họ khi dễ tớ... Khi dễ tớ là người mới, phân biệt đối xử đúng không?”

Kuroko bắt đầu dĩ thừa nhận sức nặng người nào đó dính trên người, hai tay trắng nõn linh hoạt mà lăm lăm, trong chốc lát, liền giúp Murasakibara cột lại mái tóc gọn gàng; tiếp, động tác vô cùng thành thạo đưa Aomine nước khoáng, cuối cùng thuận tay đem vật may mắn của hôm nay phóng tới tay Midorima.

Động tác này gần đây cơ hồ mỗi ngày lặp lại như nhau, muốn không thuần thục cũng rất khó.

Mấy người bạn đi ra sân bóng, cùng đi mua đồ ăn vặt, sau đó Kuroko sẽ từ bọn họ người kia tiếp nhận một ly vanilla milkshake lớn.

“A ~ đội trưởng không ở đây, sinh hoạt thật thoải mái ~”

Kise như trước bắt lấy Kuroko, cười hì hì kéo thân thể thiếu niên nhỏ xinh vào trong ngực.

Kurokocchi, mềm mềm, lại nghe thấy hương vị thơm thơm, ôm lấy thật sự rất thoải mái

~“Ai, vẫn còn bám lấy Tetsu sao, cái con chó bị kia!”

“Kisechin nếu tiếp tục vô lại không xuống nữa, liền sử dụng bao lực nha...”

“Theo như bói toán tình yêu nói, nam nhân quá phận dính người rất dễ dàng làm cho đối phương sinh ra khinh nhờn mệt mỏi.”

Thiếu niên bị mọi người vây quanh nhợt nhạt nở nụ cười, các bạn khắc khẩu, âm thanh đấu võ mồm với hắn xem ra, là vô cùng quý giá, là thời gian vô cùng vui vẻ.

Hắn rất quý trọng điều này.

Người kia đem đến cho hắn hết thảy.

Bóng rổ, trận đấu, thắng lợi, đội hữu, tán thành, tôn trọng, đồng bọn...

Tất cả toàn bộ, nếu không nhờ người kia, chính mình căn bản sẽ không có được.

Hạnh phúc của bây giờ, mình đều không nghĩ tới đây là mộng.

Nhìn vanilla milkshake trong tay, lơ đãng suy nghĩ, Kuroko lại nhớ đến nụ hôn mấy tháng trước.

Cái loại bị chặt chẽ giam cầm, nụ hôn cướp đi hết thảy hô hấp thậm chí linh hồn...

Chờ Akashi-kun trở về, phải hảo hảo nói lời cảm tạ mới được...

※

Về đến nhà, một thân mỗi một lết đi tắm, Kuroko nằm ở trên giường, rất nhanh liền thiếp đi...

“Đỉnh đỉnh đỉnh ——”

Ngay tại thời điểm Kuroko sắp ngủ, chuông điện thoại di động vang lên, hấn quơ quào lấy di động, từ từ nhắm hai mắt nhấn nút trò chuyện.

“Là tôi.”

Chỉ ngần ngừn hai chữ, Kuroko lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Hơn mười giây trầm mặc.

Kuroko cảm thấy một trận căng thẳng vô hình, có loại cảm xúc nào đó lan tràn bên tai, hấn có chút thờ không nổi. Để không bị loại cảm xúc không tên này bao phủ, hấn chủ động mở miệng.

“Akashi-kun... Sao lại có số di động của tôi?”

Dừng vài giây, đầu dây bên kia truyền đến vài tiếng cười thấp thấp.

“Tetsuya, có cái mà tôi không biết sao?”

Âm thanh Akashi rất êm tai, có chút trầm thấp, có chút từ tính (mỏng manh), lại có chút... Tà khí.

Tiếp tục hơn mười giây trầm mặc.

“Tetsuya có nhớ tôi không? Nói đi, nếu không muốn nói thì chờ cây kéo tới hầu hạ đi nha.”

Người này ——!

Lấy hiểu biết của hấn về Akashi, người này tuyệt đối nói được thì làm được. Còn có thể nói không sao?

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: ai nha đội trưởng trung nhị XDDD

~Chương này hảo ngọt hảo ngọt ~ viết đến thực vui vẻ ~ có một chút OOC rồi, mọi người để ý ~(đổ mặt)

8. Chương 8

“Hoan nghênh trở về, Akashi-kun.”

“Tôi đã về.”

※

Akashi đi Hokkaido giao lưu học tập đã một tháng.

Kuroko có chút xuất thần nhìn vị trí thường ngày mà Akashi ngồi, tính tính, người kia hình như sắp về rồi.

Những đường chuyền dài, bây giờ mình đã luyện tập đến rất quen thuộc. Hơn nữa, gần đây khi đang luyện tập, lại nghĩ ra một phương pháp chuyền mới.

Vô luận thế nào, đều muốn cho hấn xem.

Kỹ năng mới của mình, hấn là người thứ nhất để ý.

“Tetsu-kun

”

Một âm thanh nữ sinh vang dội xa xa, không cần nhìn Kuroko cũng biết, là quản lý xinh đẹp mới nhậm chức của đội bóng rổ Teikou —— Momoi Satsuki. Satsuki cùng lớp với Kuroko, hơn nữa Kuroko là thành viên chính tuyển ôn hòa bình thường nhất (?), quan hệ của hai người tựa như chị em.

Lúc này vừa lúc huấn luyện xin giải lao, Kuroko giúp Murasakibara cột tóc, Momoi thì ở một bên hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Kuroko.

“Tetsu-kun, nghe bảo ngày mai lớp nấu ăn, nội dung là crepes ~ tớ có thể chung tổ với Tetsu-kun không?”

Lần trước lớp nấu ăn, Kuroko làm cơm cuộn trứng ăn ngon đến mức Momoi thiếu chút nữa sinh ra dự vọng “Đem người này lấy về nhà”, sau đó, Momoi ở trong lòng âm thầm thề, về sau trong lớp nấu ăn nhất định phải cùng tổ với Kuroko, làm một ầu trùng hạnh phúc

~“Không thành vấn đề... Momoi-chan thích món gì như thế nào?”

Giúp Murasakibara cột chặt tóc, đôi mắt lam của thiếu niên mang theo ý cười trước sau như một ôn hòa nhìn về phía Momoi.

“Chuối phủ sôcôla!!!” Momoi trên đầu đã muốn toát ra mấy mảng phấn hồng, giống như thiếu nữ nhìn thấy thần tượng trong lòng. Chẳng qua, đối tượng của cô là đồ ăn...

“Không thành vấn đề... Bất quá... Vấn đề này tương đối thất lễ... Momoi-chan không sợ béo phì sao?”

Ai ——?

Thình lình mà nghe được từ ‘béo phì’ như thiên lôi sét đánh, nhìn đôi mắt thiếu niên trong suốt đơn thuần lo lắng, thiếu nữ đáng thương cân nhắc thật lâu giữa mỡ cùng mỹ vị, rốt cục hạ quyết tâm bỏ qua lộc ăn, nước mắt vô hạn mà chạy đi.

Nhìn theo bóng dáng Momoi chạy vội, Kuroko có chút bật cười.

Xoay đầu lại, bốn người tầm mắt lóe sáng đồng loạt tụ lại Kuroko, dọa hấn nhảy dựng.

“A a Kurokocchi tớ thích nhất là crepes. Đương nhiên so với crepes tớ càng thích Kurokocchi hơn cho nên nếu như là Kurokocchi làm crepes tớ liền rất rất rất thích

”

Kise là người thứ nhất bỏ nhào đến, ôm bả vai mảnh khảnh của thiếu niên bắt đầu cọ xát.

“Tên Kise chết tiệt buông ra cho tôi! Tớ cũng muốn nếm thử, chút nữa Tetsu làm crepes nha!”

Aomine một bên kéo người nào đó từ trên người Kuroko lôi xuống dưới, một bên vỗ bả vai của thiếu niên.

“Chòm sao bói toán nói, ngày mai vận may mắn của tôi là crepes.”

Midorima đẩy mắt kính. Bất quá trong đáy mắt ngoài chờ mong còn có hơi hơi đỏ lên hai bên gò má khiến người hoài nghi cái này có phải là bói toán hay là chiêu bài tạm thời...

“A ~ A ~ Kurocchin nếu lỡ làm nhiều crepes, mặc kệ bao nhiêu tớ đều sẽ giúp cậu tiêu diệt sạch~”

Không ai hoài nghi năng lực tiêu diệt thức ăn của Murasakibara...

Kuroko đối mặt với ánh mắt sáng ngời tham ăn (?), ngấm lại sức ăn của mấy người này, làm bao nhiêu cũng không đủ để nhét kê răng... Hắn đã quyết định sau khi kết thúc huấn luyện đi đến cửa hàng tiện lợi mua nguyên...

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kuroko đang nghĩ đến nguyên liệu nấu ăn, vài vị đội viên đều nghĩ “Có thể ăn crepes tình yêu do Kuroko-chan đích thân ra tay làm”, một bên nào đang tưởng tượng ra bộ dáng thiếu niên mặc tạp dề bận rộn...

Địa phương nào đó trong lòng có cảm giác, ấm áp mà muốn hòa tan...

Ngày hôm sau vừa kịp lúc tham dự trận đấu trung học, lớp nấu ăn của Kuroko vẫn chưa kết thúc, mà Akashi cũng chưa trở lại. Thể hệ kỳ tích bốn người một lúc cùng lên sân, vài người đều điên cuồng bùng nổ, 4 cá nhân đối diện 5 cá nhân tàn bạo đến thương tích đầy mình.

“Kuroko tự mình làm thức ăn...” Midorima vừa nghĩ, đem bóng trong tay bắn xa hơn.

“Tetsu tự mình làm...” Để kiềm ham muốn ăn crepes, Aomine không ngừng lên rổ.

“Kurokocchi làm

” Kise đẹp trai xoay người, nhảy lấy đà, bắn rổ, liên tục vài lần vài lần.

“Crepes của Kurochin, nhất định cũng giống như Kurochin nhỏ nhỏ, mềm mềm...” Murasakibara một bên mơ màng, một bên mạnh mẽ bắt lấy đường chuyển của cầu thủ đối phương.

Giây cuối cùng.

Các đội viên đáng thương chờ đợi, cũng không biết nguyên nhân bọn họ tử trận, kỳ thật là vì một khối crepes nhỏ nhỏ...

“Thực xin lỗi tôi đến chậm... A, trận đấu đã kết thúc sao?”

Kuroko vội vàng đẩy ra cửa sân bóng rổ, không nhìn đến đội ngũ đối đầu, chỉ nhìn đến một tổ bốn người như dây cầu vòng chớp chớp suy nghĩ nhìn hần.

Lúc Kuroko đem gói to phóng tới ghế dài, vài người bật dậy, nhảy nhót, trên người tập trung toàn lực bỏ nhào tới.

“Tetsu / Kurokocchi / Kuroko / Kurochin crepes của tớ!!!”

Mắt thấy mấy người tranh đấu gay cấn càng ngày càng đến gần, phát ra sát khí đã muốn ảnh hưởng đến đội hai, đội ba bên cạnh đang tập luyện, Kuroko-chan không thể không ra tiếng nhắc nhở ——

“Cái kia, chỗ này có đủ cho bốn người, không cần lo cho Akashi-kun, vừa vặn đủ cho các cậu...”

Lời còn chưa nói hết, nụ cười bất đắc dĩ của Kuroko liền cứng ngắc trên mặt.

Một cái cánh tay thẳng tắp từ phía sau giữ chặt cổ của hần, thân người quen thuộc dán lên lưng, cảm giác mấy ngày xa cách, kim loại lạnh lẽo chạm vào hai gò má thanh tú.

“Akashi cậu làm gì...”

Aomine nhìn đến mũi kéo di chuyển trên mặt Kuroko, cảm giác tâm đều lên tới cổ họng.

“Mọi người, trừ Tetsuya, chạy 100 vòng quanh trường.”

“Kurokocchi...”

“200 vòng.”

Âm thanh Akashi không lớn, nhưng là tất cả mọi người đều có thể từ âm thanh lạnh lùng của hần cảm nhận được tràn đầy sát khí.

Lạnh như băng, tàn bạo, tràn ngập khát vọng máu me...

Tiếp tục đứng yên thế này sẽ càng thêm kích thích ma vương kia, Aomine mấy người lo lắng nhìn Kuroko liếc mắt một cái, vẫn là theo lời bắt đầu chạy chậm.

200 vòng... Hy vọng sau khi chạy xong còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai...

Sau khi mấy người nọ rời đi, Kuroko càng thêm gian nan.

Akashi cũng không nói câu gì, nhưng mà, càng tăng lực cánh tay, thiếu niên hô hấp dồn dập, rõ ràng bởi vì động tác của hần có chút thiếu không khí.

Kéo trong tay Akashi như trước vững vàng ngay cả trong mộng vẫn xuất hiện mấy lần dừng lại trên mặt, nhìn trong con người màu băng lam kia bất lực cùng mê man, Akashi trong lòng có hơi hơi đau đớn.

Câu nói kia của Kuroko “Không cần lo cho Akashi-kun” châm đến nơi ngọn lửa sâu nhất trong lòng Akashi.

Không cần lo cho tôi... Cậu dám nghĩ đến cái này sao...

Akashi vô pháp kiềm chế cơn cuồng bạo trong lòng, hần luôn luôn là một người lý trí đến tàn khốc, lại bởi vì một câu nói như vậy mà thất thổ.

Dùng toàn thân điều chỉnh lại lý trí, hần mới có thể khống chế chính mình không làm hần bị thương.

Thật lâu sau, lâu đến nỗi Kuroko đã có chút mê muội, Akashi rốt cục buông hấn ra.

“Cái kia... Akashi-kun...”

“...” Akashi quay đầu đi chỗ khác, lửa giận trong lòng hấn hoàn toàn không có bình phục.

“Akashi-kun, cái này...”

Kuroko đưa cho Akashi một cái túi, thể tích cùng phân lượng cũng không nhỏ.

“Đây là của Akashi, bởi vì cậu hình như không thích ô mai, cho nên tôi có làm riêng một ít...”

Lúc trước Teikou mấy người bạn họ đi ra ngoài chơi, trên đường đi Kise mua milkshake, toàn bộ đều là vị ô mai, Akashi cau mày uống một ngụm, liền ném xuống toàn bộ.

Mặt Akashi một trận xanh, một trận trắng.

Qua một hồi lâu, vẻ mặt của hấn rốt cục khôi phục lại thái độ bình thường.

Nhẹ nhàng cắn một cái, hương vị chanh thực nhẹ nhàng khoan khoái, ôn nhuận thanh tâm, cùng người thiếu niên này cảm giác như nhau.

“Mùi vị không tệ.”

Nghe vậy, Kuroko lộ ra một cái cười nhạt.

“Vậy là tốt rồi.”

Đeo bao cổ tay vào, Kuroko chuẩn bị tiếp tục chuyển bóng, Akashi lấy laptop ra, chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo kế hoạch huấn luyện.

“A, đúng rồi.”

Kuroko đột nhiên dừng lại, đôi mắt dị sắc có chút nghi hoặc nhìn về phía hấn.

“Hoan nghênh trở về, Akashi-kun.”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh cao lớn, chiếu đến trên mặt thiếu niên, thoát nhìn gần như trong suốt.

“Tôi đã về.”

Giơ lên laptop, ngăn cản tầm mắt chung quanh, nụ hôn Akashi đặt trên môi Kuroko, một cái hôn rất nhẹ.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Còn ngọt ngào mấy chương, khả năng sẽ có điểm ngược nhỏ?

Dù sao kỳ tích cuối cùng phân ra... Bất quá ta chỉ hứa hẹn, chỉ biết ngược rất ngắn mấy chương ~ đây là một thiên hạnh phúc Đỏ Đen ngọt vẫn không có lắm ~XDDD

9. Chương 9

“Tôi mặc kệ cậu đi tìm cái “Ánh sáng” gì, nhưng nam nhân của cậu chỉ có thể là tôi, Akashi Seijuurou.”

※

Kia là một khoảng yên lặng sau 12h, ngày mùa thu ánh mặt trời ấm áp chiếu lên nóc nhà, Kuroko tìm được một chỗ trên sân thượng nằm phơi nắng mặt trời, lại có thể tránh gió, mở hộp cơm ra bắt đầu ăn.

Tuy rằng Thế hệ kỳ tích có vài người mời hắn cùng ăn trưa, nhưng Kuroko vẫn như cũ lễ phép dùng “Xin lỗi tớ chỉ muốn ăn một mình.” để chối từ, không để ý mình đã làm tan nát vô số trái tim.

Hắn gần đây thật sự quá mệt mỏi.

Cuộc thi, trận đấu cường độ cao, cùng với để bản thân không bị đánh giá thấp mà đã nhờ Akashi đặt ra quy định luyện tập đặc biệt.

Tất cả mọi người đều là thiên tài, Murasakibara, Midorima, Aomine, Kise, Akashi. Mỗi một ngày bọn họ đều trở nên mạnh hơn.

Mặc kệ Kuroko cố gắng bao nhiêu, hắn vẫn cảm thấy bản thân cách bọn họ quá xa.

Ánh nắng chói chang từ từ rơi xuống người hắn, Kuroko thật bé nhỏ...

Gần đây, Kuroko thường nghĩ, nếu có một ngày, bọn họ mỗi người đều mạnh hơn, mạnh đến nỗi không cần hắn trợ giúp, có thể thoải mái bỏ đi hết thảy, sự tồn tại của bản thân, còn cần thiết sao?

Ngày chia xa kia, bản thân... Có thể không gợn sóng xoay người biến mất sao?

Kuroko vô pháp ức chế suy nghĩ miên man, bởi vậy theo bản năng, cuối cùng vẫn muốn tạo chút khoảng cách với mọi người. May mà danh hiệu thành viên thứ sáu biến hóa thần kỳ của Thế hệ Kỳ tích cũng không phải là hư danh. Một khi muốn tránh mọi người, vẫn là thực dễ dàng đạt tới mục đích.

“No quá.”

Dáng vóc phi thường tiêu tụy hai tay tạo thành chữ thập, Kuroko dọn dẹp hộp cơm, nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định ở lại sân thượng ngủ trưa.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, bị suy nghĩ tra tấn mà có chút mệt mỏi, thần kinh cũng trầm tĩnh lại, cơn buồn ngủ rất nhanh liền thổi quét toàn thân...

Mơ mơ màng màng, Kuroko cảm thấy có một bàn tay ấm áp vuốt ve đầu mình. Bàn tay to có chút thô ráp, độ ấm đầu ngón tay khiến người ta thực an tâm.

Khóe môi thiếu niên cong lên, độ ấm này, hắn rất quen thuộc, thậm chí có chút quyến luyến.

“Aomine-kun... Đến đây khi nào vậy?”

“Xin lỗi, tớ đánh thức cậu sao?”

Đại nam hài có làn da ngăm đen mang điểm xin lỗi mà nhếch miệng cười, Kuroko lắc lắc đầu.

“Không có, tớ cũng ngủ không ngon.”

Hơi chút có điểm thanh tỉnh, Kuroko đột nhiên ý thức, đầu của mình gối lên đùi Aomine, nhanh chóng ngồi dậy, vội vàng nhích vào trong, cử động làm một kiện quần áo trên người rơi trên mặt đất.

Hắn không để ý.

Aomine cũng không để ý.

“Cái kia... Tetsu, tớ có một vấn đề...”

Aomine có chút phiền táo mà gỡ gỡ đầu, hắn luôn luôn thô lỗ không biết như thế nào hướng Kuroko hỏi loại vấn đề quá mức tinh tế này.

Chính là, chính mình lại phi thường phi thường để ý, để ý vô cùng.

“Tetsu, cậu gần đây có phải hay không cố ý tránh né chúng tớ?”

Vừa nói ra, hắn liền nhìn thấy ánh mắt màu băng lam hốt hoảng trợn to của thiếu niên, sau đó lại có chút kích động cúi đầu, tóc mái quá dài che đi vẻ mặt của hắn.

“Cái kia... Tớ nói gì sai sao, để tớ giải thích... Tetsu...”

Aomine có chút ngốc cảm thấy áy náy, hẳn thật sự cảm giác gần đây Kuruko lảng tránh hẳn, lảng tránh vài đội viên nhóm 1, còn thường xuyên lộ ra cái loại có chút mệt mỏi, lại có chút thần sắc tịch mịch.

Aomine thực không thích thiếu niên lộ ra loại vẻ mặt này.

Tetsu là một người phi thường ôn nhu, lại rất cố gắng, rất chuyên chú, là một học sinh tốt, vẫn luôn dưới ánh mặt trời vui vẻ cười, được mọi người quay chung quanh sủng ái, chứ không phải một người lộ ra cái loại biểu tình này.

Cho nên, nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Aomine-kun, không phải. Tổ cũng không có cố ý tránh né mọi người, chỉ là, có một chút lo lắng thôi...”

Kuroko nói rất chậm, hẳn ở trong đầu tìm kiếm từ ngữ, hơn nữa suy nghĩ cũng rất hỗn loạn, nhất thời không biết mình mở miệng lúc nào.

Aomine kiên nhẫn mà nghe.

“Mọi người đều là thiên tài, mỗi ngày đều tiến bộ vượt bậc... Như vậy càng ngày, sớm hay muộn gì cũng có một ngày, mọi người sẽ rất mạnh...”

Kuroko nhìn ra không trung, mặt trời hôm nay sáng quá, chiếu vào đôi mắt có chút đau nhức.

“Mạnh đến nỗi, không cần tổ nữa...”

Aomine lẳng lẳng nhìn Kuroko, thật lâu sau, bạo phát một tiếng thở dài.

“Cái gì chứ –”

Hắn nhún nhún vai, cảm giác có chút bất lực. Không biết tại sao, Kuroko đột nhiên có chút phiền muộn.

“Aomine-kun, tôi rất dễ tâm cũng thực phiền não...”

“Tetsu cậu đang nói cái gì vậy, chính cậu cũng mạnh mỗi ngày. Chúng tớ đều cảm thấy thế, nếu không cố gắng, sẽ không thể nào nhận được mấy đường chuyển mới của Tetsu đâu.”

“Còn nữa, tớ không thích Tetsu luôn dùng “mọi người”, không chỉ tớ còn có Midorima mấy người bọn họ nữa, rõ ràng là “Chúng ta” mới đúng chứ, chúng ta cả sáu người mới là Thế hệ Kỳ tích, chúng ta là một tập thể hoàn hảo nhất.”

“Về phần vấn đề này có phải hay không, câu trả lời là không. Nếu như không có Tetsu, “Thế hệ Kỳ tích” chúng ta sẽ không đầy đủ, cũng căn bản không thể xưng là Thế hệ Kỳ tích.”

Aomine vỗ nhẹ đầu Kuroko, dùng lực nhu nhu tóc hắn, miên man suy nghĩ đến việc trừng phạt người này.

“Những người khác tớ không thể cam đoan. Bất quá Tetsu lời của cậu, đối với tớ Aomine Daiki vô luận như thế nào đều là yêu cầu. Nói như thế này tốt chưa, Tetsu cậu tựa như ánh sáng của tớ, ở cùng cậu đều vui hơn so với bất kỳ ai.”

Kuroko có chút ngốc lẳng nhìn Aomine, đột nhiên cảm thấy chỗ nào đó trong lòng, một cái gông xiềng trầm trọng được mở ra.

Cái gì ... Là chính mình suy nghĩ nhiều quá sao...

Mình rốt cuộc đang làm gì đó... Cứ nhiên lại ử rử, phải dựa vào người khác khuyên bảo...

Aomine nhìn thiếu niên như trút được gánh nặng, trên mặt tràn đầy ý cười, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời pha lẫn với ánh sáng trắng. Hắn trong nháy mắt, có chút thất thần.

Tetsu bộ dạng rất... Coi được đi...

“Aomine-kun mới là ánh sáng của tớ. Nếu như Aomine-kun nói vậy, tớ nguyện ý là cái bóng của cậu.”

Kuroko chắc chắn mà nói, ngữ khí thực ôn hòa, nhưng trong đó ẩn chứa hứa hẹn, nguyện ý cả đời giữ vững.

“Lời nói đã định, Tetsu!”

Nắm tay hai người trong không trung nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Những thiếu niên trong thời niên thiếu hết sức lòng bông, vào giờ khắc này đều ưng thuận lời thề chân thành.

Nhưng mà, bọn họ không biết, bảo hộ một phần lời thề, là việc gian nan đến thế nào.

Hai người đi rồi, một bóng người màu đỏ xuất hiện ở nơi bọn họ nói chuyện với nhau, yên lặng, đem áo đồng phục trên mặt đất bị quên nhặt lên.

Trên quần áo, còn giống như mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của người thiếu niên kia...

※

Huấn luyện chấm dứt, Kuroko theo thường lệ lại ở lại cùng Akashi đồng thời gia tăng huấn luyện.

Giữa trưa dưới sự trợ giúp giải khai khúc mắc của Aomine, Kuroko cảm thấy trong lòng một mảnh thoải mái, huấn luyện bắt đầu cũng phá lệ thuận lợi.

“Ba ——”

Một đường chuyển bóng tốc độ bắn ra như viên đạn hướng đến Akashi, nhưng không giống như thường ngày tiếp được bóng, ngược lại vung tay lên, đem bóng đánh tới tay trái trên vách tường, phát ra thật lớn nổ vang.

Kuroko có chút không thể giải thích nhìn người đã dạy mình, xuất phát từ việc thấu hiểu Akashi, hẳn xác định tâm tình Akashi không tốt lắm, phải nói phi thường không xong...

“Akashi-kun...”

“Tetsuya, cậu còn nhớ rõ lúc ban đầu ước định gì với tôi không? Tôi cho cậu năng lực cùng tư cách lên sân chơi bóng, bắt quá không phải miễn phí.”

Thanh âm Akashi có chút lạnh lùng. Hắn nói rất chậm, mỗi một chữ đều giống như đánh vào lòng Kuroko, khiến hắn có chút thở không nổi.

“Nhớ rõ.” Kuroko thành thật mà trả lời.

“Bây giờ, là lúc tôi thu ‘Phí chỉ đạo.’”

“Tôi mặc kệ cậu đi tìm cái “Ánh sáng” gì, nhưng nam nhân của cậu chỉ có thể là tôi, Akashi Seijuurou.”

“Kết quả cuối cùng của việc phản bội tôi, tôi nghĩ Tetsuya hẳn là không muốn biết.”

Kuroko chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, lời nói Akashi mỗi một từ hắn đều hiểu, nhưng không cách nào lý giải được.

Vô pháp giao lưu.

“Cái kia, Akashi-kun...” “Nam nhân của tôi” cái gì, tôi là nam sinh...”

Trong tâm Kuroko lựa chọn tìm từ, hẳn thật sự không thể hiểu được, rõ ràng

mình không là nữ sinh, cũng không phải là nam sinh xinh đẹp, càng không có phương diện kia, như thế nào Akashi lại đột nhiên đem đề tài đưa tới.

“Trong đó đã chứa đựng đủ hàm ý.”

Akashi chậm rãi đến gần Kuroko, một bàn tay chặt chẽ đem thắt lưng thiếu niên giữ cố định, tay kia thì giữ chặt gáy. Kuroko muốn quay đầu đi, lại bị Akashi mạnh mẽ giam cầm vô pháp mấy may di động.

Akashi chậm rãi, trần trụi nhắm nháp môi thiếu niên, thẳng đến khi bản thân đã tận hứng, thấy môi hắn có chút sưng đỏ mới lui ra, nhưng thân thể không có một chút buông lỏng.

“Để tránh Tetsuya hiểu lầm ý của tôi, vẫn là nên dùng hành động thực tế để giải thích thì tốt hơn.”

Kuroko mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy bản thân hết đường trốn.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: chữ nghĩa đảo lộn theo thời gian...

Chữ ngọt ngào... Có chút thử thách a... Vò đầu...

10. Chương 10

(Chữ cái chương tiết, không thích nhầm lẫn)

[Kỹ thuật bóng của cậu, là của tôi.]

[Hi nộ ái ố của cậu, là của tôi.]

[Thân thể đau đớn và vui thích của cậu cũng là của tôi.]

[Tất cả đều là của tôi.]

[Cậu thuộc về tôi.]

※

Kuroko cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, cứ nhiên sẽ có người trên sân bóng rổ không kiêng nể gì mà làm loại chuyện này.

Lại càng không nghĩ tới, chính mình là nhân vật duy nhất trong đó.

Trong mắt thiếu niên sân bóng rổ là thần thánh, là nơi mọi người gửi gắm thanh xuân, nhiệt tình, cùng giấc mộng, tựa như nơi các đấu thủ cờ vây với kỳ sĩ, là sân khấu mộng tưởng, là chiến trường chém giết.

Kuroko có chút kinh hoàng.

Hắn bị Akashi dùng mảnh vải che đi đôi mắt, hai tay cũng bị bắt chéo sau lưng, bắt dựa lưng vào trong ngực Akashi. Hắn thật sự bị một bàn tay chế trụ cả hai bàn, Kuroko lần đầu tiên trong đời thống hận thể trạng của mình.

Đôi mắt nhìn không thấy, cho nên càng thêm lo âu.

Đôi mắt nhìn không thấy, cho nên càng thêm sợ hãi.

Ánh mắt nhìn không thấy, cho nên càng thêm miễn cảm.

Lưỡi người phía sau liếm lên vành tai, hắn có thể cảm giác rõ ràng tới nhường nào, mỗi một cái mút vào đều khiến hắn cả người run rẩy, giống như tất cả các dây thần kinh đều tập trung cảm nhận độ ẩm nơi đó.

Kuroko cắn răng, tùy ý Akashi đùa bỡn vành tai mình, không có phát ra âm thanh.

Để tôi nhìn xem, cậu có thể chịu tới trình độ nào.

Akashi hơi hơi nheo mắt.

Tay kia nhàn rồi bắt đầu chuyển động vén vạt áo lên, dò xét sờ vào. Tuy rằng vừa mới kịch liệt vận động, thân thể thiếu niên lại như trước có chút lạnh lẽo, bóng loáng mà lại có độ dẻo dai nhất định, bất đồng với nữ hài tử mềm mại, lại ngoài ý muốn làm người ta yêu thích không buông tay.

Akashi nhẹ nhàng từ thắt lưng chậm rãi hướng về phía trước vuốt ve, thông thả như đang nâng niu một bức tranh vô giá. Theo sống lưng hướng về phía trước, tới cổ, sau đó lại xuống phía dưới, chuẩn xác mà va chạm vào hai điểm trước ngực.

“Ngô...”

Akashi đột nhiên dụng lực, đùa bốn nơi ngay cả bản thân mình cũng chưa từng chạm qua, Kuroko kinh hách, môi bật ra một tiếng rên rĩ.

Bên trái nổi lên bị người tùy ý sờ soạng, ngay từ đầu đã đau đớn, càng về sau, cứ nhiên dâng lên nhẹ nhẹ khoái cảm cùng tê dại... Đến cuối cùng, bên phải cũng bắt đầu có chút mong mỏi âu yếm.

Rất mất thể diện.

Bản thân như vậy, rất vô dụng.

Kuroko tăng lực đạo cắn môi dưới, trong khoang miệng nhẹ nhẹ lan tràn vị máu, cuối cùng thân thể bình ổn cũng xao động.

Trong mắt Akashi hiện lên một tia kinh ngạc.

Rất kiên nhẫn, Tetsuya.

Phải nói, không hổ là Tetsuya.

Chính bởi vì cây như vậy, mới để cho tôi ức hiếp.

Quả nhiên, chỉ có làm cậu từ ngoài vào trong đều thuộc về tôi, mới có thể an tâm. Có nhiều kẻ mơ ước, nếu không sớm để tôi trở thành người quan trọng trong lòng cậu, thì sớm muộn gì có một ngày, cậu sẽ thuộc về người khác.

Bất luận người kia là nam hay là nữ, tôi đều không cho phép.

Tư duy Kuroko kỳ thật đã có chút hỗn loạn, một mảnh trạng thái tối đen, người phía sau mỗi một động tác đều bị phóng đại đến vô hạn, cho nên lúc tay Akashi từ áo lui ra, thân thể cứng chặt vô ý thức trầm tĩnh lại.

Cảm thấy phản ứng của Kuroko, Akashi liếm liếm khóe miệng, chơi đủ rồi bàn tay linh hoạt trượt vào trong quần rộng thùng thình của thiếu niên.

“A ——”

Akashi nghe Kuroko chột cát cao giọng, có chút ác ý nở nụ cười.

Rốt cục, mặt nạ hoàn mỹ lộ ra vết nứt.

Dục vọng của thiếu niên so với bạn cùng lứa kém hơn một chút, trong tưởng tượng của hắn, thậm chí là cực nhỏ, bây giờ đã phóng thích. Chỉ có vài lần, hắn vừa tỉnh dậy liền phát hiện trong chăn khác thường, thời gian này, hắn cũng chỉ là hơi hơi đỏ mặt chính mình đem chăn đơn đổi thành cái khác.

Giống như vậy, người mà chính mình tin cậy, tôn kính, thậm chí có chút ỷ lại lại yêu thương địa phương kia, không biết là bởi vì khoái cảm hay là mất thể diện, hoặc là cả hai đều có, Kuroko vô pháp ức chế mà khóc.

“Dừng lại... Thả ra đi... Akashi-kun...”

Hai chân run rẩy rốt cục chịu không nổi sức nặng thân thể, mềm mềm mà trượt xuống, lại đem toàn bộ sức nặng giao cho người phía sau, biến thành càng thêm gần sát, tư thế ái muội.

Akashi càng ôm chặt người trong lòng hơn, đối với ánh mắt cầu xin tha thứ của thiếu niên diếc mắt tai ngơ.

Trong tay động tác một khắc cũng không ngừng, đối với Kuroko loại phương diện này mà nói gần như là con số không, động tác tần suất cùng lực đạo, cũng có thể được gọi là chặt chẽ.

Đối mặt với khoái cảm như thủy triều, Kuroko rất nhanh liền tới đỉnh.

Từ đầu tới đuôi, hắn đều là nhân vật bị chi phối.

Đại não trong nháy mắt trở nên trống rỗng, để hắn có chút mê mang.

Kuroko mơ mơ màng màng nhớ tới, lần đầu tiên nhìn thấy Akashi, là ngày khai giảng. Akashi làm tân sinh đại biểu đứng ở trên đài chủ tịch, khoảng cách quá xa thấy không rõ khuôn mặt, lại có thể cảm nhận được khí thể lợi hại của hắn, giọng nói lạnh lùng như mũi kiếm.

Thật sự là một người rất lợi hại, nhất định là trời sinh độc đáo, hơn nữa lại là người rất có cố gắng.

Kuroko đứng trong đàn người phía dưới, đối với một Akashi trời sinh đã vượt trội hơn người, trừ bỏ sừng kính, còn có một chút khát khao.

Sau khi gia nhập đội bóng rổ, được Akashi một mình dạy riêng, trở thành chính tuyển Teikou, tìm được thứ bóng rổ thuộc về mình, cùng Teikou mấy người đồng thời trải qua mưa gió cùng luyện tập điên cuồng, cuối cùng thành Thế hệ Kỳ Tích.

Kuroko vẫn luôn thực cố gắng, hắn muốn trở thành sức mạnh của mọi người, cho dù chỉ có thể vẫn giấu kín trong bóng ma, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Kuroko vẫn luôn lấy linh hồn tinh lực thiêu đốt khi chơi bóng, hắn muốn được được người này tán thành cùng khích lệ, chẳng sợ chỉ là một gậy đầu, một cái ánh mắt ôn hòa, đều có thể đủ để Kuroko tự đáy lòng thỏa mãn.

Tôi hiện tại, lại cùng với người kính yêu này... Làm được gì đây?

Kuroko đột nhiên, có cái gì đó, có một chút tan vỡ.

Hóa thành bụi, chậm rãi quy về tĩnh mịch.

Lạnh quá.

Kuroko có thể cảm thấy ý lạnh nơi hạ thân, một vật thể cường ngạnh nóng đến kinh người xâm nhập làn da phần đùi nhẵn nhụi, một chút khí lực hắn cũng không có, tùy ý người phía sau đùa nghịch.

Akashi chỉ cảm thấy chính mình kích động mà mất đi lãnh tĩnh cùng lý trí trước sau như một của mình. Thân thể thiếu niên có một loại lực hấp dẫn, rõ ràng hôn môi, âu yếm, chiếm hữu, lại càng ngày càng khát vọng, tựa như một khát khao thấy được một đoạn đen trắng rõ ràng, nhưng không biết từ nơi nào mở miệng.

Nhưng là, khi hắn nhìn thiếu niên lộ ra cái loại biểu tình khóc như cười, cái loại này, giống như nâng niu vào trong ngực loại đồ vật quý trọng tìm mãi không thấy, ném đi, lại rốt cuộc không được biểu tình kia.

Hắn lại cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Nhưng là, trong lòng lửa thiêu đốt như thế, chỉ có thân thể thiếu niên hơi lạnh có thể bình ổn.

Đem phân thân xâm nhập giữa hai chân thiếu niên, một lần lại một lần mà chiếm hữu, mang theo nhiệt tình lẫn nhau đều đốt cháy không còn gì.

Thuộc về tôi đi, Tetsuya.

Đem mảnh vải che đi ánh mắt thiếu niên tháo xuống, Akashi không chút nào ngoài ý muốn thấy được ánh mắt màu lam trong suốt.

Tinh tế đem những giọt nước mắt nhất nhất hôn tới, Akashi đem thiếu niên cuốn lại, một bàn tay đỡ lấy thắt lưng mảnh khảnh duy trì tần suất luật động, một bàn tay linh hoạt mà âu yếm ngay trước thiếu niên, đầu lưỡi thì ở căn cổ trắng nõn tới lui tuần tra.

“Dừng tay... A...”

Kuroko cảm thấy chính mình muốn nổ mạnh, nhiều địa phương mãi cảm bị tập kích, khoái cảm nuốt sống suy nghĩ của hắn, nuốt sống thể diện của hắn.

Akashi ác ý giữ chặt thiếu niên, cảm thụ được, hắn bắt lực mà thống khổ run rẩy.

“Buông ra... Akashi... kun...”

“Tetsuya, gọi tên tôi đi.”

Akashi hôn hắn, con người dị sắc bởi vì dục vọng mà phiếm phần hồng, dùng khẩu khí dụ dỗ nói.

“Sei... Seijuuro...”

Âm thanh ôn nhuận bởi vì dục vọng mà run rẩy, nhưng mà, nghe âm thanh thiếu niên thanh lãnh hô lên tên mình, mang theo ý tử hàm xúc ỷ lại cùng khẩn cầu, là, Akashi cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Bé ngoan.”

Akashi buông tay ra, đồng thời, hắn cũng ở chỗ kia được ôn nhu bao lấy đạt tới cao trào.

Chưa nói tới niềm vui nhẹ nhàng vui vẻ cỡ nào, nhưng hắn cảm thấy vô cùng vui sướng.

Vì người này, rốt cục đã thuộc về hắn.

Khoác quần áo cho Kuroko, Akashi nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của hắn.

“Kỹ thuật bóng của cậu, là của tôi.”

“Hỉ nộ ái ố của cậu, là của tôi.”

“Thân thể đau đớn và vui thích của cậu cũng là của tôi.”

“Tất cả đều là của tôi.”

“Cậu thuộc về tôi.”

Akashi ở bên tai thiếu niên thấp giọng nỉ non, giống như ma chú.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Chữ nghĩa ngọt không? Ngọt không? (Chớp chớp mắt)

Đội trưởng người chỗ nào tìm ra được mục mục đại thân như ta a

(bị pia phi)

11. Chương 11

[Cường ép? Cái loại phương thức thấp kém này không phù hợp với tôi. Sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ để hắn cam tâm tình nguyện để tôi ở trong lòng.]

※

Akashi không vội không chậm mà giúp Kuroko đem bạch trọc trên người rửa sạch sẽ, giúp hắn mặc xong quần áo, y phục thẳng thớm.

Khí định thần nhàn khác hẳn với bầu không khí động tình vừa rồi.

Nếu không phải hai chân vẫn như cũ vô lực mà run lên, Kuroko đều phải hoài nghi chuyện lúc này có phải là giấc mộng.

“Akashi-kun...”

Kuroko vừa muốn nói gì, tay phải Akashi liền tiến đến giữa hai chân hắn, không nhẹ không nặng mà ở nơi vừa mới được đến vui thích vô tận đánh chuyển.

“Dừng tay...” Kuroko không phải không thừa nhận, hắn thật sự có chút sợ.

Cái loại cảm giác bị khoá cảm cướp đi lý trí cùng ý thức, cái loại cảm giác trắng trợn bại lộ trước mặt người khác, cái loại này... Bị người kia khống chế hết thấy cảm giác.

“Tetsuya cậu đáp ứng tôi, về sau lúc chúng ta ở cùng một chỗ, đừng gọi là ‘Akashi-kun’, về phần gọi cái gì thì Tetsuya hắn là đã biết.”

“Ngô... Tôi biết rồi... Buông ra đi...”

Akashi nở nụ cười, nội tâm phát ra sung sướng.

“Cứ quyết định như vậy đi...”

Kuroko một mình ra khỏi cổng trường, hai chân như trước không có khí lực, đi vài bước sẽ dừng lại nghỉ ngơi.

Lờ mờ, hần cảm thấy hai mắt có chút chua xót.

Hần không rõ, Akashi vì cái gì làm việc này với hắn.

Vì thích sao? Không có khả năng.

Vì thú vị? Không biết.

Vì nhàm chán? Đại khái đi.

Bất quá, mình quả thật là thiếu đối phương nhiều lắm, đây là điều không thể phủ nhận. Dù sao chính mình cũng không phải con gái, không tồn tại cái gì gọi là bị người khác chiếm tiện nghi.

Nếu hắn thích, mặc cho hắn làm đi.

Chính mình thiếu nợ hắn, vậy cứ dựa vào phương thức hắn thích để hoàn trả.

Kuroko ở trong lòng an ủi mình, nhưng vẫn như cũ vô pháp ngăn cản đôi mắt càng ngày càng cảm thấy cay cay.

Tại sao mình lại có... Cảm giác như mộng đẹp tiêu tan thành mây khói?

Vô lực tựa vào cửa sắt, Kuroko đem sức nặng toàn bộ phó thác đến khung cửa lạnh như băng, mượn nó để khôi phục thể lực.

Xem ra, vẫn không thể về nhà đúng giờ rồi.

Kuroko giống như thấy được mẹ gào thét...

“Lên đi.”

Kuroko có chút dại ra nhìn Akashi ngồi trên xe đạp, trong đôi mắt người nợ ẩn chứa cảm xúc, Kuroko cảm thấy cả đời này mình cũng không thể biết đó là gì.

“Tôi không...”

Từ chối, Kuroko thật sự không nguyện ý cùng người kia tiếp tục một chỗ.

Hắn sợ.

“Lên đi, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba.”

Biểu tình trên khuôn mặt Akashi không có chút biến hóa, nhưng khí thế lại lập tức thay đổi. Tựa như sư tử lười biếng, đột nhiên mở to mắt.

Hắn Vô pháp chống cự.

Kuroko yên lặng ngồi trên yên ghế sau Akashi, bởi vì hai chân như nhũn ra, động tác của hắn cũng rất chậm.

“Được không?”

Thật vất vả điều chỉnh đến một tư thế không quá đau, Akashi hợp thời mà hỏi.

“Ừ.”

Nhưng mà, Akashi như trước không hề động.

Đang lúc Kuroko có chút mê mang với hàng động của Akashi, Akashi lại đột nhiên xoay người, kéo qua cánh tay Kuroko đặt ngay trên lưng mình.

Kuroko chấn động toàn thân.

Cái tư thế này, không phải cái loại đưa tình nhân bé nhỏ về nhà, tư thế bạn trai chở người yêu sao?

“Ôm chặt, cẩn thận một chút.”

Không đợi Kuroko để suy nghĩ hỗn loạn của mình trở về như cũ, Akashi thản nhiên bỏ thêm một câu như vậy, có thể nói tốc độ khủng bố bắt đầu đạp xe.

Đột nhiên tăng tốc, Kuroko không thể không gắt gao ôm chặt thắt lưng người phía trước.

Thời điểm Akashi dùng tốc độ như tia chớp ở trên đường không ngớt người qua lại, liên tục vượt qua hai ô tô, Kuroko rốt cục kiềm chế không được trong lòng lo lắng.

“Aka... Không, Seijuuro, rất nguy hiểm...”

Hắn thật sự có chút kinh hồn bạt vía, kỹ thuật Akashi quá tốt, nhưng cũng quá nguy hiểm.

Nhưng mà, ngồi ở sau Kuroko lại không có cách nào khác nhìn thấy, Akashi hơi hơi nhếch lên khóe miệng.

Lúc xe đạp đứng ở cửa nhà Kuroko, Kuroko còn không kịp phản ứng.

Trước tốc độ chạy thật sự vượt qua tưởng tượng Kuroko là hài tử ngoan luôn luôn tuân theo quy tắc giao thông.

Thật là đáng sợ...

“Mau vào đi thôi, Tetsuya không phải có thời gian giới nghiêm hay sao?”

Sao cậu lại biết?

Kuroko vừa muốn mở miệng hỏi, lại nghĩ tới sự kiện điện thoại trước kia, lời nói đến bên miệng lại thu trở về.

Mình ở trước mặt Akashi, không có cái gọi là sự riêng tư.

Không biết vì cái gì, người này lại nắm giữ tất cả những gì thuộc về mình.

Thời điểm vào đến cửa nhà, Kuroko nghĩ tới điều gì, lại xoay người.

“Tôi rất cảm ơn cậu đã giúp tôi tuân thủ thời gian. Bất quá tôi vẫn là muốn nhắc nhở một câu, chạy nhanh quá rất nguy hiểm, làm ơn cẩn thận. Gặp lại sau.”

Nói xong, thiếu niên liền biến mất sau cánh cửa màu đen.

“Ha hả, Tetsuya quả nhiên... Tâm địa thực nhẹ dạ...”

Akashi khoái trá đạp xe về nhà, tốc độ đạp xe phi thường bình thường, cực kỳ vững vàng.

Cá tính của thiếu niên, Akashi so bất luận kẻ nào đều nhìn thấu triệt để, điển hình ôn nhu mềm lòng, so với đã bị thương tổn, hắn luôn sẽ lựa chọn nhớ kỹ người khác đối với mình tốt như thế nào.

Thiếu niên luôn ôn hòa, bao dung bị người khác làm thương tổn, trong lòng lại vô cùng cảm ơn cùng nghiêm túc, đối đãi với mỗi người bên cạnh mình.

Tetsuya, cậu chỉ có thể thuộc về tôi.

※

Cách ngày, thân thể Kuroko đã hoàn toàn khôi phục, hai chân không còn nhũn ra, mà dấu vết trên người cũng nhạt đi, nhìn không thấy nữa.

Giống như ngày hôm qua hết thấy căn bản không hề phát sinh.

Dấu vết trên thân thể đã biến mất, nhưng dấu vết trong lòng, lại vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mỗi một chi tiết đều hiện ra trước mắt.

Cảm giác đôi tay nóng rực kia trên người mình... Cảm giác thù du trước ngực bị ngậm...

Chính là hơi chút hồi tưởng, Kuroko đều không thể khắc chế thân thể run rẩy.

Cả ngày đều mất hồn mất vía, Kuroko vẫn luôn liên tục duy trì trạng thái như đi vào cõi thần tiên đến lúc đội bóng rổ tập luyện.

“Tetsu!”

Aomine vừa nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh trong không trung, liền vui vẻ chạy đến chào đón, như thường ngày chuẩn bị cho hắn một cái ôm thân mật.

Nhưng mà, đối với Kuroko mà nói, hắn chính là cảm thấy thân hình ảm áp cao lớn, thân thể còn nhớ kỹ mất thể diện ngày hôm qua, nháy mắt cứng ngắc lui về phía sau vài bước, hai mắt cũng có chút kinh hoàng.

“Ao... Aomine-kun...” Thấy rõ người tới, Kuroko mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thuận tiện ở trong lòng cười nhạo miễn cảm đa nghi của chính mình.

“Tetsu, cậu sao vậy...”

Aomine không phải kẻ ngốc, Kuroko phản ứng thật sự rất kỳ quái.

“Tetsuya, người đến phòng nghỉ mang bài tập mới đến, chuẩn bị cho buổi huấn luyện hôm nay.”

Không đợi hắn hỏi ra nghi vấn trong lòng, giọng nói Akashi liền truyền đến, Kuroko toàn thân rung mạnh, nghe thấy vấn đề có liên quan đến huấn luyện, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngoan ngoãn đi phòng nghỉ lấy bài tập.

Đương nhiên, một tia hành động kỳ quái này của hắn đều bị Aomine bắt được trong mắt.

Đồng tử màu xanh đậm mạnh mẽ thu lại, đáy mắt hiện lên một tia hàn quang.

Akashi điều động Kuroko đi rồi, đôi mắt dị sắc cố định trên người Aomine, hai mắt nhìn nhau khiến người phát lạnh.

Akashi thấp thấp nở nụ cười.

“Không cần làm mấy chuyện dự thừa, Daiki. Đụng đến người của tôi, cho dù là cha mẹ cũng phải chết.”

“Cậu cưỡng ép hắn làm cái gì.”

Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Tuy rằng bị Akashi uy hiếp, Aomine vẫn bất vi sở động, còn đến gần một bước, tới gần người thấp hơn mình nửa cái đầu.

Trong giây lát, trên mặt Aomine xuất hiện một tia tan vỡ.

Lưỡi dao lợi hại mà hướng về phía trước lỗ tai, dừng lại tại huyết thái dương thượng của hắn, sau đó,... Bên tai tóc nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt mới rơi xuống.

Thứ vũ khí sáng chói ngay tại nơi cách cầu mắt không đến hai tấc chợt hoảng động.

“Cưỡng ép? Cái loại phương thức thấp kém này không phù hợp với tôi. Sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ để hắn cam tâm tình nguyện để tôi ở trong lòng.”

Cho nên, cậu không cần gây chú ý với hắn.

Cho dù cậu có can đảm, cũng không gan làm vậy.

Aomine nhìn đôi mắt đội trưởng, sát ý trong đôi mắt dị sắc đậm vào thấu lạnh tâm can.

Mà lúc này Kuroko tại phòng nghỉ, lại cảm thấy một chút lo lắng.

Akashi chuẩn bị bài tập mới cho mình rất nhẹ, là hắn lo lắng thân thể của mình chưa khôi phục, nên đặc biệt quá độ chuẩn bị sao.

Bản thân thật sự... Không thể lý giải được suy nghĩ của người kia...

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

A a Tiểu Thanh Phong ta thực xin lỗi người! ! ! Lần sau viết Thanh Rắc văn ta nhất định phải đem là phúc lợi trở về! ! ! (bị đội trưởng pia phi)

Tiểu Hắc Tử người không thể đơn thuần như vậy a...

Đội trưởng thắng rồi, am hiểu sâu vung roi một chút đường đạo lý a XDD

Lời vớ vẩn của editor:

Akashi? Xe đạp? Tác giả đang đùa? =)) Trong manga anh đi bằng Rolls Royce mà =)) mà là Rolls Royce Phantom hần hoi cơ...

Này... Có được gọi là hý sinh tất cả để ‘cua trai’ không?...

12. Chương 12

[Buổi sáng tốt lành, Tetsuya, có phải nên cho nam nhân của cậu một nụ hôn buổi sáng hay không?]

※

Lại nói tiếp, các đội viên của đội bóng rổ chính tuyển trung học Teikou, tuyệt đối là một đám thiếu niên không sợ trời không sợ đất.

Nhưng mà, tuy không sợ trời, không sợ đất bọn họ vẫn sợ một việc.

“Cuộc thi giữa học kỳ, mỗi người, mỗi một môn, đều phải đạt trên trung bình.”

Động tác Murasakibara nhét đồ ăn vặt vào miệng cứng ngắt;

Kise đang chuẩn bị ném rổ tự do, một cái lão đảo, bóng từ bảng bóng rổ trên không bay ra ngoài.

Khuôn mặt không tồi đầu óc cũng không sai, Kise cười đến vẻ mặt sáng lạn, nhìn thấy mấy người kia kinh ngạc thường xuyên cùng mình tranh cãi, nụ cười của hắn càng thêm sáng lạn vài phần.

Midorima đẩy kính mắt, hắn bình thường đã có thể làm hết mọi việc, cho nên cuộc thi đối với hắn là không có gì để lo lắng. Cùng với cây bút chì đặc biệt bên mình, điểm trung bình là hoàn toàn có thể làm được.

Kuroko trước sau như một bình tĩnh uống sữa, gần đây hắn đều nỗ lực ở mức cao. Hơn nữa cái gì điểm trung bình, hắn mỗi một môn đều vững vàng mà điểm trung bình có phần cao hơn, sở trường quốc văn càng thêm ưu tú, yêu cầu của Akashi đối với hắn mà nói không phải việc gì quá khó.

“Đội trưởng, chơi bóng rổ với thành tích học tập hình như không có quan hệ gì đi...” Trừ bỏ bóng rổ, Kise là người thứ nhất ngu ngốc lên tiếng, tiếp xúc đến đôi mắt như dao của Akashi, bất đắc dĩ đem lời nói còn lại nuốt trở vào.

“Ngô... Không dễ làm đâu...” Murasakibara nhai khoai tây miếng, mặt không đổi sắc oán giận.

“Cái kia, Akashi-kun, trường học của chúng ta dường như không có quy định về thành tích của các đội viên...”

Satsuki-chan nghĩ đến tên thanh mai trúc mã thần kinh thô kia, liên tưởng đến bình thường thành tích vô cùng thê thảm của hắn, thật sự cảm thấy mục tiêu này quá mức rộng lớn quá mức mờ ảo quá mức đến người giỏi cũng khó làm...

Satsuki nhắc nhở, Kise lập tức mở miệng phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy, đây là cái quy định hỗn đản lão sư gì, tôi đây liền đi...”

“Đây là quy định tôi đặt ra hôm qua.”

Akashi trả lời vô cùng lạnh nhạt.

Nhưng mà, lạnh nhạt trong giọng nói, hàm ý chắc chắn duy ngã độc tôn không thể trái nghịch.

...

“Akashi-kun, tại sao đột nhiên lại nghĩ ra quy định đó?”

Kuroko chút xấu hổ tức giận cắt ngang, Akashi quay đầu lại, nhìn thiếu niên nghiêng đầu, đôi mắt trong suốt, một vẻ mặt nhu thuận không giải thích được, trong lòng người kia lập tức có cái gì đó biến mất.

“Lúc Tâm huyết dâng trào liền nghĩ đến.”

Akashi nhu nhu mái tóc mềm mại của Kuroko, trong giọng nói mang theo một tia sủng nịch mà bản thân hẳn cũng không hề phát hiện.

Tâm huyết dâng trào... Ác ma này...

Cùng Akashi nhẹ nhàng tâm tình bất đồng, Kise cùng Murasakibara đều khó nén mồ hôi lạnh.

Tiếp theo là lúc kiểm tra thành tích.

Xem qua mỗi người sắp có phiếu điểm, Akashi nở nụ cười.

“Như lời Atsushi, Quốc Ngữ với tiếng Anh hơi chút kém một chút, Ryouta, ha ha...”

Kise nhìn Akashi lấy kéo ra, vô cùng thông thả vô cùng tao nhã mà dùng khăn tay chà lau, không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Bỏ đầu ra, để tôi nhìn xem trong đầu của cậu nhét những thứ gì.”

“Cứu mạng ——”

Sau khi kết thúc đợt tập luyện, một đám người chậm rãi xuất phát đến nhà Akashi.

Vì giúp Kise cùng Murasakibara học bổ túc, Midorima phụ trách chỉ dạy khoa học tự nhiên, Kise phụ trách tiếng Anh, mà quốc ngữ, thì không có tranh luận, mọi thành tích đều không đo lại người có thành tích ưu tú nhất, Kuroko.

Akashi đẩy xe đạp đi tuốt ở đằng trước, mỗi khi cả đám phía sau cãi nhau ầm ĩ lan đến gần Kuroko, sẽ thực chuẩn xác quay đầu lại, nhìn người gây họa, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

“Đừng trêu cợt Tetsuya.”

Trên đời này, có thể trêu cợt hẳn chỉ có một mình tôi.

Cảnh cáo xong Akashi cũng không nói gì, chính là dưới đáy lòng, nhẹ nhàng mà niệm, âm thầm mà tưởng.

Nhà Akashi rất lớn, Thế hệ kỳ tích mọi người bước chân vào phòng khách rộng lớn, đều hâm mộ đến ghen tỵ, cửa sổ thủy tinh phản xạ ánh sáng chiếu xuống đất sáng ngời, chói mắt khiến người ta hoa mắt.

“Cho các cậu nửa tiếng, tìm một vị trí tốt cho mình, rồi mở sách giáo khoa.”

Không cần lặp lại lần thứ hai, tất cả mọi người đều thu hồi tầm mắt như đi vào cõi thần tiên, nhanh chóng dựa theo yêu cầu của ma vương đem sách vở chuẩn bị tốt.

※ Sau đây là khoảng thời gian học tập ※

Akashi có chút ngoài ý muốn với năng lực giảng dạy của Kuroko.

Bản tính nhẫn nại khác thường, thái độ ôn nhuận, đối với nghi vấn của người nghe lại sắc bén thấy rõ, còn có tính chất đặc biệt có thể đem những việc khó hiểu giảng giải trở nên dễ hiểu, đủ để cho hắn trở thành một thầy giáo tốt.

“Kuroko thật lợi hại, có thể làm cho tên đại nghịch này thay đổi.”

Satsuki không chút do dự tán thưởng, bất quá lời ca ngợi này bị người nào đó mãnh liệt kháng nghị.

“Tớ thật cao hứng vì có thể giúp được mọi người.”

Thiếu niên trước sau như một dùng kính ngữ, phối hợp với mặt mày tinh xảo, thoát nhìn thật sự phi thường thoải mái.

“Kurokocchi khiêm tốn rồi.” Kise giống một con chó lớn ôm bả vai của thiếu niên, không ngừng cọ xát.

“Cảm ơn Kurochin, miếng lớn này tặng cho cậu xem như tạ lễ ~” Murasakibara đem một miếng lớn nhét vào miệng thiếu niên, người kia bất đắc dĩ cười cắn lấy.

Akashi ở một bên đọc sách, ngẫu nhiên đem tầm mắt quét qua giữa đám người náo nhiệt kia, dừng lại trên người thiếu cực dễ dàng bị xem nhẹ.

Về đêm.

Thể lực cùng trí nhớ đều trải qua bị tàn phá, các thiếu niên chịu đựng không nổi mỗi một, ồn ào liền ngã đầu ngủ. Phòng khách nhà Akashi rộng lớn, sofa xa hoa liền trở thành chiếc giường mềm mại tốt nhất đối với bọn họ.

Vài người đều ngủ rất ngon.

Tắm rửa sạch sẽ xong Akashi đi vào phòng khách, khoe miệng gợi lên một vòng cung, lướt qua loạt người nằm ngổn ngang trên ghế sofa, đến bên người Kuroko.

Thiếu niên đồng dạng ngủ đến thực trầm, bị Murasakibara cùng Kise kẹp ở giữa, thân thể tinh tế cuộn mình thành một hình tròn rất nhỏ, hơi thở nhẹ đến mức nghe không thấy.

Mái tóc màu xanh da trời che đi sự trong sáng trong cặp mắt kia.

Độ cong khoe miệng tăng lên.

Akashi không tốn sức chút nào ôm lấy thiếu niên, đi lên lầu, xuyên qua hành lang, mở ra cửa phòng của mình, đặt Kuroko lên giường.

Liếc mắt một cái nhìn đồng hồ chỉ số “2”, tắt đèn, Akashi nhẹ nhàng đến bên cạnh thiếu niên nằm xuống.

Đem thân thể thiếu niên tinh tế ấm áp ôm vào trong lòng, để đầu của hắn gối lên trên cánh tay mình.

Hơi thở tràn đầy hương vị thuộc về thiếu niên, hơi thở hai người đan xen vào cùng một chỗ, không ái muội, lại thật ấm áp.

Loại cảm giác được hoàn toàn ôm lấy người này khiến Akashi không thể giải thích được.

Ngủ ngon, Tetsuya.

Kuroko cảm thụ được ánh sáng ngoài cửa sổ, mơ mơ màng màng mở to mắt, cảm giác thất lưng bị một cánh tay chặt chẽ khóa lại, độ ấm này, loại lực đạo này, cái này... Áp lực vô hình, khiến hắn tỉnh lại trong nháy mắt.

“Buổi sáng tốt lành, Tetsuya, có phải nên cho nam nhân của cậu một nụ hôn buổi sáng hay không?”

Akashi thấp giọng cười, đem thân thể thiếu niên vừa tỉnh dậy áp trên giường mềm mại, ngăn chặn môi hắn muốn nói gì đó.

Một buổi sáng đẹp trời như vậy, không cần những lời khó nghe, đúng không?

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: chuyển nhà thực mệt...

13. Chương 13

[Từ giờ trở đi, tôi, Akashi Seijuurou, sẽ rời khỏi đội bóng rổ trung học Teikou.]

※

Sáng sớm ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sáng ngời chiếu vào phòng, đem mỗi ngõ ngách trong phòng đều được chiếu sáng đến vô cùng rõ ràng.

Trên giường, hai thân thể thiếu niên giao triển cùng một chỗ, bên ngoài dưới ánh sáng tươi đẹp, hai người đều có thể rõ ràng nhìn được, mỗi một biểu tình của đối phương, mỗi một thần thái, mỗi một điểm biến hóa.

Akashi đem đùi phải đến bên trong cơ thể của người bên dưới, cánh tay trái đặt ở trước ngực của hắn, dễ dàng liền áp chế hắn đến hết phản kháng.

Có lẽ nhận thấy bản thân phản kháng ngoại trừ khiến cho dự vọng chinh phục của Akashi tăng lên, Kuroko dùng giấy dựa, đôi mắt màu băng lam mở to, thẳng tắp nhìn người phía trên.

“Buổi sáng tốt lành, Akashi-kun.”

Âm sắc thiếu niên trước sau như một bình ổn mà trong trẻo, bất quá, trong đó mang theo một tia cảm giác như không muốn rời giường.

“Buổi sáng tốt lành, Tetsuya.”

Akashi ôn hòa nở nụ cười, tay phải chậm rãi vỗ về hai bên má thiếu niên.

Bất đồng với nhiệt độ lạnh lạnh bình thường, có khả năng bởi vì ngủ một giấc rất ngon, hai má thiếu niên thật ấm áp, khiến người ta yêu thích mà sờ không buông tay.

“Tetsu ——”

Âm thanh của Aomine từ cuối hành lang truyền tới, cơ thể Kuroko đột nhiên căng thẳng.

Hai mắt dị sắc của Akashi tối sầm.

“Kurokocchi cậu ở đâu? Trả lời tớ một tiếng đi ——”

Âm thanh Kise chậm rãi từ hành lang, hướng về phía gian phòng này, thông thả tiếp cận.

Akashi cảm thấy được lực đạo của người dưới thân chợt trở thành giấy dựa mạnh mẽ, trong ánh mắt không màu cũng nổi lên một tia giận hờn ửng hồng.

Thấp thấp cười, Akashi dùng lực mạnh hơn mà ngăn chặn thiếu niên giấy dựa, nhìn hắn bởi vì thiếu dưỡng khí mà gương mặt nghiêng nghiêng càng thêm hồng nhuận.

“Cho tôi một nụ hôn buổi sáng đi, Tetsuya. Nghe lời, tôi sẽ để cậu đi.”

“Kurokocchi —— lạc đường sao?...”

Từ nơi phát ra âm thanh của Kise, có thể phỏng đoán, người đã đến cửa gian phòng.

Tiếng bước chân rất gần rất gần.

Kuroko nhìn chủ nhân của ánh mắt dị sắc kia, người kia hồn nhiên bắt giắc, vẫn như cũ chặt chẽ mà áp chế hắn, bắt lấy hai tay hắn, khí lực lớn như gông xiềng, gắt gao mà khóa lại.

Con người hai màu, không có một tia trêu tức.

Hắn rất chăm chú.

Thiếu niên với mái tóc màu băng lam ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng, ở bên trái gương mặt của thiếu niên tóc ngắn màu đỏ, hôn một cái.

Sau đó, hô hấp một người chợt trở nên nặng nhọc.

Akashi vô luận như thế nào cũng sẽ không thừa nhận, trong nháy mắt đó, môi thiếu niên truyền đến sự ấm áp, làm hắn quẩn luyến.

Sự ẩm áp mỏng manh từ trên mặt rời đi, cái loại mắt mắt cùng lãnh lẽo, giặt mình nhận ra hẳn như rơi vào hầm băng.

“Kurokocchi——”

Âm thanh cửa mở ra.

Kise đi vào phòng cuối cùng của lầu hai, cuối cùng tìm được người mà mình đã tìm nửa ngày.

“Kurokocchi cậu thật là, sao lại chạy đến phòng của đội trưởng...”

Kuroko ngồi ở trên giường, đang mặc quần áo, Akashi đứng xa xa ở một bên, mặc áo sơ mi trắng chỉnh chỉnh tề tề.

Kise có chút mê mang nhìn thiếu niên trên giường, cúc áo chỉ cài một nửa, lộ ra dưới vạt áo là chỗ làm da trắng như tuyết. Phần tóc mái của thiếu niên che đi đôi mắt, nhưng mà không cách nào che được gương mặt ửng đỏ mặt.

Thời điểm Kurokocchi mới rời giường sẽ đỏ mặt sao, thật đáng yêu

~(>_<~

~ “Ryouta, cậu không biết muốn vào phòng người khác trước hết phải gõ cửa sao?” Kise chấn động, tựa hồ cảm nhận được trong lời nói đơn giản lại hàm chứa ý lạnh đến nứt băng. “Tôi tôi tôi sai rồi tôi đây liền ra ngay a a Akashicchi cậu không cần lấy kéo! A a Akashicchi cậu không thể cắt mặt tôi a Tôi là người mẩu đó!!! ~o(>_<)o ~” kuroko= lấy= tốc= độ= nhanh= nhất= mặc= quần= áo= vào= đã= gần= đi= ra= ngoài= không= nghĩ= lại= bị= người= đứng= ở= bên= cạnh= kéo= trở= về.= akashi-kun...= akashi= đem= thiếu= niên= vội= vàng= cài= lại= nút= áo= một= cách= đàng= hoàng.= thuận= tay= để= ý= xem= quần= áo= đã= gọn= gàng= chưa.= tốt= lắm.= cậu= đi= đi.= cả= ngày.= akashi= bên= người= đều= tràn= ngập= hàn= ý.= mà= ngay= cả= giám= thị= cũng= không= dám= đi= đến= gần= hẳn= trong= vòng= bán= kính= 3= thước.= bài= thi= quốc= ngữ= kết= thúc.= akashi= nhìn= một= đoạn= văn= rồi= rơi= vào= trầm= tư.= anh= yêu= em.= không= cần= biết= kết= quả= là= gì.= chỉ= hy= vọng= em= sẽ= vĩnh= viễn= sống= hạnh.= phúc= về= sau.= thể= giới= này= muốn= anh= đau= đớn.= anh= muốn= được= báo= đáp= bằng= một= bài= hát.= akashi= có= chút= lạnh= lòng= nhìn= đoạn= văn.= độ= cong= khéo= miệng= mang= theo= một= tia= cười= lạnh= còn= có= trào= phúng.= hy= vọng= đối= phương= hạnh= phúc= khoái= hoạt.= cho= nên= không= cần= ở= cùng= mình= sao?= thật= sự= là= tình= yêu= vĩ= đại.= chính= là.= loại= tình= yêu= này.= vĩnh= viễn= không= thuộc= về= akashi= seijuuruou= hẳn.= nếu= mất= đi= thích= thú= ôn= nhu.= vậy= hẳn= thà= rằng= lãnh= khốc.= kết= thúc= cuộc= thi.= akashi= rất= nhanh= cắt= đồ= dùng.= chuẩn= bị= về= nhà.= trong= lúc= thi.= hết= thấy= các= hoạt= động= của= câu= lạc= bộ= đều= bị= tạm= dừng.= đi= ngang= qua= một= sân= bóng= rổ= bên= đường.= một= thân= ảnh= quen= thuộc= hấp= dẫn= sự= chú= ý= của= hẳn.= kuroko= vẫn= mặc= đồng= phục.= áo= sơmi= màu= trắng.= quần= dài= màu= tối.= bóng= dáng= có= chút= đơn= bạc.= nhưng= cũng= không= như= nhợt.= hẳn= đối= diện= một= đám= người= đại= khái= có= hơn= mười= người.= đều= mặc= áo= khoác= màu= đen.= một= đám= người= hùng= hổ= đem= kuroko= vây= quanh= ở= trong= đó.= hiển= nhiên.= tới= với= ý= đồ= không= tốt.= akashi= hơi= hơi= nheo= lại= mắt.= trong= đó= có= vài= gương= mặt= quen= thuộc= gọi= lên= một= chút= ký= ức.= những= người= này= tựa= hồ= là= đội= ở= vòng= loại= khu= vực= đã= bị= teikou= bọn= họ= đánh= bại= bởi= những= quả= ba= điểm.= về= phần= đội= ngũ= này= gọi= là= gì.= akashi= không= nhớ= rõ.= phải= nói.= hẳn= rất= ít= lãng= phí= thời= gian.= đi= nhớ= tên= của= những= kẻ= yếu.= đến= gần= chút.= thanh= âm= của=

thiếu="” niên="” trong="” suốt="” có="” chút="” lãnh="” ý="” truyền="” ra="” ——="” “mời="”
các="” người="” thu="” hồi="” lời="” nói="” mới="” vừa="” rồi="” akashi-kun="” không="” phải="”
người="” như="” vậy.”="” “mày="” nói="” cái="” gì?“” nói="” lại="” lần="” nữa="” xem!“”
tên="” cầm="” đầu="” vóc="” dáng="” cao="” lớn="” nắm="” lấy="” áo="” thiếu="” niên,="”
mãnh="” liệt="” đem="” người="” xách="” lên.“” nhưng="” mà,="” ánh="” mắt="” kuroko="” lại="”
không="” hề="” sợ="” hãi.“” “akashi-kun="” không="” phải="” người="” như="” vậy,="” thỉnh="”
các="” người="” thu="” hồi="” lời="” nói="” vừa="” rồi.“” “rõ="” ràng="” chỉ="” là="” một="”
tên="” tầm="” thường,="” lại="” còn="” kiêu="” ngạo="” như="” vậy,="” lại="” không="” dám="”
lên="” sân,="” không="” phải="” thứ="” bỏ="” đi="” sao?“” chúng="” tao="” nói="” sai="” à?“”
một="” lực="” đạo="” mạnh="” mẽ,="” thiếu="” niên="” mãnh="” khải="” liên="” bị="” bọn="”
họ="” quăng="” ra="” ngoài.“” bắt="” quá,="” kuroko="” cũng="” không="” bị="” ngã="” sắp="”
xuống="” đất,="” một="” đôi="” tay="” đem="” thân="” thể="” hấn="” nâng="” dậy,="” một="”
cái="” về="” phía="” sau,="” làm="” giảm="” lực="” ngã="” của="” thiếu="” niên,="” để="” hấn="”
cơ="” hồ="” không="” cảm="” thấy="” đau="” đớn.“” “mày="” là...“” dám="” người="” kia="”
nhận="” ra="” akashi.“” “các="” người="” đã="” phạm="” vào="” hai="” sai="” lầm.”="” không="”
chút="” hoang="” mang="” cỏi="” áo="” khoác="” đồng="” phục,="” biểu="” tình="” akashi="”
mang="” theo="” nụ="” cười,="” nhưng="” không="” có="” chút="” ý="” cười="” nào.“” “thứ="”
nhất,="” ta="” không="” thích="” dùng="” từ="” ‘tầm="” thường’="” để="” hình="” dung.”="” cây="”
kéo="” phản="” xạ="” ánh="” sáng,="” phóng="” ra="” một="” đạo="” lạnh="” như="” băng="”
ngoan="” lệ="” thẳng="” tắp.“” “thứ="” hai,="” các="” người="” không="” nên="” kéo="” áo="”
hấn,="” đây="” là="” bộ="” mà="” sáng="” nay="” ta="” giúp="” hấn="” sửa="” sang="” chỉnh="”
tê.”="” trong="” đôi="” mắt="” dị="” sắc,="” mang="” theo="” tia="” thích="” mùi="” máu="”
sắc="” bén="” nổi="” lên.“” đột="” nhiên,="” nam="” sinh="” vóc="” dáng="” cao="” cười="”
ra="” tiếng,="” lập="” tức,="” dám="” người="” bọn="” họ="” cùng="” lực="” tực="” phát="” ra="”
tiếng="” cười="” thấp="” thấp,="” tràn="” ngập="” cảm="” giác="” đặc="” chí="” kiêu="” ngạo="”
của="” tiểu="” nhân.“” “mày="” đến="” đúng="” lúc="” lắm,="” chúng="” tao="” khỏi="” mắc="”
công="” tìm="” mày.“” anh="” em="” chúng="” tao="” muốn="” hảo="” hảo="” ‘đáp="” lễ’="”
sau="” trận="” đấu="” trước="” một="” phen,="” cả="” hai="” thẳng="” tui="” bậy.”="” “trước="”
tiên="” là="” nói="” một="” cách="” công="” khai,="” chúng="” tao="” đều="” mang="” theo="”
máy="” chụp="” hình,="” nếu="” tui="” mày="” dám="” ra="” tay,="” chúng="” tao="” tuyệt="”
đối="” sẽ="” chụp="” đến="” rõ="” ràng.”="” kuroko="” trên="” mặt="” vẫn="” không="” có="”
biểu="” tình="” gì,="” hai="” tay="” nắm="” lại="” thành="” quyền,="” nắm="” đến="” đau.“”
“thì="” sao?“” akashi="” không="” chút="” để="” ý="” mà="” bắt="” tay="” vào="” chơi="”
với="” cây="” kéo,="” cũng="” không="” thèm="” để="” ý="” uy="” hiếp="” của="” bọn="” họ.“”
“không="” được="” tốt="” lắm,="” chính="” là="” teikou="” tui="” mày="” sẽ="” không="” thể="”
đấu="” nữa.“” đội="” trưởng="” ầu="” đã="” cũng="” không="” phải="” việc="” tốt="” gì.”="”
kéo="” trong="” tay="” akashi="” mãnh="” liệt="” dùng="” lại.“” trên="” mặt="” kuroko="” gợn="”
sóng="” không="” sợ="” hãi,="” lần="” đầu="” tiên="” rõ="” ràng="” phần="” nộ="” đến="” khó="”
nén.“” “tui="” mày="” không="” nên="” quá="” phận...”="” “thì="” sao?“” akashi="” thanh="”
âm="” vẫn="” lạnh="” lùng="” như="” trước,="” nhìn="” chăm="” chú="” dám="” người="” hấn="”
một="” quyền="” hung="” hăng="” đánh="” vào="” trên="” mặt="” nam="” nhân="” cao="” kia,="”
mũi="” hấn="” bị="” đánh="” gãy,="” róc="” rách="” máu="” tươi="” chảy="” xuống,="” người="”
kia="” đau="” đến="” lẫn="” lộn="” trên="” mặt="” đất,="” phát="” ra="” tiếng="” rền.“” những="”
người="” khác="” kiêu="” ngạo="” không="” nhịn="” được="” tươi="” cười.“” “teikou="” không="”
thể="” tiếp="” tục="” trận="” đấu="” cũng="” không="” hề="” gì="” sao?“” “ha="” hử...”="”
theo="” tiếng="” cười="” akashi,="” âm="” thanh="” xé="” toạc="” vãi="” trở="” nên="” chói="”
tai="” hơn.“” kuroko="” không="” thể="” tin="” vào="” mắt,="” akashi="” dùng="” kéo="” cắt="”
đồng="” phục="” đội="” teikou="” của="” chính="” mình.“” “tetsuya,="” cậu="” hãy="” nghe="”
cho="” kỹ.”="” “từ="” giờ="” trở="” đi,="” tôi,="” akashi="” seijuurou,="” sẽ="” rời="” khỏi="”
đội="” bóng="” rổ="” trung="” học="” teikou.”="” “tất="” cả="” hành="” vi="” là="” cá="” nhân="”
tôi,="” không="” hề="” liên="” quan="” tới="” toàn="” đội="” teikou.”="” ném="” đi="” kéo="”
đã="” cắt="” đồng="” phục="” đội,="” akashi="” đứng="” giữa="” đám="” người,="” cười="” đến="”
phóng="” tưng.“” đúng="” là="” vương="” giả.“” kuroko="” đứng="” ngược="” hướng="” sáng,="”
nhìn="” akashi="” trong="” đám="” người="” cực="” nhanh="” xuất="” ra="” từng="” quyền.“”

dưới=" anh=" chiều=" thân=" ảnh=" kia=" giống=" như=" bị=" nhiễm=" lấy=" sự="
xơ=" xác=" tiêu=" điều.=" "seijuurou=" cần=" thận=" ——=" akashi=" dùng=" một="
chút=" còn=" không=" kip=" phản=" ứng=" đã=" bị=" một=" bóng=" người=" đựng="
phải=" quay=" đầu=" lại=" chỉ=" thấy=" người=" hấn=" sáng=" nay=" còn=" vuốt="
ve=" vài=" nụ=" hôn=" trên=" trán=" máu=" tươi=" một=" mảnh=" nam=" nhân="
vóc=" dáng=" cao=" kia=" trong=" tay=" nắm=" cây=" kéo=" akashi=" đã=" ném="
đi=" thừa=" dip=" hấn=" không=" chú=" ý=" vọt=" lại=" đây=" không=" mấy=" may="
tổn=" thương=" được=" akashi=" lại=" làm=" bị=" thương=" một=" kuroko=" không="
biết=" từ=" chỗ=" nào=" xuất=" hiện.=" không=" để=" ý=" những=" con=" chó="
đã=" chạy=" mất=" kia=" akashi=" nhanh=" chóng=" cầm=" máu=" chỗ=" trán=" của="
thiếu=" niên=" ngón=" tay=" tuy=" linh=" hoạt=" nhưng=" không=" cách=" nào=" ước="
ché=" được=" run=" rẩy=" sau=" khi=" bằng=" bó=" hấn=" đưa=" kuroko=" đến="
bệnh=" viện=" cho=" bác=" sĩ=" kiểm=" tra=" chờ=" đợi=" kết=" quả=" xác=" nhận="
không=" đáng=" ngại=" toàn=" bộ=" quá=" trình=" không=" đến=" hơn=" một=" giờ="
đồng=" hồ=" 1=" giờ=" 60=" phút=" 3600=" giây=" akashi=" nhìn=" thiếu=" niên="
tái=" nhợt=" đến=" không=" có=" một=" tia=" huyết=" sắc=" trên=" mặt=" cảm="
giác=" 3600=" giây=" này=" lâu=" giống=" như=" cả=" một=" đời=" —=" tbc=" lời="
vô=" nghĩa=" của=" tác=" giả=" muốn=" ngược=" hay=" không?=" vốn=" là=" tưởng="
nội=" dung=" vở=" kịch=" tốt=" lắm=" hiện=" tại=" lại=" có=" điểm=" không=" đành="
lòng=" ngược...=">

~(>_<~

~

14. Chương 14

[Biểu tình này... Một chút cũng không hợp với Akashi-kun.]

Trong lòng tôi, cho dù đối địch với cả thế giới, cậu vẫn sẽ cười với tôi bình tĩnh đến tự nhiên.

※

Tuy rằng miếng vết thương trên trán không nghiêm trọng lắm, nhưng mà, bác sĩ vẫn lo lắng Kuroko sẽ có di chứng chấn động não, nên đã đề nghị ở lại bệnh viện hai ngày chờ thêm một bước quan sát.

Akashi với tốc độ cực nhanh hoàn thành thủ tục nhập viện, điện thoại thông báo cho ba mẹ Kuroko, sau đó canh giữ bên cạnh hấn, gắt gao nhìn chăm chăm nước trong bình đang treo rơi từng giọt chậm rãi như nước mưa.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Bên trong phòng bệnh trống rỗng, Akashi có thể nghe được trái tim mình kịch liệt đập, phóng đại tiếng tim đập đến màng tai, chấn động như tiếng sấm.

“Ngô...”

Tiếng rên mỏng manh kéo suy nghĩ của Akashi, hấn đem tay thiếu niên nắm chặt, động tác tận lực nhẹ nhàng chậm chạp mà đem hấn nâng dậy.

“Tetsuya, không có việc gì chứ?”

Có lẽ là do mới vừa tỉnh lại, ánh mắt Kuroko có chút rã rời. Ước chừng qua ba phút đồng hồ, ánh mắt màu băng lam mới chậm rãi mở ra, thần thái quen thuộc mới chậm rãi tập trung vào trong mắt.

“Akashi...kun...”

Miệng lưỡi có chút thiếu nước, Kuroko tương đối cố sức mà phát ra vài từ, Akashi chuẩn bị sẵn liền đưa tới một bên nước ấm.

Kuroko uống mấy ngụm nước lớn, cảm thấy trong miệng khô nóng, mùi máu tươi đã nhạt đi rất nhiều, lập tức giống như con chó nhỏ nhắm mắt lại, thỏa mãn thở dài một tiếng.

Sắc mặt Akashi bởi vì động tác nhỏ của thiếu niên này mới cảm thấy hơi nguôi giận.

“Bác sĩ nói muốn quan sát hai ngày, sớm nhất là đêm mai mới có thể xuất viện.”

Akashi đem hiện trạng báo với hắn, bắt đầu thưởng thức mái tóc mềm mại màu băng lam.

“Đợi lát nữa tôi ra ngoài mua một ít thứ, Tetsuya muốn cái gì?”

“Vanilla milkshake.” Thiếu niên không chút do dự trả lời, nghĩ nghĩ, lại nói thêm “Ly lớn nha.”

Akashi đi ra ngoài trong chốc lát liền trở lại, ngoại trừ một ly vanilla milkshake, còn có bao lớn bao nhỏ đựng không ít đồ.

Táo, dùng để ăn;

Đồ ăn vặt, dùng để ăn;

Cơm hộp, cơm chiều;

Nước trái cây, dùng để uống;

Khăn mặt, đồ dùng tất yếu;

Ấm nước, dùng để nấu nước;

Game cầm tay, dùng để giải trí;

Tiểu thuyết, giết thời gian;

Truyện tranh, giết thời gian;

...

Vô số đồ vật bị Akashi từng cái từng cái lấy ra, Kuroko có chút hoa mắt.

Lúc Akashi bắt đầu lấy ra bao thứ sáu, thiếu niên rốt cục nhìn không được nói ra nghi vấn trong lòng.

“Akashi-kun, cảm ơn cậu, chính là những thứ này đã đủ cho tôi nằm viện hơn một tháng...”

Akashi không nói lời nào, tiếp tục lấy đồ vật bên trong ra ngoài, từ đồ ăn thức uống vật dụng trò chơi thông thường, đến một ít thứ cổ quái không giải thích được.

“Akashi-kun, cứ liên hoàn(*) cậu mua làm gì?”

“Sợ Tetsuya không có gì chơi, giết thời gian.”

Akashi-kun, cứ liên hoàn hình như là thứ cha mẹ mua cho trẻ nhỏ dưới sáu tuổi dùng để phát triển trí lực a...

“Kia, cái kia là búp bê cầu năng...”

“Treo ở trong phòng, nói không chừng Tetsuya có thể khôi phục càng nhanh.”

Nếu như trời nắng thì búp bê này không có công dụng đó đi...

Cuối cùng đem mấy túi đồ lớn chỉnh lý tốt, Akashi phi thường tao nhã ngồi bên người Tetsuya, lấy ra một quả táo, rồi lấy ra cây kéo luôn mang theo bên mình...

Trầm mặc.

Biểu tình Akashi không thay đổi, ném kéo xuống, lấy ra một con dao nhỏ, bắt đầu gọt vỏ.

Ánh mắt của hắn phi thường chuyên chú, hai mắt dẹt sắc chặt chẽ mà đem tầm mắt tập trung vào quả táo trong tay, giống như đồ vật trong tay là hạng nhất đủ để đem tinh lực cả đời hy sinh vì sự nghiệp vĩ đại.

Động tác ngón tay tao nhã mà linh hoạt, quả táo theo động tác của hắn, chậm rãi đã xảy ra thay đổi.

Phần vỏ thực sự bị gọt mất, bất quá, thịt quả cũng mất khoảng hai phần ba.

Akashi nhếch hàng lông mày, cực kỳ lạnh như băng nhìn thứ hoa quả bị hắn phá hủy.

Nếu quả táo có ý thức, nhất định sẽ bị sát khí dày đặc trong tầm mắt kia đe dọa đến lạnh run.

“Thứ làm trái ta, cho dù là quả táo...”

Hắn bắt đầu phát ra tiếng cười thấp thấp.

Một bàn tay xinh đẹp trắng nõn đem vật nhỏ đáng thương trong tay Akashi cứu vớt ra ngoài.

Akashi có chút bất mãn nhìn Kuroko, người kia đem quả táo bị gọt đến vô cùng thâm đậy vào miệng, bởi vì thể tích bị rút nhỏ nhiều lắm, thiếu niên chỉ cắn hai cái liền ăn xong.

Đôi môi nhợt nhạt nhờ chất lỏng từ quả táo làm dịu, hiện lên ánh nước xinh đẹp, phối hợp với ánh mắt không màu của hắn, thoạt nhìn vô cùng nhu thuận.

“Ngoan.”

Akashi sờ sờ đầu thiếu niên, nhẹ nhàng đem hắn kéo vào trong ngực của mình.

Kuroko vẫn không nhúc nhích, tùy ý để hắn ôm.

Thật lâu sau, lâu đến mức Kuroko cảm thấy cơn buồn ngủ thổi quét toàn thân, người bên cạnh mới phát ra một tiếng thở dài ——

“Cũng may cậu không sao. Nếu không...”

Buồn ngủ hơn nữa bị thương, với cái ôm quen thuộc cùng độ ấm bên mình, Kuroko đã thâm trầm ngủ say, cũng không phát hiện biểu tình tàn ác của người bên cạnh lúc này.

“Cũng may cậu không sao, nếu không...”

Tôi sẽ bắt bọn họ đền mạng.

Các y tá đến phòng bệnh kiểm tra, nguyên bản dựa theo quy định, người nhà là không thể ở qua đêm. Akashi hạ tầm mắt đầy sát ý, ya tá nhỏ chịu trách nhiệm bay nhanh tới viết vài câu, sau đó quyết định bay nhanh đi rời khỏi phòng bệnh này.

Nơi đây rắc rối này, quá mức nguy hiểm.

Đêm nay nhất định đừng tới phòng này kiểm tra.

Thuận lợi đuổi đi người vướng bận, Akashi vừa lòng xoay người, nhìn người thâm trầm ngủ trên giường, tia sáng trong mắt lẳng đọng xuống một ít.

Teikou nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Trở nên rất mạnh rất mạnh.

Mạnh mẽ đến độ, khiến người ta vừa nhìn thấy đồng phục của Teikou, liền theo bản năng mà run rẩy.

Tôi muốn vì cậu, tạo nên thứ tường đồng vách sắt mạnh mẽ nhất, kiên cố nhất.

Để những bọn chuột nhắt không an phận nhúc nhích được dục vọng của chúng.

Akashi hung hăng cắn môi dưới, hương vị máu tanh tràn ngập trong khoang miệng, tạo thành một sợi, theo khóe miệng rơi xuống.

Trong lòng tràn ngập tình cảm mãnh liệt đến gần như tàn khốc, Akashi nhìn chăm chăm người trắng bệch trên giường, tầm mắt nóng rực.

Kise ôm bả vai của thiếu niên khóc đến vật vã, người sau lộ ra tươi cười có chút sủng nịch, vuốt ve mái tóc màu vàng sáng lạn của người kia. Tư thế cùng lực đạo, cùng cách hấn vuốt ve một con chó lớn màu vàng đều không có sai biệt...

“Kurochin nếm thử, nhìn xem, cái này là loại thức ăn mới, ăn rất ngon.”

Murasakibara một bên nhai thức ăn trong miệng, mồm miệng không rõ đem một miếng thức ăn lớn đưa tới bên miệng thiếu niên, Kuroko nhìn người có hình thể cao lớn bên cạnh, không biết là có phải mình ảo giác hay không, cặp mắt màu tím kia cùng với dĩ vãng đã không còn sự biếng nhác thường ngày, hàm chứa một chút lấy lòng, cùng với... Đau xót.

“Cám ơn cậu, Murasakibara-kun.”

Kuroko cười cười, nhu thuận đem thức ăn Murasakibara đưa cho ngậm trong miệng, cắn một chút. Bởi vì Murasakibara rất cao, hấn không thể không có hơi chút nâng cằm mà vươn đến.

Vì thế, mấy người Thế hệ Kỳ tích đều có thể rõ ràng nhìn thấy lưỡi thiếu niên hơi hơi chớp động, còn có bởi vì miếng sôcôla lớn mà môi ửng hồng nhạt điểm điểm thêm hơi nước...

Chờ Kuroko thỏa mãn đem món ăn mới ăn xong, vài người trên mặt đều hiện ra vẻ đồ ửng đáng nghi.

Cùng với ba ba có dáng người đồng dạng nhỏ xinh như Kuroko đứng ở một bên, nhìn lão bà đại nhân rất bận rộn hoàn thành thủ tục xuất viện, tuy rằng rất muốn nhìn rõ ràng xem con trai bảo bối có để lại vết sẹo nào không, nhưng các đội viên đội bóng rổ Teikou đều quá cao lớn, vài vóc dáng cao đem con trai đang nằm trên giường bệnh mà vây chặt như nem cối, ba ba Kuroko cẩn thận đánh giá một chút khe hở giữa đám người, hết lần này đến lần khác dẫn đo suy nghĩ.

Xem ra, chen vào sẽ có chút áp lực...

Vì thế, ba ba Kuroko bắt đầu thu thập đồ vật của con trai ở bệnh viện. Ở trong phòng hấn, chắc là chỉ có vài bộ quần áo.

Nhưng mà, khi ông mở ra một ngăn tủ nhỏ trong phòng bệnh, bên trong là trùng trùng điệp điệp rậm rạp chi chít cỉnh chĩnh tề tề một đồng đồ vật lớn đến dọa người.

Các loại đồ dùng giải trí, lại không cần phải nói đến các loại búp bê cầu phúc, rồi một đồng thức ăn uống lớn... Con trai hấn thật sự chính là ở bệnh viện quan sát vài ngày mà đã chuyển thành bệnh nan y phải ở trường kỳ trong bệnh viện?

“Chào bác, đây là những thứ cháu mua.”

Ba ba Kuroko quay đầu lại, nhìn người trước mặt có mái tóc đỏ, hai mắt dị sắc, khác hẳn so với con trai mình, tuyệt đối vô pháp bỏ qua cảm giác giác của sự tồn tại mãnh liệt.

“Cháu là Akashi-kun, người đã gọi điện thoại liên hệ chúng ta. Thật sự xin lỗi, Tetsuya nhà bác đã phiền cháu chiếu cố.”

Âm thanh Akashi đặc biệt lạnh như băng nhưng mang chút mỏng manh, ba ba Kuroko lập tức liên liên tưởng đến như vậy.

“Bác khách khí quá, chiếu cố Tetsuya cũng là việc cháu phải làm.”

Ba ba Kuroko nghe thấy kính ngữ chuẩn mực của Akashi, trong lòng đối với đứa bé này đánh giá rất cao.

Không tồi, trẻ con ngày nay, thói quen dùng kính ngữ đích thực là càng ngày càng ít.

“Kỳ thật, không cần bác nói, cháu vẫn luôn chiếu cố hấn.”

Ba ba Kuroko trong lòng càng thêm cảm động, đứa nhỏ này thật thiện lương, thoát nhìn tình cảm với đứa nhỏ nhà mình cũng tốt lắm.

Hơn nữa, nếu là chiếu cố con trai mình, mình làm sao có thể để bụng được?

“Vậy đành làm phiền Akashi-kun.”

Ý cười trên mặt Akashi càng thêm sâu.

Hắn phi thường tài tình che giấu ý nghĩa thực sự của “Vẫn luôn chiếu cố”.

“Sau này cũng xin chỉ giáo nhiều hơn, nhạc phụ đại nhân.”

Nói xong, hắn liền đi tới đám người, đẩy Midorima đang ngồi ở đầu giường cùng thiếu niên, đình chỉ hành vi đút ăn của con người cao to Murasakibara, dùng ánh mắt dán lên một tả một hữu Aomine cùng Kise “Mời ra ngoài.”, chính mình vừa lòng ngồi bên cạnh thiếu niên.

Mà ba ba Kuroko, thì ở một bên đang mê man rồi rắm.

Chính mình... Vừa rồi nhất định là nghe lầm đi?

Đúng không?

Kuroko cùng mọi người với nhau vô cùng náo nhiệt mà trên đường đi về nhà, ánh mắt thường thường hướng về một người ở phía trước. Cho dù không quay đầu lại, cũng có thể chuẩn xác mà biết rõ động tĩnh ở phía sau, vì thế mà luôn làm người chỉ huy.

Thật tốt quá, Akashi-kun tựa hồ đã khôi phục thành một Akashi-kun của ngày thường. Thô bạo cùng tiêu tụy lúc trước đều đã không còn.

Thật sự quá tốt.

Akashi đi tuốt ở đằng trước, ánh mặt trời sáng ngời chiếu lên người hắn, cả người đều giống như được khoác lên một tầng màu vàng, mạnh mẽ chói mắt khiến người khác khó có thể nhìn thẳng;

Phía sau Kise đang cùng Aomine đấu võ mồm, Midorima như thường lệ ở một bên châm dầu vào lửa một vài câu, làm cho người kia với bề ngoài tóc vàng đẹp trai khí chất cùng tuấn lãng lộ ra bộ mặt gào khóc cực không xứng đôi;

Phía sau là Murasakibara nhét đồ ăn vặt vào miệng, một bên đem món mình cảm thấy ăn ngon đưa đến bên miệng Kuroko.

※

Sau khi Thế hệ Kỳ tích chia tay, một người ở trên giường trần trọc về những ngày trước, Kuroko thường xuyên nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, nước mắt cùng thần tình lạnh lẽo.

Sở hữu khoái hoạt cùng hạnh phúc, đều dừng lại hình ảnh kia, thời khắc đó, cái nháy mắt kia.

Sau đó, cảnh trong mơ thỏa mãn cùng ấm áp, toàn bộ lập tức biến thành mất mát cùng rét lạnh.

※

Kuroko xuất viện không bao lâu, Akashi triệu tập mọi người trong chính tuyến Teikou cùng một chỗ.

Cũng không có giải thích vì cái gì không gọi Kuroko, Akashi chính là im lặng dẫn đầu đội bóng, đến gần sân vận động thành phố.

Lúc này, bên trong sân vận động, đang tiến hành một trận chung kết.

Tuy rằng nói là trận chung kết, nhưng cũng không có hiện ra những tranh đoạt gay cấn, hoặc là từng bước tranh điểm kinh người. Chính là ở hiệp hai, trong sân đội áo trắng liền dẫn đầu đối phương đều đều đến năm mươi điểm.

Năm mươi điểm, cơ hồ không có khả năng kéo gần khoảng chênh lệch.

Biểu tình các đội viên đội áo đen toàn bộ hiện ra một loại đã bị sỉ nhục đến cùng.

“Đây là?... Năm vị tướng không ngại...”

Midorima là người phản ứng đầu tiên. Biểu tình Aomine, Kise, Murasakibara cũng không phải tốt lắm.

Tuy rằng đã nghe nói qua, nhưng vô luận như thế nào đều không thể nào tưởng tượng được, bọn họ đã mạnh đến mức này.

Trận chung kết quốc gia, cư nhiên cùng đối thủ chênh lệch một số điểm khổng lồ, nhưng bọn họ bình thường căn bản đều không nhìn thấy đối thủ với thế lực ngang nhau.

Không bằng nói, ngay cả gặp gỡ đối thủ khó khăn cũng vậy.

“Đúng vậy, bọn họ chính là Năm vị tướng không ngại.”

Âm thanh Akashi không có một chút dao động, biểu tình cũng thực bình tĩnh.

“Cậu đang suy nghĩ cái gì, đội trưởng.”

Midorima đẩy mắt kính, hẳn cũng không nhận ra, Akashi đem bọn họ triệu tập cùng một chỗ, chính là xem một trận chung kết đơn giản như vậy thôi sao.

Luôn cảm thấy, người này đang chuẩn bị cho việc gì đó.

“Đội bóng rổ Teikou chúng ta, nhất định phải trở thành siêu việt như Năm vị tướng bọn họ, trở thành một vị vua cực mạnh không thể tranh đoạt.”

Âm thanh Akashi không lớn, chính là mỗi một chữ đều giống như gõ vào trong lòng mọi người.

“Teikou chúng ta mỗi người đều có được tài năng không thể sao chép.”

Dừng một chút, ánh mắt Akashi chậm rãi lướt qua từng gương mặt đồng đội, mang theo một loại khí chất vương giả.

“Nếu, năng lực sao chép của Ryouta có thể bắt chước được sức mạnh cùng tốc độ đến hoàn mỹ, khoảng ném rổ Midorima có thể từ nửa sân mở rộng đến toàn sân, tốc độ Atsushi có thể nhanh lên một ít, những cú ném rổ vô hình thái của Daiki có thể đạt tới trăm phần trăm trúng mục tiêu...”

Lúc này, trận đấu đã kết thúc, giữa sân thắng cục đã định, người ủng hộ đội áo trắng hoan hô như sấm, không ngừng hoan hô bọn họ, trong lòng là một đội cực mạnh, trận chung kết thắng lợi hoàn mỹ nhất.

Giữa những tiếng hoan hô trong không trung, lời nó Akashi lại như trước một chữ cũng không lọt truyền vào trong tai mọi người——

“Teikou chúng ta, có thể hoàn toàn đánh bại “Năm vị tướng không ngại”.”

“Nếu có thể có “Năm vị tướng không ngại”, vì cái gì không thể có “Thế hệ Kỳ tích năm người”?” Chỉ cần là Akashi Seijuurou ta muốn, cho dù là kỳ tích, cũng có thể sáng tạo ra được.

Đến đây đi, để chúng ta sáng tạo ra một thời đại mới.

Tetsuya, tôi sẽ không để cho bọn chuột nhắt kia không có can đảm làm tổn thương đến cậu dù chỉ một chút.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Tiểu ngược di tình, đại ngược thương thân

~(>_<~

~ Tiểu ngược sau nhất định sẽ dọn đường cho tốt đẹp

~~(>_<~

~ Lời vớ vẩn của editor: anh gọi tiếng ‘nhạc phụ đại nhân’ r’ a

cha vợ tương lai a

16. Chương 16

[Không liên quan tới cậu, tôi sao cũng được.]

Chỉ có cậu là không phản bội tôi.

Chỉ có cậu.

※

Tuy rằng đối với đội Teikou mà nói, đội trưởng của bọn họ thủy chung chỉ có một người Akashi Seijuurou, không cần suy nghĩ gì.

Nhưng mà, khi Akashi lấy ra bộ đồng phục đội đã bị cắt phá, huấn luyện viên không thích cá tính không coi ai ra gì của hắn, giám sát viên đội bóng rổ Sanada vẫn coi đây là lý do để hung hăng trách cứ Akashi một phen.

“Dem đồng phục quan trọng biến thành thế này, cậu còn đem đội bóng rổ để vào mắt sao?”

“Cậu rốt cuộc có một chút tự giác của một đội trưởng hay không?!”

“Đồng phục mỗi người của đội đều là làm theo yêu cầu, từng bộ đều là độc nhất vô nhị, đem bộ này đi sửa cho đảng hoàng, không được thì đừng hòng bước vào sân bóng rổ dù chỉ một bước!!!”

Kuroko vừa mới khỏi bệnh trở về, vừa bước vào sân bóng, liền thấy được một màn như vậy——

Giám sát viên Sanada hung hăng đem bộ đồng phục bị phá nát vứt lên đầu Akashi, người sau vẫn không nhúc nhích mà mặc cho bị như thế, một tiếng cũng không kêu.

Chung quanh đội hai, đội ba đều đứng một bên nhìn, thờ ơ có, khinh thường có, phần nhiều còn lại là mang theo khoái ý trả thù nhè nhẹ, vui sướng khi thấy người gặp họa. Trừ bỏ Aomine, Kise lộ ra biểu tình lo lắng, những người còn lại, tựa hồ không ai có ai tiến tới cầu tình.

Tầm mắt Kuroko hướng đến bóng dáng đứng đằng kia, trầm mặc mặc cho giám sát viên đánh, bóng dáng tóc đỏ đó, hắn cảm thấy huyết thái dương từng trận từng trận nhảy lên, chấn động làm tâm hắn thấy đau.

Hắn vẫn luôn được biết đến là một Akashi ưu tú, lạnh lùng, cường thế, thậm chí là chuyên chế bá đạo, hắn vẫn luôn ở đỉnh cao cao siêu từng so với mọi người.

Cùng với kết quả đó là cô độc.

Thuộc loại vương giả cô độc.

Kuroko bước nhanh đến trung tâm của đám người, lúc này, giám sát viên Sanada cũng đã chấm dứt, vị giám sát viên có danh nhưng thực tế không có chút quyền lực nào cuối cùng cũng thở ra một hơi ác khí, trên mặt đầy dữ tợn lại tràn ngập khoái ý mỹ mãn.

“...”

Sanada cuối cùng cũng chú ý tới Kuroko, vì thiếu niên mang màu xanh da trời này luôn luôn đối với mình nho nhã lễ độ, Sanada trong lòng đối với hắn vẫn có vài phần thích.

Chính là hiện tại, cho tới bây giờ cặp mắt cung kính ôn hòa ấy lại không mang theo một tia kính ý, ẩn ẩn lộ ra tức giận lạnh như băng khiến Sanada theo bản năng run lên, giây tiếp theo, thiếu niên liền biến mất ngay trong tầm nhìn hắn.

“Akashi-kun...”

Kuroko chạy đến bên người Akashi, đưa tay xoa dấu vết trên gương mặt bị đánh mạnh mẽ của hắn.

Bàn tay trắng nõn đưa đến một nửa, liền bị Akashi nắm chắc.

Thiếu niên lo lắng, vì mình bất bình, phẫn nộ, đau lòng, mọi cảm xúc, mỗi một biểu tình biến hóa, tất cả đều bị Akashi thấy hết.

“Không liên quan tới cậu, tôi sao cũng được.”

Chỉ có cậu là không phản bội tôi.

Chỉ có cậu...

“Đây là sự trừng phạt mà tôi tự dành cho mình.”

Ánh mắt dị sắc nhìn vào con người trong suốt kia thật sâu, cẩn thận mà chuyên chú.

“Rõ ràng là ở bên cạnh, còn để cho cậu bị thương.”

Ánh mắt trong suốt mãnh liệt trợn to, một ít khó có thể phân biệt ý tứ, từ đáy lòng lan tràn.

Người này, thật sự...

Kuroko theo thói quen rũ mắt xuống, che dấu tâm tình của mình, cúi người xuống, đem bộ đồng phục kia nhặt lên, phui đi bụi dính trên áo, đem nó trả lại cho chủ nhân.

“Mau đem nó đi sửa đi, Akashi-kun.”

Rồi nhanh chóng trở về.

“Đây là đang ra lệnh cho tôi sao, Tetsuya?”

Hưởng thụ ôn nhu ẩn trong thiếu niên, Akashi có chút ác liệt nói, cầm lấy quần áo.

“Không... Là thỉnh cầu.”

“Bé ngoan.”

Akashi không nhanh không chậm rời sân bóng rổ, ánh mắt yêu dị liếc mắt đến những kẻ ở đội hai, đội ba đang ở xung quanh xem náo nhiệt, đám người tự động tách ra một con đường.

Xem ra đội bóng rổ có rất nhiều người. Chờ ta trở lại sẽ đem dọn dẹp sạch sẽ bớt đi.

Không có Akashi, nhóm chính tuyển Teikou vẫn tự tập luyện như trước.

Kuroko vẫn một mình tiếp tục tiến hành luyện tập thoải mái theo khuôn mẫu, luyện tập chuyển bóng, chuyển bóng ở tốc độ cao của hắn đã muốn thành hình, hơn nữa những đường chuyển xa, Misdirection cùng cắt bóng đã đạt đến đỉnh cao và cũng đã hình thành được phong cách chơi cho riêng mình.

Luyện tập gần một giờ, Kuroko càng ngày càng khó tập trung. Trong đầu, bóng dáng người kia vẫn không tan biến được, khó có thể an tâm. Đồng thời, tổng cảm thấy có chút cảm giác xa cách...?

Mãnh liệt quay đầu lại, Kuroko đột nhiên nhớ tới cảm giác xa cách kia từ đâu mà đến.

Rất an tĩnh.

Bình thường đều sẽ cãi nhau, hôm nay ngoài ý muốn rất an tĩnh. An tĩnh đến bất thường.

Kise cùng Aomine đang luyện tập one on one, hai người đều hết sức chăm chú;

Midorima đang ở ngoài khu vực nửa sân ném rổ, không nói lời nào;

Murasakibara không có ăn đồ ăn vặt, một mình yên lặng vây quanh sân bóng đi tới đi lui luyện tập.

Mỗi người đều làm chuyện của mình, không có một tia biếng nhác hoặc là thất thần.

Tựa như Akashi vẫn còn ở đây.

Xem ra, người vì Akashi không ở đây mà có chút hoảng thần, chỉ có mình mà thôi.

Không thể như vậy hốt hoảng đi xuống. Kuroko cố gắng thu lại tinh thần, tiếp tục luyện tập.

Lúc này, ở cửa hàng sửa quần áo Akashi đang xem xét kết quả chỉnh sửa, đường may hoàn mỹ cùng kỹ thuật may vá đem chỗ hỏng bị cắt đi khâu lại rất tốt, một chút cũng nhìn không ra lúc trước có vết rách lớn.

Akashi lật xem hai mặt, cảm thấy thực vừa lòng.

Cô gái may áo có chút can đảm nhìn vị khách rất nhỏ tuổi này nhưng khí thế cực kỳ lãnh liệt, thấy hắn lộ ra nụ cười vừa lòng, cuối cùng mới thở ra một hơi.

“Cái kia, làm ơn may ở trong này giùm tôi.”

Theo vị trí mà Akashi chỉ thị, cô gái ngăn người, lập tức hỏi: “May cái gì ở đây?”

“Kuroko Tetsuya.”

Akashi bước đi, cô gái quay đầu lại nhìn bộ đồng phục đã được may vá hoàn mỹ.

Im im lặng lặng, cô lấy ra cây kim đặc biệt.

Ở gần nơi trái tim, thêu lên “Kuroko Tetsuya” .

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Khúc nhạc dạo chia lìa...

~(>_<~

~ Ta chỉ sẽ không thực ngược rồi, ngọt ngào cùng tiểu ngược sẽ... tiến hành song song ~ Lời vớ vẩn của editor: hóa ra anh cũng có lúc như shoujo hường hần :v

17. Chương 17: Thượng

Hắn chính là... Muốn làm người hữu dụng đối với Akashi...

Cho dù là quân cờ, hắn cũng muốn làm một quân cờ hữu dụng... Hắn sẽ không làm một quân cờ dễ dàng bị vứt bỏ...

※

Lúc Akashi đem bộ đồng phục Teikou đã được sửa hoàn mỹ trở lại sân bóng rổ, nháy mắt, bên trong sân hoàn toàn yên tĩnh.

Đôi mắt dị sắc đảo qua mọi người đang huấn luyện, chậm rãi lấy ra một mảnh giấy ——

“Bây giờ đọc đến tên kẻ nào, đừng để ta nhìn thấy các người xuất hiện trong sân bóng rổ này một lần nữa.”

Khi hắn đọc đến tên giám sát viên Sanada, người nào đó bởi vì mất thể diện mà mặt trở nên đỏ bừng, lớn bụng gằm gừ đứng lên, bộ dáng chân thực trông như một con trùng màu tím đang phồng lên.

“Cậu dựa vào cái gì...?”

“Ở đây tôi có đơn cách chức của hiệu trưởng, có cần lấy cho thầy xem không.”

Khóe miệng Akashi cong lên, giống như châm chọc, cũng giống như trào phúng.

Đi qua người có sắc mặt từ hồng biến thành tím, Akashi thấp thấp ghé vào lỗ tai hắn nỉ non ——

“Tôi là Akashi Seijuurou, có nợ ắt trả.”

Dọn dẹp hoàn tất, Akashi triệu tập nhóm chính tuyển Teikou, bắt đầu họp lần đầu tiên sau khi hắn trở về làm đội trưởng.

“Hoan nghênh trở về, Akashi-kun.”

Đối với cặp con người xinh đẹp trong suốt kia, trong mắt người nọ thuần túy cao hứng cùng sung sướng không chút nào che dấu, Akashi không khỏi mỉm cười, biểu tình nhu hòa không ít.

Thật sự là thần kỳ, rõ ràng là người trong suốt đến cơ hồ không có cảm giác là đang tồn tại, lại có thể dễ dàng làm nội tâm mình xao động.

“Tôi có một tin tức rất thú vị. Nếu chúng ta có thể giành chiến thắng trong cuộc thi cấp khu vực, tiến tới cuộc thi cấp quốc gia đầu tiên hẳn là sẽ thực phần khích.”

Ánh mắt Akashi chậm rãi đảo qua Aomine, Midorima, Murasakibara, Kise.

“Chẳng lẽ là... ?”

Aomine có chút kích động hô lên, hẳn rất hưởng thụ cái cảm giác khăn trương ngàn cân treo sợi tóc này, đây là đội mạnh nhất hẳn từng đấu và cũng chính đội hẳn thích đấu nhất.

“Năm vị tướng không ngại.”

Còn lại mấy người tuy rằng không giống Aomine lộ ra biểu tình mừng rỡ như điên như vậy, nhưng nắm chặt nắm tay, nháy mắt hô hấp dồn dập, vẫn như cũ biểu đạt tâm tình kích động của bọn họ.

Dù sao, lúc trước xem trận đấu kia một hồi họ đã rất phấn khích.

Trong trận đấu hiện ra các loại áp đảo thực lực, đến nay đội viên Teikou bất khả chiến bại dấy lên cảm giác khăn trương đã lâu không gặp.

Để chúng ta một hồi nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa.

Hao hết mỗi một phần thể lực, thiêu cháy một ít nhiệt huyết, ngay cả linh hồn đều giao tranh thiêu đốt cùng tình cảm mãnh liệt.

Trong vòng một tháng...

“Lời lúc trước tôi nói, các cậu hẳn là không quên nhỉ.” Biểu tình có chút ghê rợn của Akashi trước sau như một.

“Như vậy, từng người bắt đầu luyện tập đi, tôi sẽ đúng hạn kiểm tra tiến độ luyện tập của mọi người.”

Vừa dứt lời, vài người liền từng người cầm bóng lên, tìm kiếm khung bóng rổ không có người quấy rầy, bắt đầu luyện tập.

Toàn bộ quá trình, Kuroko đều an tĩnh đứng một bên.

Hắn hiểu được, ở một thời điểm mà hắn không biết, mấy người Akashi đã từng có một ít ước định.

Kuroko luôn luôn yên lặng đọc sách, không biết những chuyện khác, trong đầu cũng không hề biết đến danh hiệu ‘Năm vị tướng không ngại’ này, nhưng từ biểu hiện của mọi người, hắn có thể phỏng đoán, bọn họ phải là đối thủ rất mạnh.

Biểu tình Kuroko trầm tĩnh trước sau như một, lông mi nhạt màu che đi ánh mắt màu băng lam, nhu thuận như trước.

Nhưng mà, nội tâm của hắn lại phi thường mất mát.

Vì cái gì, chỉ có chính mình cái gì cũng không biết?

Vì cái gì, chỉ có chính mình bị... Bỏ bên ngoài?

Vì cái gì... ?

Quả nhiên mình còn... Quá yếu sao...

Có phải hay không mình không có tư cách kia... Cùng mọi người đứng ngắm nhìn phong cảnh...

“Tetsuya, cậu lại đây.”

Kuroko yên lặng đi phía sau Akashi, hai người đến bên dưới một cột bóng rổ hẻo lánh.

“Thời gian cậu ở nhà dưỡng thương, chúng tôi có đến nhìn một trận chung kết. Trong đó một bên chính là ‘Năm vị tướng không ngại’, mặc dù đội kia cũng là một đội mạnh trong nước, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là kém ba con số.”

Đem quả bóng cầm trong tay mạnh mẽ ném tới trong ngực Kuroko, một cỗ lực mạnh mẽ khiến thiếu niên chấn động toàn thân, chính là lần này, làm cho vẻ lo lắng trong lòng hắn tan đi không ít.

“Đừng để tôi nhìn thấy biểu tình kia của cậu thêm một lần nữa.”

Akashi nhu nhu mái tóc màu trời mềm mại của thiếu niên, ngữ khí bản thân đều không cảm thấy ôn hòa.

Cậu vĩnh viễn cố gắng, cậu chuyên tâm theo đuổi thắng lợi, biểu tình của cậu không thích hợp có chút thấp kém.

“Cậu là người mà tôi tìm ra, là ‘Cái bóng’ mà tôi tự tay đào tạo. Điểm này, cậu nhất định phải chặt chẽ nhớ kỹ.”

Cảm thụ được bàn tay người này có hơi lạnh lẽo, Kuroko nhắm mắt, giống như cố gắng tích tụ từng giọt từng giọt dũng khí cùng sức lực.

“Akashi-kun, tôi có một thỉnh cầu.”

Trong mắt thiếu niên giống như châm ngọn lửa, sáng ngời mà rực rỡ.

“Tôi muốn luyện ném rổ.”

Trong mắt Akashi, một đạo ánh sáng sắc bén hiện lên.

Chính là rất nhanh, hần lại yên tĩnh lạnh lùng trở lại. Giống như vừa rồi cứng ngắc cùng thất thố, đều là ảo giác.

“Tetsuya, cậu muốn ném rổ thế nào?”

Akashi nhẹ nhàng vuốt ve hai má thiếu niên.

“Bóng rổ của Shintarou là ném xa, bóng rổ của Ryouta là sao chép, bóng rổ của Daiki là tùy tính, bóng rổ của Atsushi là bất động như núi.”

“Còn cậu thì sao? Cậu là cái bóng của ánh sáng, là liên hệ ràng buộc giữa mọi người.”

Trở thành cái bóng, Tetsuya, cái bóng là vô pháp rời khỏi ánh sáng.

Chỉ có như vậy, cậu mới có thể dựa vào chúng tôi mà tồn tại.

Cậu sẽ không dễ dàng rời đi.

“Tôi hy vọng, cậu có thể chuyên tấn công chuyên bóng, đạt đến mức tận cùng.”

“Đến thời điểm tôi cho là thích hợp, tôi sẽ tự mình chỉ cậu ném rổ.”

Nhẹ nhàng bên tai thiếu niên nở non, mềm nhẹ giống tình nhân đang dụ dỗ ngon ngọt.

Nhìn hai mắt thiếu niên chợt sáng lên, Akashi mỉm cười, kể ra nói dối cũng có lúc tốt đẹp.

Sẽ không có ngày đó đâu.

Hần Akashi Seijuurou, có thể dạy cho Kuroko Tetsuya tất cả, nhưng duy nhất sẽ không dạy cho hắn kỹ năng cần thiết để tồn tại một cách độc lập.

Một khi cậu độc lập, cậu sẽ rời bỏ tôi mà đi.

Tôi sẽ không để cho loại sự tình này phát sinh.

Tuyệt đối sẽ không.

“Như vậy thì tốt rồi, Akashi-kun.”

Kuroko an tâm xoay người, bắt đầu luyện tập chuyên bóng, không có chú ý tới hai mắt đen tối của người kia.

Hắn muốn mạnh mẽ, thật sự phi thường phi thường muốn mạnh mẽ.

Hắn chính là... Muốn làm một người hữu dụng đối với Akashi...

Cho dù là quân cờ, hắn cũng muốn làm một quân cờ hữu dụng... Hắn sẽ không làm quân cờ dễ dàng bị vứt bỏ...

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Vấn đề lớn nhất giữa tình cảm hai người, cũng là tai hoạ ngầm, chương này đã chỉ ra...

Về sau ngược đều cùng nó có liên quan...

~(>_<>

~ Lời vớ vẩn của editor: anh dụ mà em cũng nghe :v Warning: 2 chương ngày mai đều set pass. Lý do: không cần nói cũng biết =)) các bạn hãy chuẩn bị tư thế giải pass nhé :”> nhớ vào Vấn Đáp để xem gợi ý nhé :”>

Lời vớ vẩn của beta: Pass là ta đưa ~ Nên cứ chuẩn bị tinh thần tìm kiếm profile 2 chỗ nghiền ngẫm đi nha ~

18. Chương 18: Hạ

[Làm trái tôi, cho dù là cảm mạo...]

[So với đi uy hiếp, Akashi-kun cậu vẫn là nên ngoan ngoãn uống thuốc đi.]

※

Hôm nay, đội bóng rổ trung học Teikou đã xảy ra một việc rất lớn.

Chuyện này khiến người khó có thể tin, cho tới khi Satsuki-chan từ nơi đó đến xác thực tin tức, Midorima cùng vật may mắn của ngày trong tay rơi trên mặt đất, quả bóng trong tay Aomine đi lệch hướng, pocky trong tay Murasakibara rơi, Kise tươi cười trong nháy mắt trở nên hóa đá...

“Akashi/ người kia /đội trưởng / Akachin mà bị cảm á???”

Liên tưởng đến gần đây nghe đồn nhiều vụ tang cấp quốc gia, mấy người Teikou không hện mà cùng mà hoài nghi mấy tin đồn tận thế trên mạng có thật hay không...

“Akashi-kun hử... có nghiêm trọng không?”

Kuroko hỏi Satsuki, mang theo thần sắc lo lắng không chút nào che dấu.

A a quả nhiên Tetsu-kun là một người thực ôn nhu

Satusuki-chan ở trong lòng lần thứ hai vì nam nhân này ánh mắt giờ ngón tay cái lên.

“An tâm đi Kurokocchi, loại cảm cúm nhỏ bé này, làm sao có thể hạ gục được Akashicchi chứ ~”

Kise nhào vào người thiếu niên, thừa dịp hắt ngăn người, hung hăng mà hôn một chút lên hai gò má trắng nõn sạch sẽ.

Âm thanh vang dội.

Cùng hành động mạo hiểm của mình, gương mặt Kise thoáng phỉếm hồng, còn lại mấy người sắc mặt thoáng cái biến thành đen.

“Con chó vàng chết tiệt / tiểu tử / Kise cậu bước xích ra ngay cho tôi!!!”

Mấy người đánh nháo thành một khu, đương sự Kuroko lại hoàn toàn không để ý, tiếp tục mang theo ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Satsuki.

Ánh mặt màu lam không có một tia tạp chất nhìn chăm chú, Satsuki không khỏi sinh ra một tia đồng cảm...

Bởi vì phản ứng của cô cùng Kise như nhau, nên đã không nghĩ người kia bệnh đến bộ dáng rất nghiêm trọng a a a!!!

“Bạn học Momoi... ?”

Không biết trong nội tâm của cô mình có chán ghét hay không, Kuroko nghiêng đầu, có chút nghi hoặc.

“Cái kia... A đúng rồi!”

Vắt hết óc Moimoi chợt lóe lên, bay nhanh đi mở ra laptop luôn mang theo bên mình, thuần thục tìm thứ gì đó.

“Cái này là địa chỉ của Akashi-kun, Tetsu-kun nếu lo lắng có thể tới nhìn xem ~”

Yên lặng tiếp nhận địa chỉ, Kuroko cảm ơn Momoi, nhìn nhìn mấy người kia vẫn như cũ đang đùa giỡn, lộ ra tươi cười có chút ôn nhu lại có chút bất đắc dĩ, rồi khỏi sân bóng rổ.

Đi xe tàu điện ngầm về đoạn mà mình không hề biết, thiếu niên trong suốt tìm một vị trí gần cửa sổ, định ngồi xuống, nhìn ngoài cửa sổ bay nhanh về phía sau, phong cảnh xa lạ.

Cái này, chính là khung cảnh mà người kia mỗi ngày đều nhìn...

Giống như, với người kia... Lại tiếp cận được một chút...

Xuống tàu điện, đi qua hai đường cái, bởi vì đã tới một lần để ngủ và học tập, trí nhớ Kuroko rất nhanh liền gợi lên nét tương quan.

Bên phải đi rồi ước chừng một trăm thước, một căn nhà rộng mở mà an tĩnh liền xuất hiện trong tầm nhìn của thiếu niên.

※

Mẹ Akashi đối với việc Kuroko tới chơi là có chút không ngờ tới.

Phải nói, bà thật sự rất không ngờ.

Là một người mẹ mẫu mực, mẹ Akashi phi thường hiểu biết tính tình con mình, tuyệt đối không hề có chút ôn hòa hoặc sáng sủa nào.

Bởi vậy, nhiều năm như vậy, người đến thăm bệnh Akashi, Kuroko vẫn là người đầu tiên.

Thiếu niên có mái tóc cùng con người màu băng lam, cử chỉ lễ phép khéo léo, khuôn mặt thanh tú sạch sẽ thoát nhìn phi thường nhu hòa. Hơn nữa hẳn rõ ràng chân thành lo lắng cho bệnh tình con trai mình, mẹ Akashi cơ hồ lập tức liền thích đứa bé này.

“Xin chào, mời vào mời vào.”

“Đã quấy rầy bác. ”

Đi về hướng phòng Akashi, Kuroko đơn giản hỏi mẹ Akashi vài câu, biết được bệnh của người kia rõ ràng rất nghiêm trọng đến phát sốt cũng không đồng ý uống thuốc, lông mày khẽ nhíu lại.

“Xin bác đưa thuốc hạ sốt cho con, tuy rằng không biết có thuận lợi hay không, nhưng con sẽ hết sức thử xem.”

Mẹ Akashi đối với Kuroko cho điểm lại cao không ít.

Đó cũng không phải lần đầu tiên vào phòng Akashi.

Đã một lần học lớp bổ túc ở trong này, sáng sớm đứng lên chính là trong ngực Akashi, còn bị người kia đem “Cho nam nhân của cậu một nụ hôn buổi sáng nào” hung hăng trên cột một phen, ký ức làn da đối với hơi thở nóng bỏng phun ở cổ cơ hồ vẫn còn mới mẻ.

Hiện tại, ánh mắt dị sắc của người kia nhắm chặt, tóc đỏ có chút tán loạn trên chăn đệm trắng như tuyết.

Cởi ra khí phách cùng sắc bén ngày thường, thoát nhìn có chút suy yếu, cả người cảm giác cũng ôn hòa không ít.

Khe khẽ thở dài, Kuroko ngồi xuống bên giường, đem thuốc hạ sốt mẹ Akashi đưa nhẹ nhàng đặt ở đầu giường.

Động tác rất nhỏ như trước khiến người kia bình tĩnh.

“Tetsuya...”

Âm thanh Akashi có chút khàn khàn, ánh mắt vẫn như cũ sắc bén như kiếm, mang theo lực đạo có thể xuyên thấu.

Nhưng mà, phối hợp với tình trạng thân thể suy yếu của hắn, bộ dáng thấy thể nào đều là phô trương thanh thế.

“Akashi-kun, cảm giác thế nào?”

Thanh âm thiếu niên ôn nhuận rất nhẹ, hắn rót một chén nước, thử thử độ ấm, cảm giác có chút nóng, liền đổ thêm chút nước lạnh.

“...”

Đánh chết Akashi cũng không nguyện thừa nhận chính mình vẫn mơ màng như trước.

“Uống thuốc đi, như vậy sẽ nhanh hết bệnh.”

Akashi nhìn bàn tay trắng nõn duỗi đến trước mặt mình, nhìn viên thuốc màu đỏ chói mắt hồng, đầu quay sang một bên.

Rõ ràng biểu đạt chính mình quyết tâm không muốn uống thuốc.

“Akashi-kun...”

Kuroko có chút bất đắc dĩ.

“Làm trái tôi, cho dù là cảm mạo...”

Ánh mắt Akashi sắc bén như cũ, khóe miệng gợi lên ý cười lãnh liệt, mặc kệ bất luận kẻ nào nhìn thấy đều sẽ run rẩy.

Bất quá, trạng thái sốt cao đã khiến sát ý kia giảm phân nửa...

Thiếu niên có chút dễ khóc dễ cười.

“So với đi uy hiếp nó, Akashi-kun cậu vẫn là nên ngoan ngoãn uống thuốc cho chóng khỏi.”

Biết mình hiện tại tựa như một tiểu hài tử làm mình làm mẩy, Akashi như trước vô pháp khắc chế dục vọng của mình.

Muốn hắn vẫn luôn như vậy cùng mình nói chuyện, ở bên cạnh mình...

“Cũng không phải hoàn toàn không được, nếu Tetsuya dùng miệng giúp tôi...”

“...”

Kuroko thử thử độ nóng trên trán người kia, từ đáy lòng biết hắn bướng bỉnh không có cách.

Rõ ràng bình thường là người bày mưu nghĩ kế, như thế nào sinh bệnh liền trở thành người như vậy...

Ngẫm lại ánh mắt vui sướng trước đó của mẹ Akashi, Kuroko ở trong lòng thở dài.

“Akashi-kun cũng phải đáp ứng tôi, về sau đều phải uống thuốc.”

“Được.”

Akashi đáp ứng đến rõ ràng.

Kuroko đem thuốc hạ sốt bỏ vào trong miệng, uống một hớp nước lớn, cúi người xuống, dùng miệng đem chúng đưa cho Akashi.

Nhìn qua, tựa như một nụ hôn dài tốt đẹp.

“Đút thuốc” chấm dứt, nhận thấy thiếu niên phải rời khỏi, Akashi đột nhiên mạnh mẽ đè lại thiếu niên, làm sâu thêm nụ hôn này.

Ánh mắt lợi hại dừng lại ở cổ thiếu niên, dấu hôn kia rõ ràng không thuộc về mình.

“Buông ra... Ngô... ”

Kuroko muốn đẩy ra, nhưng Akashi không quan tâm mà tăng lực đạo, hấn lại không dám thật sự toàn lực phản kháng.

Hấn dù sao... Cũng là một người bệnh...

Đáy lòng than thở, Kuroko vươn tay, nhẹ nhẹ vuốt về tóc Akashi.

Không tiếng động mà dung túng.

Thấy cậu bây giờ đang sinh bệnh, nên thôi.

Coi như là thù lao, cậu phải thật nhanh mà khỏe lên.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Ngày mai công ty an bài đi ra ngoài chơi, cho nên thứ năm thứ sáu cũng sẽ không đổi mới ~ vì thế hôm nay là đội trưởng chính là phúc lợi XDDD

Thuận tiện báo trước chương sau R18

~~(>_<)

~ Lời vớ vẩn của editor: Đến trưa nay ta mới phát hiện, bản RAW không có chương 17 hạ này =.= fải tìm bản onl =.= làm h phải mò đến giờ này ;A;

19. Chương 19: Thượng

[Tetsuya, nếu cảm thấy đau, cứ cắn cánh tay tôi đi.]

Để tôi và cậu cùng đau. Tâm tình thích thú tràn vào trong lòng, bành trướng, cuối cùng phình ra.

Nguyên lai, đau đớn cũng có thể tốt đẹp như thế.

※

Hai má của thiếu niên trong suốt trở nên ửng đỏ, bởi vì vừa mới chấm dứt hôn sâu dẫn đến thiếu dưỡng khí, ngừng lại liền thở hổn hển, có chút uấn giận nhìn người khởi xương —— kẻ đang bệnh Akashi Seijuurou.

Nếu không phải mình vừa mới sờ qua cái trán nóng của đối phương, Kuroko thiết tình đều có chút hoài nghi người trên giường có phải giả bộ bệnh hay không...

Bất quá, đã có khí lực dùng... Cái phương thức hôn môi này, phỏng chừng bệnh của người này cũng không có gì đáng ngại, không phải sao?

Xác nhận bệnh tình của đối phương, cũng thuận lợi (?) giải quyết vấn đề hấn không chịu uống thuốc, mục đích hôm nay đã đạt được.

Nhìn nhìn màn đêm bên ngoài, Kuroko đứng lên, chuẩn bị tạm biệt.

“Akashi-kun, tôi cũng nên về rồi...”

Ngay lúc Kuroko xoay người, hấn đột nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu, ánh mắt dị sắc của Akashi chặt chẽ đang nhìn hấn, bởi vì nóng, ánh mắt của hấn có chút sung huyết.

“...”

Môi Akashi ấp úng, thế mà lại không phát ra tiếng nào.

Không có giữ lại, cũng không có cáo biệt.

Vừa không có một câu “Đừng đi”, cũng không có một câu “Hẹn gặp lại”.

Hắn liền như vậy chặt chẽ nhìn hắn, ánh mắt sung huyết lộ ra cảm xúc quá mức phức tạp, vượt qua phạm vi hiểu được của Kuroko.

Đáy lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng ẩn ẩn có loại thần nhiên vui sướng lan tràn.

Người này là yêu cầu mình.

Kuroko thu lại bước chân quay trở về.

Nghĩ nghĩ, hắn chần chờ mở miệng, nhiều lần đổi từ lại tìm từ.

“Nếu Akashi-kun không ngại... Tôi có thể ở lại không?”

Nghe vậy, Akashi lập tức lộ ra loại tươi cười mà Kuroko vạn phần quen thuộc.

Không đợi hắn mở miệng, Kuroko liền nhanh chóng bổ sung — “Không phải mệnh lệnh, là thỉnh cầu.”

Đội trưởng đại nhân rốt cục vừa lòng.

Bởi vì ngày mai là cuối tuần, cũng không cần lo lắng vấn đề đi học, chiếu cố Akashi cả đêm là tuyệt đối không thành vấn đề.

Kuroko ngồi ở đầu giường Akashi, nhìn hắn nhắm lại đôi mắt dị sắc thâm trầm. Lúc này, thuốc hạ sốt đã uống khi nãy bắt đầu có hiệu quả, hô hấp Akashi từ từ trở nên lâu dài mà thư hoãn.

Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên thấy gương mặt ngủ an tĩnh của người này.

Không còn nữa bá đạo cùng khoa trương như ngày thường, chỉ là biểu tình bình thần yên lặng.

Nhìn nhìn người trên giường nắm chặt tay mình, thiếu niên rất nhẹ rất nhẹ, đem tay rút về, đem tay người kia thả lại vào trong chăn, cẩn thận di chuyển.

“Ngủ ngon nhé, Akashi-kun.”

Thấp giọng nỉ non, Kuroko liền dựa vào ghế, không khí trong phòng yên tĩnh làm hắn ngủ thật say.

※

Trong giấc mơ, Akashi thấy được thân ảnh thiếu niên.

Hắn muốn gọi Kuroko, muốn ôm thân ảnh run nhè nhẹ kia vào trong ngực, chính là, thiếu niên lại xa xa nhìn hắn một cái, sau đó vội vàng xoay người đi vào trong biển người.

Vô luận kêu gọi như thế nào đều không thể với tới.

Giữa sương trắng mờ mịt, thiếu niên cuối cùng nhìn về phía mình với vẻ mặt có chút cô đơn, giống như đang cách nhau đến tận cuối đời đều không thể vượt qua chướng ngại, Akashi nhìn khẩu hình miệng của thiếu niên —

“Tạm biệt.”

Hắn muốn khóc, muốn gọi, muốn cắn hết tất cả những thứ ở giữa cả hai, hết thấy đều phá hư hầu như không còn, cho dù cách trở bọn họ vẫn chính là toàn bộ thế giới, hắn đều sẽ không chút do dự đứng ở thế giới đối lập.

※

Mồ hôi đầm đìa bừng tỉnh, cảnh trong mơ kinh hoàng cùng tuyệt vọng còn tích tụ ở tâm, áo sơ mi trên người bị mồ hôi lạnh làm ướt, dính trên da thịt cảm giác phi thường khó chịu.

Quần áo không tốt rồi.

Một bàn tay hơi lạnh đặt ở trên trán, tiếp, âm thanh thiếu niên có chút thanh lãnh truyền đến, hóa giải tích tụ trong lòng Akashi.

“Tỉnh rồi sao? Thật tốt quá, hết sốt rồi.”

Akashi quay đầu, bị ánh trăng chiếu lên một tầng sáng bạc, nhìn gương mặt đẹp dễ nghiêng nghiêng của thiếu niên.

“Xem ra, thuốc hạ sốt đã phát huy tác dụng.”

Akashi chính là yên lặng nhìn hắn.

Nguyên lai là mơ.

Chính là không biết, giấc mơ kia là đơn thuần hư vô, vẫn là biểu thị một tương lai tất nhiên?

“Akashi-kun cậu ra nhiều mồ hôi quá, tôi đi lấy khăn mặt cho cậu.”

Thiếu niên vĩnh viễn đều là như thế này, cẩn thận, ôn hòa.

“Không cần, tôi đi tắm một chút là được.”

Akashi đứng lên, phủ thêm khăn tắm rộng thùng thình, kéo rút ra từ ngăn tủ đầu giường, đem một cái bình nhỏ nắm ở trong tay, nắm đến rất chặt.

Lúc hắn đến gần phòng tắm trước một giây, Kuroko gọi hắn.

“A đúng rồi, Akashi-kun.”

Đêm trăng sáng rõ ràng là cảnh tuyệt đối mát mẻ, nhưng khuôn mặt thiếu niên vẫn ấm áp như trước.

“Phòng tắm có chút trơn, làm ơn cẩn thận.”

Yết hầu giống như bị ngăn chặn, Akashi nhanh chóng gật gật đầu, liền vọt chạy thẳng vào phòng tắm.

Chậm một chút, hắn vô pháp hoàn mỹ mà che dấu nội tâm chật vật của mình.

Hắn Akashi Seijuuro luôn luôn không sợ hãi, bất luận chứng ngại gì với hắn xem ra cũng chỉ là gia vị tăng thêm lạc thú vào cuộc sống, chỉ cần năng lực xuất sắc đầy đủ, thủ đoạn tuyệt đối ngoan độc, hắn đều có tự tin có thể thoải mái giải quyết.

Thắng lợi cùng thành công tựa như vật sở hữu của hắn, ‘Được’ là thứ đương nhiên như thế. Trong từ điển của hắn, căn bản không có từ ‘Sợ hãi’.

Nhưng mà hiện tại, hắn bởi vì một cảnh tượng trong mơ mà sợ hãi.

Có lẽ cho rằng người đang bệnh đều sẽ trở nên yếu ớt, nhưng Akashi tình tường hiểu được, đây bất quá là cái cớ lừa gạt chính mình.

Hắn Akashi Seijuuro, mười mấy năm trong đời, lần đầu tiên, sợ hãi.

Akashi nhìn bình nhỏ nắm chặt trong tay mình, tùy ý lấy nước ấm cọ rửa từ đỉnh đầu xuống chân.

Đó là một chai bôi trơn, dù là một thương hiệu đắt tiền, dù được đóng gói tinh xảo, cũng vô pháp thay đổi bản chất của nó.

Trong lòng một âm thanh quen thuộc bắt đầu kêu gào, khát vọng đem người thiếu niên kia đặt trong lòng ngực của mình, dùng lửa nóng của chính mình xỏ xuyên qua hắn, để hắn không thể trốn tránh, không chỗ nào mượn lực, cánh tay trắng nõn chỉ có thể hoàn bám lấy bả vai mình, âm thanh lạnh lẽo phun ra phá thành từng mảnh rên rỉ nhỏ...

Điên cuồng mà xỏ xuyên qua, hung hăng mà chiếm hữu.

Tùy ý dùng nước ấm cọ rửa thân mình, Akashi kiềm chế không được mà bắt đầu thở dốc.

Không biết từ bắt đầu từ lúc nào, âm thanh này liền bắt đầu ở đáy lòng của hắn kêu gào, từng đêm từng đêm, điên cuồng mà tra tấn thần kinh của hắn.

Có lẽ, đây chính là dục vọng sâu nhất trong lòng hắn...

Hắn chỉ có thể chờ, dùng hết nhẫn nại của chính mình mà chờ, thẳng đến xúc động đi qua, âm thanh hấp dẫn như ma quỷ dừng lại...

“Akashi-kun, cậu tắm đã lâu, không có việc gì chứ?”

Ngay tại lúc hắn đem hết toàn bộ lực ức chế lửa nóng trong lòng, người mà mình tâm tâm niệm niệm kia lại vọt vào tầm nhìn, mang theo rõ ràng lo lắng cùng cảm xúc hỗn loạn.

Không có chút nào ý thức được nguy cơ, chết tiệt làm cho người khác phạm tội.

“... Tetsuya, cậu lại đây.”

Thiếu niên nhu thuận đi đến bên cạnh Akashi, đối mặt với hai đôi mắt phức tạp mịt mờ của hắn, ánh mắt màu lam như trước trong suốt vô cùng.

Akashi rõ ràng nghe được trong đầu, đó là tiếng sợi dây ‘Lý trí’ bị đứt.

Mảnh liệt đem thiếu niên không hề phòng bị kéo vào trong ngực, hung hăng hôn lên đôi môi nhạt màu.

Akashi cảm thấy chính mình đã muốn vô pháp duy trì bình tĩnh của mười mấy năm qua. Hắn đem áo sơ mi của thiếu niên cởi ra, lộ ra hai điểm thù du mê người.

“Aka... Akashi-kun...”

Bản năng Kuroko cảm thấy một loại khí tức mãnh liệt nguy hiểm, có chút luống cuống chống đỡ người trên thân.

“Tetsuya, hãy trở thành người của tôi.”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả: du lịch chấm dứt trở về viết văn ~ biển rộng thật đẹp, hải sản ăn ngon thật ~(bị ba phi)

Còn có một nửa... Không được quá muộn ngày mai tiếp tục... Đội trưởng chính là tâm tình thật phức tạp rồi rầm ta đều có thể cảm nhận được (khóc)

Vì duy trì hình tượng đội trưởng bá đạo lại ôn nhu tôi chỉ thật sự lao lực vào thời điểm nào tẻ bào nhất là viết chữ! ! (lật bàn)

Lời vớ vẩn của Beta: Chương này chưa H nên chưa set pass he ~ còn nếu editor muốn set thì thôi số các bạn hơi đen =))

20. Chương 20: Hạ

[Tetsuya, nếu cảm thấy đau, cứ cắn cánh tay tôi đi.]

Để tôi và cậu cùng đau. Tâm tình thích thú tràn vào trong lòng, bành trướng, cuối cùng phình ra.

Nguyên lai, đau đớn cũng có thể tốt đẹp như thế.

※

Đêm lạnh như nước.

Kuroko vô luận như thế nào đều không thể suy nghĩ ra.

Rõ ràng chỉ là bởi vì lo lắng người kia sẽ bệnh nặng hơn, sau đó đối mặt với khoảng thời gian dài Akashi đóng cửa phòng tắm vẫn không bước ra, lo lắng rằng bệnh tình hắn vừa mới chuyển biến tốt đẹp vì thế đẩy cửa phòng tắm ra xem xét...

Hắn thật sự không rõ, sự tình như thế nào lại phát triển đến nước này.

Akashi đem toàn bộ thân mình Kuroko đều đặt trên vách tường phòng tắm, mà hai tay thiêu đốt của Akashi cùng vách tường lạnh như băng tạo nên một sự đối lập giữa nóng và lạnh.

Hai tay dần nóng chậm rãi mơn trớn trên thân thể bị bại lộ trong không gian của thiếu niên, giữa làn nước bốc hơi, có vẻ trắng nõn hơn nữa.

Tựa như mùa đông sạch sẽ trắng nõn, trải ra một tầng tuyết trắng nhợt nhạt.

Khiến người muốn ở trên đó mà để lại ấn ký, phi thường phi thường muốn làm như vậy.

Mà Akashi cũng quả thật làm như vậy.

Từ bụng dưới bằng phẳng, mãi cho đến hai điểm thù du trắng nõn trước ngực, mỗi một chỗ, mỗi một tắc, đều mạnh mẽ mà tham lam mút vào, liếm cắn, để lại dấu vết màu đỏ thắm.

Dấu vết thuộc về hắc Akashi Seijuurou.

Đem đầu nhũ khéo léo ngậm trong miệng, Akashi ác liệt dùng răng nanh lặp lại gặm cắn, không ngoài ý muốn nghe được âm thanh thiếu niên có chút đau đớn nức nở.

Lộ ra tươi cười có chút sủng nịch, hắc buông ra ác ý đùa bỡn khéo léo, ngược lại dùng môi ngậm vào, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng âu yếm, vừa lòng nghe được thiếu niên chuyển thành nức nở, đã bị khoái cảm kích thích rên rỉ.

Tay kia thì linh hoạt tiến vào thiếu niên, chuẩn xác đem vị trí yếu ớt nắm trong lòng bàn tay, dùng kỹ xảo điêu luyện mà âu yếm.

“A... Nơi đó... Không được...”

Đôi mắt Kuroko luôn luôn trong suốt màu băng lam, bởi vì xa lạ mãnh liệt khoái cảm mà có chút mờ mịt.

Địa phương tư mật nhất đang từ từ to lên trong tay đối phương, Akashi tận tình đùa giỡn nơi mình không thể chiếu cố, hắc cảm thấy vô cùng mất thể diện.

Nhưng mà rất nhanh, mất thể diện liền bị dục vọng của chính hắc bao phủ.

“Tetsuya, Tetsuya...”

Bình thường là người lãnh đạm cấm dục, thời điểm động tình càng thêm liêu nhân.

Nhìn bộ dáng thiếu niên động tình, làn da trắng nõn nhiễm một tầng mê người, đôi môi màu nhạt khẽ nhếch, phát ra thở dốc đầy tình sắc.

Chìm ngập trong dục vọng.

Tối nay... Nhất định... Vô pháp quay đầu lại...

Bàn tay bởi vì kích động mà run rẩy, thô lỗ mở nắp bình bôi trơn, động tác quá mạnh thế cho nên đổ ra gần nửa chai trong lòng bàn tay.

Ngón tay chậm rãi tham nhập địa phương giữa đùi thiếu niên trắng nõn, như vậy vài giây, chính là ngón tay truyền đến ứ át cùng ấm áp, đều khiến hắc một trận thất thần.

“Không được... Dừng tay...”

Để một ngón tay tiến nhập vào nơi u kín không có người đến thăm, toàn thân Kuroko một trận khó chịu vì bị dị vật xâm nhập, lập tức xua tan đi khoái cảm lúc nãy, nháy mắt làm hắc thanh tỉnh không ít.

Vừa định đem người ở trên tàn sát bừa bãi đẩy ra, Akashi lại giống như sớm đã hiểu rõ ý nghĩ của hắc, rất nhanh mà sáp nhập ngón tay thứ hai.

“A...”

Thanh âm trong suốt đã muốn trở thành tiếng khóc nức nở.

“Thả lỏng, Tetsuya... Ngoan...”

Bị đầu ngón tay truyền đến kích thích đến toàn thân run rẩy, Akashi cũng nhẫn nại đến dị thường vất vả.

Toàn thân, đặc biệt là hạ thân, đều nổi điên mà thét chói tai, rất muốn đi vào thân thể thiếu niên đẹp hoàn mỹ này, điên cuồng mà va chạm, kịch liệt mà chiếm hữu.

Bị dục vọng điên cuồng bành trướng dày vò, giống như khổ hình.

Nhưng mà, hiện tại, không được.

Hiện tại, nhất định sẽ thương tổn hân...

Ngậm lấy môi nhột nhột của thiếu niên, ôn nhu mà trần trụi vào, ôn nhu mà trấn an.

“Bé ngoan, thả lỏng...”

Bàn tay nhàn rỗi bắt đầu vuốt ve sau lưng thiếu niên run rẩy, một chút một chút, theo từng nhịp.

Gắn bó như môi với răng, Akashi cảm giác Kuroko từ từ thả lỏng thân thể, cùng với không còn thần sắc đau đớn.

Hai ngón tay thử thăm dò, khi ấm áp chạm vào một điểm nào đó bên trong, thân hình thiếu niên mãnh liệt mềm nhũn.

“Thích nơi này sao, Tetsuya...”

“Ha... Không... A...”

Kuroko vô lực lắc đầu, ý đồ thoát khỏi khoái cảm kinh hãi.

Loại vui sướng này chết cũng không tiếc.

Đối mặt với dục cự thiếu niên rõ ràng còn ngênh, Akashi ôn hòa nở nụ cười.

“Nói dối là không tốt, Tetsuya.”

Ngón tay chuẩn xác tìm được điểm mẫn cảm của thiếu niên, không chút do dự kích thích, nghe hân vô lực ức chế rên rỉ.

“Thân thể của cậu thành thật hơn nhiều.”

Mở ra hai chân Kuroko, Akashi dính sát vào nửa người trên của thiếu niên, một bàn tay tiếp tục ở bên trong tìm kiếm, tay kia thì nắm chặt phần thân lại khẽ ngẩng đầu của thiếu niên.

Trước sau đều bị kích thích, Kuroko đã sắp bị ác ma này mãnh liệt bức điên rồi.

Ai đó... Để hân bắt tỉnh đi...

Khuôn mặt Akashi đối diện vô cùng rõ ràng, khuôn mặt tinh xảo kia là thứ hân rất quen thuộc, nhưng cũng là vô cùng xa lạ.

Đem Kuroko có chút thần sắc hoảng hốt thu hết vào đáy mắt, Akashi gia nhập ngón tay thứ ba. Lần này, thiếu niên hoàn toàn thả lỏng thân thể không có bất luận cái gì trở ngại tiếp nhận nó.

Bám vào Kuroko người phía trên đẩy nhanh tốc độ, thiếu niên một trận bất lực mang theo nước nử thổ dốc, một cổ nhiệt lưu phun ở lòng bàn tay.

Đại não rơi vào khoảng trống, Kuroko đã không còn một chút thời gian tự hỏi.

Mặc cho người trên thân tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm.

Akashi lấy khăn tắm một bên trải ra trên sàn nhà phòng tắm, đem thiếu niên đặt ở trên, nâng mông lên thiếu niên, để mặt huyết đầy đủ mềm mại bại lộ trong tầm mắt của hân.

“A ——!”

Hạ thân bị xé rách đau đớn, thừa nhận vật thể cùng ngón tay lúc trước hoàn toàn bất đồng, Kuroko rớt cục khóc bật ra.

Đau quá.

Một hơi đem toàn bộ phân thân chôn nhập mật huyết ấm áp thấp nhuyễn của thiếu niên, Akashi trong nháy mắt có chút thất thần.

Ôn nhu bao vây nơi đó của mình tốt đẹp như thế, nhin xuống cơn xúc động tàn sát bữa bãi giống như muốn hao hết nhần nãi cả đời của hắn.

Nhưng mà, nhìn đến thiếu niên đau đến trắng bệch mặt, đám mây hạnh phúc lại bị một cỗ nồng đậm thương tiếc thay thế.

Đưa cánh tay tới bên miệng Kuroko đang cắn chặt, Akashi nhẹ nhàng vuốt ve hắn.

“Tetsuya, nếu cảm thấy đau, cứ cắn cánh tay tôi đi.”

Để tôi cùng cậu đều đau.

Kuroko một hơi cắn lấy cánh tay Akashi, rất nhanh, liền có vết máu chói mắt theo làn da chậm rãi chảy ra.

Akashi không lộ ra một tia biểu tình rằng mình đau.

Tâm tình thích thú tràn vào ở trong lòng, bành trướng, cuối cùng phình lên.

Nguyên lai, đau đớn cũng có thể tốt đẹp như thế.

Thẳng đến khi thiếu niên hơi chút thích ứng, Akashi mới bắt đầu chuyển động.

Không ngừng trải nụ hôn lên hai má thiếu niên, Akashi một chút một chút, thông thả mà kiên định mà chuyển động.

Thân thể điên cuồng kêu gào, lại vô luận như thế nào, cũng không muốn làm đau người bên dưới.

Muốn nhẹ một chút, lại nhẹ một chút...

Thẳng đến lý trí hoàn toàn bị khoái cảm tốt đẹp bao phủ mới thôi.

Kuroko không biết Akashi cuối cùng đã làm bao nhiêu lần.

Hắn chỉ nhớ tới lần thứ ba, liền ngất đi.

Ký ức cuối cùng, là hắn với người kia đồng thời đạt tới cao trào.

Cùng với... Akashi bên tai hắn nhẹ nhàng nói nhỏ ——

“Cậu là của tôi.”

— TBC—

Lời vô nghĩa của tác giả:

A a viết H thật sự là chúng ta đau a a a ——

Tóm lại này một thiên thống khổ lại ôn nhu lại ngọt ngào lại cường chế (?) H (đại khái đi) cứ như vậy, hy vọng không cần làm mất mọi người bị thương (đỏ mặt)

Lời vớ vẩn của editor: Ta muốn giết người

21. Chương 21

[Cái này xem như... Là thú nhận sao?]

Âm thanh rầu rĩ của thiếu niên mang theo vài phần bất đắc dĩ, còn có mấy phần mỉm cười không thể nghe thấy.

[Là mệnh lệnh.]

Nói xong lời nghiêm khắc, biểu tình Akashi vẫn nhu hòa, hôn lên vàng trán ôn nhu của thiếu niên.

※

Hạt mưa từ mái hiên rơi xuống, phát ra tiếng vang tí tách.

Kuroko từ trong giấc ngủ dài từ từ tỉnh lại, đại não một mảnh hỗn độn, thân thể cũng trầm trọng giống như không phải của mình.

Hơi chút thử trở hạ thân, nửa người dưới kia chịu đủ tàn phá truyền đến đau nhức làm hắn trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, mỗi một tác động đều nhắc nhở kịch liệt cùng điên cuồng đem qua.

Mặt thiếu niên mãnh liệt nóng lên.

Một bàn tay từ phía sau hắn vòng ra trước, khí lực không lớn, cái loại bá đạo chiếm hữu này lại rất rõ ràng nhận ra được.

“Tetsuya, tỉnh rồi sao?”

Hơi thở ấm áp chậm rãi sát gần màng tai thiếu niên, thanh âm không giống với lãnh liệt cùng già dặn của ngày thường, mang theo nồng đậm thoả mãn khàn khàn.

Kuroko là người bình tĩnh bình thản lại không thích tranh chấp, lúc này lại tức giận nhìn người khởi xướng kia.

“Akashi-kun cậu...”

Kuroko vừa định mở miệng, lại phát giác bản thân quả thực không phát ra âm thanh nào. Yết hầu giống như bị lửa đốt cháy, âm tiết phát ra vài tiếng, đó là đau đớn khi dao cắt.

Đem phản ứng của thiếu niên thu hết đáy mắt, Akashi ngồi dậy rót một chén nước, đưa tới bên môi hắn, lập tức từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một viên thuốc nhỏ, đảo hai viên trong lòng bàn tay.

“Ngoan, uống cái này đi.”

Kuroko có chút cảnh giác nhìn Akashi.

Giờn sao, đã trải qua chuyện ngày hôm qua, hắn phát thệ đem Akashi người này, cùng với tất cả những thứ liên quan đến hắn kéo vào danh sách nguy hiểm.

“Chỉ là thuốc thẩm giọng mà thôi, uống vào thoả mái rất nhiều.”

Tính tình Akashi rất tốt, tuyệt không buồn bực, có thể nói vẻ mặt ôn hoà dụ dỗ thiếu niên.

Thanh âm của hắn thậm chí xưng được với khoan khoái.

“Lại nói tiếp, ngày hôm qua thanh âm Tetsuya rất chân thực...”

Mặt Kuroko lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết là xấu hổ hay là nổi giận.

Thật lâu sau, hắn thở dài, nghe lời đem thuốc Akashi đưa tới uống vào.

“Ngủ thêm một giấc đi, tôi ôm cậu.”

Akashi đem đầu Kuroko đặt trước ngực, để hắn gối lên trên cánh tay mình, một bàn tay nhẹ nhàng ấn xoa vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, để hắn ngủ đến thực thoả mái chút.

Thân thể mỗi một gặp được hoàn cảnh thoả mái, lập tức hoàn toàn thả lỏng trầm luân đi xuống.

Người này, có khi sẽ bá đạo chuyên chế khiến người ta thống hận, có khi lại ôn nhu khiến người ta sa vào trong đó.

Rất giáo hoạt.

Kuroko có chút muốn oán hận, rồi lại vô pháp ức chế vui đầu vào ***g ngực quen thuộc.

Cảm giác người trong ngực hô hấp đã yên ổn, Akashi cố gắng không nhúc nhích cánh tay làm gối đầu cho thiếu niên, tay kia lấy được, tuy rằng cực kỳ không thích mùi thuốc, nhưng vẫn nuốt xuống.

Nhu nhu huyết thái dương có chút đau đớn, Akashi cảm thấy thân thể đang sốt có phần giảm đi chút nhiệt độ.

Quả nhiên bệnh nặng mới khỏi liền kịch liệt vận động, có chút miễn cưỡng...

Ôm thân thể hơi lạnh của thiếu niên, Akashi nhẹ nhàng ngửi hương vị thảo nhiên bạc hà tỏa ra từ người hắn, nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách, mang theo cảm giác thỏa mãn nồng đậm liền tiến vào mộng đẹp.

Hắn trong mộng có cậu, cậu trong mộng có hắn.

※

Mẹ Akashi làm chút cháo rau củ nóng hầm hập, lên lầu tính toán đưa cho hai hài tử.

Nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa ra, bà đứng yên vài giây ở cửa phòng, lại lui ra ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Con trai của bà, luôn luôn duy ngã độc tôn, là con người cao ngạo, vĩnh viễn là người mang theo tươi cười lạnh lùng xa cách, vào sáng sớm, bầu không khí trong suốt nép mình vào thiếu niên, biểu tình hai người đều yên lặng mà bình thản.

Hình ảnh kia quá mức hài hòa, quá mức ấm áp.

Giờ này khắc này, mẹ Akashi chân thành cảm tạ người thiếu niên kia ——

Rất cục có một người, kết thúc sự cô đơn vương giả của con mình.

※

Lần thứ hai hai người tỉnh lại đã là chạng vạng, ngoài cửa sổ những hạt mưa nhỏ tí tách đã ngừng, ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa những đám mây chiều xuống, ánh sáng cũng không chói mắt, mà là phi thường xinh đẹp.

“Tetsuya, sao vậy?”

Cảm thấy đôi mắt của Kuroko đang nhìn mình chằm chằm, Akashi cười cười, đem hắn ôm chặt hơn chút nữa.

“Akashi-kun... Không định giải thích chuyện ngày hôm qua sao...?”

Thanh âm thiếu niên rầu rĩ từ trong thân thể hai người kè sát truyền ra, mang theo nhọt nhọt oán giận.

“Tôi muốn làm vậy lâu rồi.”

“Tetsuya, cậu không có sự lựa chọn, bởi vì tôi sẽ không để cho cậu yêu bất kì ai khác ngoại trừ tôi.”

“Cái này xem như... Là thú nhận sao?”

Âm thanh rầu rĩ của thiếu niên mang theo vài phần bất đắc dĩ, còn có mấy phần mỉm cười không thể nghe thấy.

“Là mệnh lệnh.”

Nói xong lời nghiêm khắc, biểu tình Akashi vẫn là nhu hòa, hôn lên vầng trán ôn nhuận của thiếu niên.

Lúc hai người hoàn toàn phục hồi mà đi học, một bước tiến đến cửa sân vận động, một vật thể lớn màu vàng thể liền nhào tới.

“Kurokocchi

Nghe nói cậu bị Akashicchi lây bệnh cũng phát sốt, tớ thật lo lắng

”

Kise gắt gao ôm thiếu niên nhỏ xinh, bắt đầu cọ xát.

Akashi cùng những người phía sau Kise, Midorima cùng Murasakibara gật gật đầu, động tác chào hỏi.

Murasakibara nhu nhu tóc thiếu niên, đem một kẹo que vị mới nhét vào miệng thiếu niên.

Midorima đẩy mắt kính, đem vật may mắn của Bảo Bình ném vào trong ngực thiếu niên.

Tiếp thu quan tâm từ nhóm bạn quen thuộc, Kuroko lộ ra tươi cười.

“Để mọi người lo lắng rồi.”

Tuy rằng cảm thấy dính trên người thiếu niên một đồng đồ vật vô cùng chướng mắt, nhưng nhìn thấy hắn thoải mái tươi cười, Akashi cuối cùng vẫn là đem kéo thu trở về.

Xoay người lấy ra laptop của mình, Akashi bắt đầu chế định kế hoạch cho giai đoạn huấn luyện tiếp theo.

Cùng bạn bè nói chuyện phiếm vài câu, Kuroko đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái.

“Ủa... Aomine-kun đâu?”

Satsuki nghe vậy lộ ra một nụ cười có chút chua xót.

“Hắn, ở sân thượng chứ đâu.”

“Sân đây, kính nhờ Tetsu-kun đi xem hắn đi.”

Mà lúc này Aomine đang nằm trên sân thượng, người luôn luôn nhiệt tình huấn luyện như hắn lại lần đầu tiên vắng mặt.

Tràn ngập ánh sáng trong mắt, thái độ khác thường lộ ra một tia biếng nhác, cùng lãnh ý...

“Thật nhàm chán...”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Sinh bệnh thiên cư nhiên kéo dài bốn chương, ta thật sự là không nghĩ mình lại làm với tốc độ rùa bò thế này...

Đầu mỗi chính của nội dung tiến triển chậm hơn (đám đất)

22. Chương 22

Akashi rốt cục cũng mở miệng, âm thanh lạnh lẽo đến có thể rơi vào hầm băng.

[Cậu tự mình kết liễu, hay là vẫn phiền đến tôi?]

※

Aomine bắt tay vào chơi bóng rổ, thể tích của quả bóng trong tay giống như một món đồ chơi đang nhảy nhót, tung bay.

Thật nhàm chán...

Không biết lần thứ mấy đem bóng vứt vào rổ, Aomine cũng không phản ứng, mặc cho nó rơi trên mặt đất.

Vật màu cam hình cầu lăn vài vòng, bị một đôi trắng nỡ tay nhặt lên.

“Aomine-kun...”

Đột nhiên ngồi dậy, nhìn vào cặp mắt kia trong suốt, Aomine tinh tường ở trong đó thấy được một tia lo lắng, cùng với, bất mãn đối với việc hắn trốn luyện tập.

“Tetsu, việc cậu phát sốt đã không còn cần phải lo lắng... Ha ha tớ cũng không biết hôm nay cậu lại đến tham gia luyện tập...”

Đối mặt ánh mắt vô cùng chăm chú của thiếu niên, âm thanh Aomine càng ngày càng nhỏ, cuối cùng là không thể nghe thấy.

Cùng thiếu niên nghiêm túc với biểu tình nghiêm túc vô cùng xứng đôi, ngôn ngữ của hắn cũng gần từng tiếng, phi thường rõ ràng.

Im lặng một giây.

Im lǎng ba giây.

Sân thương trống trải phát ra tiếng người nào đó kêu rên, tiếng vang thật lâu không tiêu tan...

Mà ở sân bóng rổ, ánh mắt dị sắc của Akashi đang kiểm kê số người đến huấn luyện, tuy rằng Satsuki cực lực muốn giấu diếm, việc Aomine vô cớ trốn huấn luyện như trước vẫn là bị hấn biết rõ.

Akashi cười, độ cong khóe miệng có thể nói là sáng lạn, cây kéo sáng ánh kim loại trong tay của hắn múa ra một đường kéo tuyệt đẹp.

Mọi người trong sân bóng rổ đều không ngoại lệ từ đáy lòng vì người nào đó mà mắc niêm.

Chúc câu may mắn, Amen.

Kuroko đi đến bên người Aomine đang ôm đầu tuyệt vọng kêu rên, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn.

“Bởi vì nhàm chán...”

Kuroko vĩnh đôi môi màu nhạt, đôi mắt trong suốt hiện lên một tia hàn quang.

Năm ngón tay khép lại thành hình cái xẻng, vẻ mặt thiếu niên ôn hòa điềm đạm, mặt mày như nước thoát nhìn đối với cả người lẫn vật đều vô hại.

Trong phút chốc, hung hăng hướng đến bung của Aomine.

Aomine một bên xoa bộ phận vừa bị đánh lén, một bên oán giận.

Đáng giận, Tetsu lần này thật đúng là không nể chút tình cảm nào cả...

Thiếu niên hơi hơi nâng lên âm điệu, ngữ khí cũng càng nghiêm khắc.

Mái tóc màu trời rũ xuống, che đi vàng trán trắng nõn của thiếu niên.

Thoạt nhìn, có vài phần yếu ớt.

Cố gắng có nhất định được hồi báo hay không, vẫn là một ẩn số.

Nhưng mà, nếu như không có cố gắng đến cuối cùng như lời đã nói liền buông tay, nhất định sẽ hối hận.

Aomine cúi đầu, đem hết thủy biểu tình giấu dưới bóng tối.

“Thực xin lỗi, Tetsu. Tôi gần đây... Rất tự cao...”

Aomine có chút hối hận che mặt mình.

“Đi thôi, trở về luyện tập.”

Khóe môi Kuroko lộ ra một tia cười ôn hòa, đó là ý cười bao dung ôn hòa mà Aomine quen thuộc nhất, cũng là thích nhất.

“A.”

Hai tay nắm lấy nhau, đen trắng rõ ràng, lại hết sức hài hòa.

Trở lại sân bóng rổ, Aomine đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thừa dịp Kuroko nhắm nháp thức ăn vặt mà Murasakibara đưa tới, muốn dùng cử chỉ khóc liệt như lúc trước của Kuroko, đáp lễ thiếu niên một chút.

Có thù tất phải trả.

Đương nhiên, hắn có rất tốt mà thu liễm lực đạo của mình. Rất nhẹ rất nhẹ một chút, trả thù một phần cực nhỏ, đa số chỉ là vui đùa.

Nhưng mà...

“Dùng ——”

Phần eo Kuroko mềm nhũn, thẳng tắp mà ngã xuống sàn nhà, phát ra âm thanh ma sát chói tai.

“Kurokocchi! ! ! Aomine tên ngu ngốc cậu dám khi dễ Kurokocchi...?”

Kise cảm giận nói xong, một bên đã đem thiếu niên từ trên mặt đất kéo lên.

Vừa mới vươn tay, Kise chỉ cảm thấy một bóng dáng màu đỏ từ trước mặt mình xẹt qua, tốc độ nhanh đến mức chỉ để lại một trận gió thổi qua.

“...”

Akashi trầm mặc đem thiếu niên từ trên mặt đất nâng dậy, người kia mặt không đổi sắc tỏ vẻ chính mình không có gì trở ngại, chính là lập tức liền không đứng vững.

Kỳ thật, chuyện này thực không thể trách Aomine.

Dù sao hai ngày trước bị người nào đó từ xương đến cốt, từ trong ra ngoài ăn sạch sẽ, lại là lần đầu tiên làm loại sự tình này, Kuroko bảo trì tư thế đi đường đã muốn cố hết sức mình, đương nhiên không có khả năng thừa nhận một chút lực bất luận là từ đâu chạm vào...

Xác nhận Kuroko không sao, Akashi chậm rãi xoay người, mặt không đổi sắc nhìn về phía Aomine.

Đó là —— sát ý lảng động lại, ngưng tụ mà thông thả.

“Kia... Cái kia...”

Aomine nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt màu máu của Akashi nhìn chăm chú, hắn đột nhiên hiểu được, một cái không cẩn thận đánh lên mạng nhện, đành phải mắt mở trừng trừng nhìn con nhện chậm rãi tiếp cận, là tâm trạng của con côn trùng nhỏ bé.

Thật đáng sợ...

“Daiki.”

Akashi rốt cục mở miệng, âm thanh lạnh lẽo đến có thể rơi vào hầm băng.

“Cậu tự mình kết liễu, hay là vẫn phiền đến tôi?”

Midorima nhắm mắt lại.

Quả nhiên, hôm nay vận chòm sau của Aomine là —— đại hung...

Kise nhắm mắt lại.

Tuy rằng bình thường thường xuyên cãi nhau rồi đấu võ mồm, nhưng mà... Tổ sẽ vì cậu dâng hương...
Murasakibara nhắm mắt lại.

Aochin... Tổ sẽ đốt cho cậu chút đồ ăn vặt, để cậu ở bên kia thế giới cũng sẽ không đói bụng...

Kuroko vừa muốn nói gì, lại bị ánh mắt Akashi ghim chặt lại.

“Tôi không muốn Tetsuya phải nhìn thấy tình cảnh quá mức đáng sợ.”

“Bé ngoan không nên nhìn.”

Giờ này khắc này, nội tâm Aomine thập phần mâu thuẫn cùng rối rắm.

Chính mình thật sự chỉ là huých Tetsu rất nhẹ thôi mà... Tại sao có thể như vậy...

Thật sự rất nhẹ rất nhẹ...

Ai tới nói cho tôi biết vì cái gì lại phát triển đến nước này a a a a a a a a a a a...

Ý thức cuối cùng, là Akashi liếm kéo, kim loại màu bạc phản xạ hàn quang.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

AHOMine... Hài tử đáng thương...

Lời vớ vẩn của editor:

Bạn như các em mới là bạn =))

Các cô có thể com tiếp sức cho bọn ta chứ? TT~TT nhà cửa điều hiu quá a~~ ;_____;

Lời vớ vẩn của beta:

Trời ơi ước gì thằng Aomine trong manga nó cũng bớt chảnh chó từ lúc đầu 8} [tui lớn hơn nó nên được quyền gọi thằng nha, ai ném dép chửi à =))]

23. Chương 23

Nghe lời hỏi thăm ân cần không gọn chút sợ hãi của Kuroko, vẫn che đi đôi mắt, hẩn thấp thấp nở nụ cười.

[Buổi sáng tốt lành, Tetsuya.]

Một bên chào buổi sáng, thuận đường liếm liếm vành tai mẫn cảm của thiếu niên, vừa lòng nhìn vành tai trắng nõn chậm rãi ửng đỏ.

※

Ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lấp lánh, chiếu đến thân ảnh thiếu niên bận rộn ở nhà bếp.

Động tác thuần thục làm trứng luộc, nhìn xem độ lớn của lửa đã vừa đủ hay chưa, lấy ra món ăn vừa nêm, cẩn thận gói kỹ bằng màng nhựa, cùng sữa và bánh mì đã sớm chuẩn bị, đóng gói vào túi nhựa.

Đi ra khỏi nhà, ánh sáng ấm áp sáng ngời đem thiếu niên bao phủ trong đó.

Kuroko hơi hơi nheo mắt.

“Thời tiết thật tốt.”

Được ánh sáng ấm áp vây quanh, tâm tình cũng sẽ tốt lên.

Vừa đi vài bước, thiếu niên liền bị một cổ lực mạnh mẽ lôi kéo, bị động mà di chuyển đến bóng râm bên trong.

Ánh mắt bị che đi, một trận tối đen bao phủ, thiếu niên khó khăn đứng thẳng.

Một cảm giác xuất hiện ở vùng cổ trắng mịn, mang theo nhiệt độ nóng bỏng quen thuộc.

Thiếu niên trong nháy mắt trở nên yên lòng, khoảnh khắc khẩn trương vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Kuroko có chút bất đắc dĩ.

Người này bình thường rõ ràng là bộ dáng rất lạnh khốc, vĩnh viễn duy ngã độc tôn, khiến người khác cho rằng hơi thở của hắn cũng là lãnh liệt.

Kỳ thật...

“Seijuurou, chào buổi sáng.”

Nghe lời hỏi thăm ân cần không gọn chút sợ hãi của Kuroko, vẫn che đi đôi mắt, hắn thấp thấp nở nụ cười.

“Buổi sáng tốt lành, Tetsuya.”

Một bên chào buổi sáng, thuận đường liếm liếm vành tai mẫn cảm của thiếu niên, vừa lòng nhìn vành tai trắng nõn chậm rãi ửng đỏ.

Hai người một trước một sau cùng đi đến trường.

Akashi đi phía trước, không cảm giác được sự tồn tại của thiếu niên đi phía sau hắn, đôi mắt thỉnh thoảng dừng lại để nhìn người phía sau.

Bởi học khác lớp, hai người bình thường đều phải chia tay ở cổng trường học.

Kuroko đem một phần bữa sáng khác đã chuẩn bị đưa cho Akashi, sau đó chậm rãi về phòng học của mình.

Người này, là thiếu niên tên Kuroko Tetsuya, một ngày mới bắt đầu như vậy.

Như thường lệ đi học, nghỉ trưa, tan học, đến câu lạc bộ luyện tập.

Ở trong lớp lợi dụng sự tồn tại gần như không có của mình mà an nhàn ngủ say;

Lúc nghỉ trưa, đầu gối mình bị bắt thành gối đầu cho người kia, bất quá cũng có thể tận hưởng sự an bình tuyệt đối không có người quấy rầy này;

Tan học thu thập xong tập vở, sẽ cùng người kia tới sân bóng rổ huấn luyện.

Luyện tập là thời gian vui vẻ nhất của Kuroko trong ngày.

Có thể cùng bạn bè đồng thời tập luyện, chơi bóng, chạy trên sân bóng rổ, cái loại phóng thích hết thảy này, phát ra từ nội tâm sung sướng, khiến mọi người cùng chìm đắm trong đó.

Tiếng cười của bạn bè, bóng rổ đập trên mặt đất sinh ra âm thanh, đều là không thể thay thế.

Đây là hạnh phúc của Kuroko Tetsuya.

※

Thời gian giống như hạt cát nhỏ bé trên đầu ngón tay, lơ đãng chậm rãi mà trôi qua, chờ phục hồi lại tinh thần, chỉ có cảm xúc còn sót lại ở đầu ngón tay có thể nói cho người biết, rằng nó đã từng tồn tại.

※

Rốt cục, thời điểm Teikou cùng Năm vị tướng không ngại quyết chiến cũng đến.

Aomine mang theo đôi mắt đầy quang âm, rõ ràng mỗi một, lại khó nén được hưng phấn.

“Tối hôm qua hưng phấn đến cả đêm không ngủ...”

Aomine cố gắng mở to hai mắt, nhưng mong muốn hai mí mắt khép lại lại mãnh liệt.

Kuroko đối mặt với Ánh sáng của mình, nghiêng đầu, vô cùng nhu thuận mà hỏi ——

“Aomine-kun, cậu là học sinh tiểu học chờ được đi chơi xuân sao?”

“Phốc ——”

Vài người khác đều không ngoại lệ mà cười.

Chỉ có người nào đó đang thối mặt.

Trận đấu bắt đầu.

Akashi không ra sân, đảm nhiệm vị trí PG chính là Kuroko.

Murasakibara lợi dụng chiều cao của mình thuận lợi chặn những đường bóng, rất nhanh đem bóng chuyển cho Kuroko, mà thiếu niên thuần thực lợi dụng Misdirection qua mặt đối thủ, trong tay bóng di chuyển với đường cong rất quỷ dị, làm rối hàng phòng thủ của đối thủ, từ phía sau hất xẹt qua, thẳng tắp vào trong ngực Midorima.

Cầu thủ phòng thủ phi thường lãnh tĩnh nhìn Midorima.

Khoảng cách này, đã gần nửa sân.

Người này nhất định sẽ dẫn bóng qua người, hoặc là chuyển bóng.

Hắn tin chắc như vậy.

Kuroko không chút do dự chạy đến khung rổ của đối phương.

Khóe miệng Midorima hơi hơi gợi lên, hắn lấy một tư thế cực kỳ tiêu chuẩn nhảy lấy đà, đối phương không thể tin vào trong mắt, bóng rổ xẹt qua thành một đường cong tao nhã, chuẩn xác tiến vào khung rổ của đối phương.

Tốc độ quá nhanh, mở màn còn không đến 5 giây.

Bên trong sân hoàn toàn yên tĩnh.

Akashi nhìn mà nở nụ cười.

Như vậy liền dọa được? Chúng ta sẽ làm thực phức tạp.

Bóng rổ từ khung rổ đang rơi xuống, còn chưa đụng tới mặt đất, đã bị thiếu niên mang hơi thở trong suốt cải biến quỹ đạo.

Theo thân thể của hắn xoay tròn, vật tròn màu cam thẳng tắp xuyên qua hàng hậu vệ, xẹt qua trung phong, bị Aomine mạnh mẽ tiếp được.

Người màu đen giống như con báo nhảy lên cao, lúc này, hậu vệ cao lớn của đối phương cũng đã kịp phản ứng, đột nhiên nhảy lấy đà, ý đồ chặn lại xuống dưới.

Như vậy đã nghĩ là ngăn được ta?

Không khỏi quá coi thường Aomine Daiki ta rồi.

Một cái câu tay, bóng rổ màu cam xẹt qua thành một đường pa-ra-bôn, ở khung giỏ xoay vài vòng, ngoan ngoãn rơi vào.

Như đập giạt lửa bén, đó đã là 6 điểm.

Một mảnh lặng im.

“Ô ô Kurokocchi cậu không chuyển bóng cho tớ, tớ thật đau lòng

(>_<)

~” Kise khóc lóc kể lể leo lên người thiếu niên trong suốt. “Chỉ để Midorimacchi cùng Aominecchi đùa giỡn hoàn toàn không công bằng

Kurokocchi nếu chuyển bóng cho tớ, tớ nhất định sẽ càng đẹp trai càng chói mắt

” “Nặng quá, Kise-kun...” ” “Kurokocchi cậu không thể bắt công như vậy được

~” “Không phải...” “Thì ra Kurokocchi cậu so với tớ càng thích tên coi bói kiêu ngạo cùng tên đen ngu ngốc kia...” “Cũng không phải...” “Ô ô vậy là nguyên nhân gì...” “Kise-kun, Midorima-kun cùng Aomine-kun lúc ấy gần tớ hơn...” Kuroko bắt đắc dĩ sờ sờ tóc Kise, người sau thỏa mãn cọ vào tay thiếu niên, bộ dáng cảm thấy mỹ mãn. “Bọn người kia... Hoàn toàn không thèm nhìn chúng ta...” Năm vị tướng không ngại, lần đầu tiên bị xem nhẹ đến như vậy. “Thật sự là... Một cảnh rất thú vị, khiến người ta lại muốn phá hư...” Hanamiya phát ra tiếng cười thấp thấp. Ác đồng cũng không phải là hư danh. -TBC- Lời vô nghĩa của tác giả: Trận đấu thật khó viết... Chính là nội dung cần phải có mấy chương... Muốn... Thực sự là muốn nhanh lên...

~(>_<)

~ Cảnh bóng rổ của ta thật sự rất dễ thỉnh mọi người thông cảm ~

24. Chương 24

[Tetsuya không cần lo lắng.]

[Bởi vì “Thua”, ở trong mắt tôi căn bản không hề tồn tại.]

[Ngoan ngoan chờ tôi trở lại.]

※

Thời gian của hiệp một còn 3 phút.

Kuroko dùng tốc độ cao chuyển bóng, trong sân mọi người phần lớn chỉ thấy một đạo quang ảnh, bóng đã ổn định rơi vào tay Aomine.

“Nice, Tetsu.”

Nhận được bóng, động tác Aomine cực kỳ thành thạo dẫn bóng qua người.

Nhưng mà, Ngũ tướng dù sao không phải chỉ là hư danh.

Mạnh mẽ mà ngăn cản, để Aomine cảm giác rằng phía trước mình không phải hậu vệ, mà là một mặt tường.

Trừ bỏ Murasakibara, đây vẫn là lần đầu tiên có người tạo cho hắn loại cảm giác này.

Chính là loại cảm giác áp bách mà bất động như núi.

Aomine cắn chặt răng, thấy Kuroko ở bên ngoài.

Nhìn nhìn tường đồng vách sắt trước mặt, hắn chỉ có thể phải đem bóng chuyển qua hướng của thiếu niên, chính mình trong lúc đối phương phân tán lực chú ý, bay nhanh đến rổ.

Di chuyển đến vị trí tấn công thích hợp, Aomine cũng không hề quay đầu lại, vươn tay tiếp được thêm một đường chuyển bóng tốc độ cao của Kuroko.

Lên rổ, ghi điểm.

18 vs 8.

Tuy rằng đạt được thành công, nhưng sắc mặt Aomine cũng không tốt.

Trong đôi mắt màu xanh đậm lại lảng động vài tia tối tăm.

Trong trí nhớ của Aomine, đây là lần đầu tiên, gặp phải tình cảnh “Bị bắt” khi chuyển bóng.

Không phải mình chủ động cùng phối hợp với Kuroko, mà là không thể không mượn dùng sức của đối phương...

Aomine đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không có chú ý tới thiếu niên đi qua, tính toán nắm tay chạm vào nhau.

Kuroko muốn cùng ánh sáng của mình hai quyền chạm nhau, nhưng mà, chỉ có không khí rỗng rỗng.

Chính là hần lúc này trong óc đều mờ mịt.

Hanamiya đem một màn này thu hết vào đáy mắt, thấp thấp nở nụ cười.

“Như thế nào? Tìm được đường đột phá sao Hanamiya?”

Kiyoshi vỗ vỗ sau lưng hần, phi thường sang sảng cười.

“Nói thực ra bọn họ thật sự rất lợi hại, lại đều mới năm nhất, về sau tiền đồ hoàn toàn là không giới hạn.”

“Đường đột phá... A a... Tìm được.”

Nụ cười Hanamiya mở rộng.

Quả thật tìm được, gọi là “Ràng buộc” giữa bọn họ, kẻ nứt tiềm ẩn.

Nếu như có thể đem kẻ nứt này mở rộng, nhất định có thể trở thành đường đột phá.

“Kèm chặt Aomine Daiki.”

Hanamiya nói cùng đội hữu xong, lộ ra tươi cười tràn ngập chờ mong.

Bắt đầu.

Akashi lên, Kuroko bởi vì sử dụng hạn chế Misdirection, ở băng ghế mà nghỉ ngơi.

Teikou với thói quen tấn công nhanh cùng tốc độ đột phá, lần đầu tiên gặp lại sự rõ ràng cản trở.

Mấy người Teikou chỉ cảm thấy một chết đi được.

Mặc kệ là tính toán ném rổ, chuyền bóng hay qua người, đối thủ giống như đều biết trước, đứng ở vị trí trung tâm tốt nhất.

Đánh đến rất khó chịu.

Cái loại cảm giác toàn thân bị tơ con nhện quấn quanh, bất luận làm bất cứ chuyện gì đều bó tay bó chân, đối với bọn hần mà nói, thật sự rất xa lạ, lại vô cùng khó chịu.

Hết sức gay go.

Trong đó, Aomine cảm thấy đó là điều tồi tệ nhất.

Đối phương phòng thủ hần là nghiêm ngặt nhất. Một tên người rất cao to 2 thước chặt chẽ nhìn chăm chăm hần, giống như một cái nhà giam rất lớn.

Áp lực vô hình, hơn nữa hần luôn luôn không thể nào bình tĩnh được, Aomine bắt đầu cúi kính.

Tâm trạng gắt gao trực tiếp biến thành một lỗi phạm quy.

Ngắn ngủn 4 phút, phạm quy lần thứ 3.

“Daiki, xúc động thêm một lần, tôi sẽ không ngại đem đầu của cậu đặt trong thùng nước đem làm lạnh.”

Akashi lạnh lùng nói với Aomine, ngữ khí đã có chút nghiêm khắc.

23 so với 19.

Năm vị tướng không ngại, quả nhiên cùng những đội ngũ khác không hề di chuyển vẫn là khá khác nhau.

Nhưng mà, cho dù được xưng là đội ngũ “cực mạnh”, cũng không có thể ngăn cản bước chân đoạt giải quán quân của Teikou.

Không ai có thể ngăn cản.

Kẻ trái lời của ta, cho dù là cha mẹ cũng phải chết.

Hanamiya vào một quả 3 điểm, điểm số biến thành 30 vs 28.

Chỉ kém hai điểm.

Akashi nheo mắt.

Kẻ gọi là Hanamiya, giống như luôn luôn đưa chỉ thị cho đội viên khác.

Liên tưởng đến cái loại quỷ dị này, cảm giác hành vi bị đoán trước, Akashi ở trong lòng cho ra kết luận.

Sẽ không sai, năng lực của người này là ——

Đoán trước.

Thứ năng lực khiến người chán ghét.

“Akashi, cái tên gọi là Hanamiya rốt cuộc...?”

Murasakibara nhìn nhìn số điểm, một trận khó chịu.

A a... Thật phiền toái, muốn... Nghiền bạo những người này.

“Hắn là không sai được, năng lực của hắn là đoán trước.”

“Bất quá, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào.”

Đôi người dị sắc lợi hại nhìn đảo qua nhóm đội hữu.

“Đối mặt với quyền lực tuyệt đối, đoán trước là vô nghĩa, không phải sao?”

Akashi cười đến tùy ý.

Cho dù tình thế bất lợi, hắn cũng chưa bao giờ hoài nghi về thắng lợi.

Thắng lợi trong tay ta tựa như một con cờ, căn bản là không để gì làm nó bị trì hoãn.

“Tôi đồng ý với Akashi.”

Midorima đẩy mắt kính.

“Cậu nói đúng.”

Kise lộ ra nụ cười tiêu chuẩn người mẫu của hắn, ánh mặt trời tuần mỹ trên mặt tràn ngập chiến ý.

“A a phiền chết.”

Ánh mắt Aomine sắc bén như báo đen trên thảo nguyên Châu Phi đang truy đuổi con mồi.

“Nghiền bạo bọn họ đi.”

Murasakibara biểu tình lạnh nhạt, nói ra lời nói lại không chút nào bình tĩnh.

※

Mọi người trong khu nghỉ ngơi đều khẩn trương nhìn trong sân đấu.

Này có thể nói là nguy cơ khẩn trương nhất từ trước tới nay.

Một mảnh lo lắng, không có người chú ý tới một thân ảnh trộm đặt thứ gì đó trong túi, mở ra, để đồ vật vào, kéo dây kéo, lặng lẽ rời đi.

※

Công kích của Teikou đột nhiên mạnh mẽ hơn.

Tựa như mũi dao sắc bén tràn ngập sức bật cùng dục vọng phá hủy, hung hăng ngăn cản hết thảy công kích.

Cho dù là tường đồng vách sắt, cũng muốn phá hủy hầu như không còn.

Tốc độ Akashi đột nhiên tăng lên, với lời đoán trước của Hanamiya, liền hoàn thành động tác.

Đoạt bóng, ném bóng, qua người, chuyển bóng.

Nhanh như chớp, đã hoàn thành một loạt động tác.

Hanamiya chửi một tiếng.

Nếu không kịp truyền đạt kết quả đoán trước, liền để ta đến chặn lại.

Akashi lần thứ hai đoạt bóng, đối mặt với ngăn chặn của Hanamiya, hẳn không chút do dự đem bóng truyền xa.

Midorima tiếp nhận, lại là một quả 3 điểm.

Hắn bình tĩnh xoay người, đem Hanamiya đang ngốc lảng cùng không cam tâm toàn bộ vứt ra phía sau.

Chỉ bằng đoán trước của người, còn chưa đủ để nhìn.

Akashi xoay người không nhìn đến, Hanamiya ngốc lảng ở phía sau, lộ ra một tia cười...

Midorima từ giữa sân liên tục những quả ba điểm, hơn nữa Kise linh hoạt hay thay đổi đường tiến công, Akashi có thể nói là cực nhanh chuyển bóng phụ trợ, phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ có Aomine bị hậu vệ cao to khủng bố one on one nhìn chăm chú phòng thủ, bước đi có phần khó khăn.

Kết thúc, 38 vs 23.

Teikou lại một lần nữa chiếm ưu thế.

Nghỉ ngơi giữa trận.

Momoi đã sớm chuẩn bị tốt khăn mặt cùng bình nước đưa cho Aomine, người sau không nhận, chính là phiền toái ngồi trên ghế dài, dùng khăn mặt bao trùm đầu mình.

Murasakibara chớp chớp con mắt, Kuroko bật cười, đem một khối socola thật lớn lột vỏ, nhét vào trong miệng của hắn.

Kise cùng Midorima đều tiếp nhận bình nước Kuroko đưa tới, bổ sung hơi nước.

Thể lực của bọn họ đều tiêu hao không nhỏ.

Nhìn thiếu niên bị nhóm người vây quanh, Akashi khẽ cười cười, lấy túi ra, đem khăn mặt của mình lấy ra.

! ——

Khăn mặt, cùng với bình nước trong tay, đều rơi trên mặt đất, lộ cộc vài vòng, đi đến bên chân thiếu niên.

“Akashi-kun?”

Kuroko nghiêng đầu, nhìn về phía người quen thuộc.

Biểu tình Akashi giấu trong bóng đen, khiến người khác nhìn không rõ.

“Không có việc gì, tay trượt một chút.”

“Nửa trận còn lại, mọi người đều phải toàn lực ứng phó.”

Về mặt của hắn, là tình thế bất buộc chắc chắn.

“Thắng lợi phải thuộc về Teikou.”

Nửa trận còn lại bắt đầu.

Akashi đi ở cuối cùng, nhẹ nhàng nhu nhu mái tóc màu trời mềm mại của Kuroko.

“Akashi-kun, cố lên.”

“Tetsuya không cần lo lắng.”

“Bởi vì “Thua”, ở trong mắt tôi căn bản là không hề tồn tại.”

“Ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

Thanh âm của hắn không lớn, lại mang theo một tia ôn nhu.

Bước vào sân bóng, ôn nhu vừa rồi đột nhiên thay đổi, tinh xảo trên mặt, bao trùm một tầng sương lạnh.

Vươn tay, Akashi quan sát một chút thương thế.

Tay phải năm ngón tay, bị vẽ một đạo vết máu thật sâu.

Bị một kẻ vô danh đặt bên trong khăn mặt, là một lưỡi dao kim loại.

– TBC–

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đội trưởng đại nhân... 55555555 cảm giác rất đau

~(>_<~

~ Lời vớ vẩn của editor: các người không com, ta không post tiếp a

25. Chương 25

Hắn ở trước mặt của cậu.

Muốn vì hắn ngăn cản hết thấy, không biết nguy hiểm.

Lại tước đoạt tư cách đứng ở bên cạnh hắn của cậu.

Rốt cuộc là ai không hiểu ai?

※

Akashi nhìn chăm chăm vết máu hẹp dài trên tay, dị sắc trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, rất nhanh lại hồi phục bình tĩnh.

Rốt cuộc là ai làm, sớm muộn gì sẽ điều tra ra;

Hiện tại, có chuyện trọng yếu hơn —— thắng trận đấu này.

Hít sâu một hơi, dùng tay trái đem da thịt chảy máu mạnh mẽ kìm xuống.

Tay đứt ruột xót.

Đau đến kịch liệt từ đầu ngón tay, dọc theo thần kinh truyền đến toàn thân.

Akashi cắn chặt răng, rõ ràng đau đến toàn thân cứng ngắc, ở mặt ngoài lại dường như không có việc gì, như trước bình tĩnh tự nhiên.

Mặc kệ là ai làm, đều nhất định sẽ ở bên cạnh nhìn, chờ nhìn thấy Akashi Seijuurou ưỡn vấp phải trắc trở, bị nhục, thậm chí bị đánh bại.

Ta sẽ không để cho các người đắc ý.

Đừng nói là vết thương nhỏ này, cho dù là toàn thân máu chảy, ta cũng vẫn sẽ đứng thẳng, biểu đạt trào phúng của ta đối với những thủ đoạn lừa giỡn hời hợt đó.

Mang theo cảm xúc đen tối mãnh liệt, Akashi dùng phương thức gần như tàn nhẫn này, đem miệng vết thương ngừng chảy máu.

Muốn nhìn Akashi Seijuurou ta bị chê cười, kỹ xảo ấy vẫn còn chưa đủ đâu.

Nửa trận sau, bắt đầu.

Murasakibara cướp được bóng, thói quen tính đem bóng chuyền cho Akashi, người sau nhận được vẫn như trước bay nhanh mà lừa bóng, hư ảo nhìn chăm chú hàng phòng ngự của đối phương, một cái câu tay, thành công lên rổ.

“Làm tốt lắm Akashicchi ~”

Mở màn thành công, Kise vui vẻ mà vỗ vỗ sau lưng đội trưởng, lại lơ đãng gian thấy được sắc mặt hần trắng bệch.

“Akashicchi?”

“Không có việc gì. Nói đến bây giờ, không hề chơi hết mình, chỉ có Ryouta.”

Tuy rằng sắc mặt có tái nhợt so với bình thường, nói ra lời nói lại như trước sắc bén vô cùng.

Mặt Kise lập tức suy sụp, dù sao chính mình vẫn còn phòng ngự chặt chẽ hơn Aomine mà, nhưng không có đạt được nhiều điểm như Aomine... Anh chàng tóc vàng đẹp trai âm thầm thề càng thêm nỗ lực toàn bộ khai hỏa.

Đuổi Kise đi, Akashi hít sâu một hơi. Mới vừa rồi hai động tác thông thường nhận bóng cùng lên rổ, thật giống như cảm giác đang nắm lưỡi dao.

Toàn tâm đầu.

Kuroko không hiểu sao cảm thấy bất an.

Giống như có sự tình gì đó thực không xong đang phát sinh...

40 vs 23.

Hanamiya lấy được bóng, nhảy cảm đoán trước được Akashi tiếp cận, hô một tiếng, rất nhanh truyền cho Kiyoshi bên cạnh.

Akashi giơ tay ra, lại chỉ định phải không khí.

Chậm một bước.

Tay bị thương, làm động tác lùi lại nửa giây.

Giữa trận tranh đoạt nảy lửa này, điểm ấy lùi lại cũng là chí mạng.

Ánh mắt Akashi, màu đỏ đến gần như xuất huyết.

“Akashi-kun... Hình như có chút không đúng...”

Kuroko nghỉ ngơi trên ghế dài mà thì thào nói, bên cạnh hần Satsuki ngây người vài giây, vỗ vỗ bờ vai của hần.

“Không có việc gì đâu, Akashi-kun rất mạnh.”

Đối mặt với sự an tâm của Satsuki, Kuroko thông thả mà lắc lắc đầu.

“Ta không phải hoài nghi thực lực của hần... Chính là...”

Chính là, có chút lo lắng.

Phi thường lo lắng.

Không có Akashi tranh bóng, tuy rằng Murasakibara vốn hết sức phòng thủ, lại bị Kiyoshi cùng tiên phong của Năm vị tướng liên tục phối hợp rút ngắn vài quả.

40 vs 33.

Hanamiya hai quả ba điểm, đem điểm số biến thành 40 so 39.

Teikou bên này sắc mặt cũng không quá quan tâm.

Loại cảm giác áp bách bị ép sát từng bước, gần như hít thở không thông, thể lực mấy người đều nhanh chóng bị giảm.

“Như vậy liền uể oải?”

Âm thanh Akashi có chút lạnh lùng, lại hàm chứa ý tứ cổ vũ.

“Một lần nữa lộ ra loại biểu tình vô dụng này, phạt các cậu toàn bộ chạy quanh sân 200 vòng, mang theo một bao cát 20kg.”

Một mảng trầm mặc.

Akashi cổ vũ, hoặc là nói uy hiếp, mấy người đều khôi phục trạng thái bình thường.

Một vòng tranh đoạt mới bắt đầu.

Kể cao to hơn 2 mét kia cướp được bóng, Hanamiya đứng ở vị trí ba điểm, mặc kệ từ góc độ nào nhìn, đều là cơ hội vô cùng tốt để đi bóng.

Aomine cảm giác tim mình đang nghẹn ở cổ họng ——

Nếu người đó vào, điểm số chắc chắn sẽ thay đổi.

Trận đấu của đội bọn họ, sẽ lần đầu tiên bị vượt mặt phản công...

Không ——!

Trung phong cao to mạnh mẽ chuyển bóng, bóng rổ màu cam hướng phía Hanamiya bay đi rất nhanh.

Akashi cúi người xuống, tiến lên đem lực đạo khổng lồ ngăn cản hấn dồn hết xuống dưới.

Hấn ngăn cản đối phương phản công.

Trạng thái tinh thần đối phương đang rất cao, rào cản là mấu chốt ngăn chặn tất cả.

Lúc này ——

Mọi người khó có thể tin trong mắt, bóng Akashi từ trong tay rơi xuống.

Tâm Akashi mãnh liệt trầm xuống.

Miệng vết thương... Nứt ra rồi...

Máu đỏ sẫm từ miệng vết thương tuôn ra bên ngoài, bàn tay ướt cả một mảnh, khiến cho hấn vô pháp đem bóng tự nhiên khống chế...

“Teikou —— tạm dừng ——”

Akashi chậm rãi đi trở về bên sân, thiếu niên trong suốt nỗi giận dùm dùm mà nhìn hấn, đem tay phải của hấn kéo ra, mở bàn tay ra ——

Một mảnh màu đỏ.

“A... Rất nghiêm trọng... Như thế nào lại thế này...”

Satsuki kinh hô, nhanh chóng đi lấy băng vải cùng thuốc sát trùng.

“Bên trong khăn mặt, không biết là ai đã đặt lưỡi dao.”

Akashi thực bình tĩnh, nói ra lời nói khiến lòng cả nhóm một phen kích động sóng to gió lớn.

“Thằng khốn nạn nào làm? Tôi muốn giết hấn ——”

Aomine cắn răng phun ra.

Vài người khác tuy rằng không nói gì, nhưng trong mắt đều ngưng tụ sát ý.

Kuroko cái gì cũng chưa nói.

Hấn cắn môi nửa ngày, nhưng không có nói ra một chữ.

Một lúc lâu, hần thở dài.

“Tôi sẽ thay cậu.”

Akashi hơi hơi nhếch mi, biểu tình bình tĩnh giống như người bị thương không phải hần.

“Tetsuya nghĩ rằng tôi sẽ thua?”

“Không... Nhưng vết thương của cậu, thật sự không thích hợp để tiếp tục...”

Biểu tình của thiếu niên không còn bình tĩnh như cũ, ba phần phần nộ, sáu phần lo lắng, còn có một phần... Không giải thích được.

Akashi nhẹ nhàng sờ sờ đầu hần.

Mái tóc màu băng lam xinh đẹp, phi thường mềm mại, liền cùng người thiếu niên cảm giác nhất dạng, ôn nhuận lại mềm mại.

Đối thủ không chỉ cường đại, hơn nữa lại hiểm ác.

Bọn họ sẽ tìm ra chỗ hỏng yếu thế nhất của đối phương, sau đó đối với chỗ hỏng này mà điên cuồng tiến công.

Mấu chốt nhất chính là, căn bản không biết bọn họ sẽ làm chuyện gì.

Tôi tuyệt đối sẽ không, để cậu thay ta đi đối mặt.

Từ lúc trước, tại bệnh viện trông coi thiếu niên trên giường bệnh, chính mình liền phát thệ.

Sẽ không để cậu bị thương thêm một lần nào nữa.

Vô luận như thế nào cũng sẽ không.

Satsuki tay chân lạnh lẽo lấy đến băng vải, đối mặt với hai người đỏ xanh đang giằng co, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải.

“Akashi-kun, cậu không tin tôi sao?”

Kuroko thẳng tắp nhìn Akashi, ánh mắt băng lam không chỗ nào sợ hãi, vô cùng kiên nghị.

Akashi nhìn ánh mắt của hần, nhìn vào đôi mắt mình thích đến ngực phát đau.

Tôi quả thật không tin cậu... Không tin cậu có thể bảo vệ tốt chính mình...

Kuroko vươn tay gắt gao nắm lấy góc áo Akashi.

“Để tôi ra sân đi, van xin cậu.”

Van xin cậu, đừng tàn nhẫn như vậy.

Đừng để tôi mất mở trường trường, nhìn cậu đổ máu ngay trước mặt tôi.

Van xin cậu, cho tôi cơ hội cùng cậu kề vai chiến đấu một lần...

Xin cậu...

Mặt Akashi không đổi sắc, đem ngón tay trắng nõn của thiếu niên nắm chặt đến tím tái, một lần nữa mà tách ra.

Mỗi một ngón tay bị tách ra, Kuroko đều cảm thấy tâm mình lần thứ hai trầm xuống.

Như rơi vào hầm băng.

“Tetsuya, đừng làm trái lời tôi.”

Akashi ra hiệu cho Satsuki, để cho cô băng bó.

Quản lý tóc hồng nhạt vừa định tiến lên, băng vải trong tay lại bị thiếu niên lấy đi.

“Để tôi.”

Kuroko giúp Akashi cẩn thận khử trùng, đem vết máu chung quanh miệng vết thương lau chùi sạch sẽ, một vòng quần băng vải cẩn thận cho hắn.

Cuốn lấy thực chặt.

“Đi thôi.”

Hết giờ tạm nghỉ, Akashi dẫn dắt đội ngũ, lần thứ hai đi vào sân bóng.

Trong mắt thiếu niên lúc này là một mảng tan rã, căn bản không có tiêu cự.

Ngực đau quá.

Nhìn bàn tay của mình, trắng nõn mỏng manh, chỉ có một chút vết chai do chơi bóng.

Muốn trong lòng bàn tay, dùng lưỡi dao mà vẽ vết thương thật sâu...

Như vậy... Ngực đau có thể giảm bớt hay không? ...

Hắn ở trước mặt của cậu.

Muốn vì hắn ngăn cản hết thảy, không biết nguy hiểm.

Lại tước đoạt tư cách đứng ở bên cạnh hắn của cậu.

Rốt cuộc là ai không hiểu ai?

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Ngao ngao rút cục viết đến nơi đây

~~(>_<)

~ Ta yêu đội trưởng, ta yêu Tiểu Kuroko

Thời điểm ta viết BL vẫn luôn đều thủ vững một nguyên tắc —— thụ cũng là nam nhân, sẽ không nhận quá phận bảo hộ từ nam nhân khác. Kiên cường, tự mình, khát vọng sóng vai mà đứng, đây mới là tiểu thụ trong lòng ta

đương nhiên tiểu công cũng không có sai, quá mức để ý có khi là một thanh kiếm 2 lưỡi. Cuối cùng không có quá lớn lệch lạc viết đến nơi đây ~ ngao ngao chúng ta hảo kích động

Lời vớ vẩn của editor: vô cùng đồng ý với nguyên tắc của tác giả (y) Lời vớ vẩn của beta: To tỷ tỷ tác giả: (y)

26. Chương 26

Để thiếu niên chủ động vì mình OOX, vẫn là tranh thủ nửa tháng ở chung, hay là ném thử một chút tư thế khác thường mà thiếu niên chết sống cũng không nguyện ý, hay là...

Akashi hơi hơi nhú mày.

Ngô, mỗi một hạng mục đều rất khó để có thể dứt bỏ...

※

Akashi nhìn nhìn miệng vết thương được băng bó cẩn thận, có chút hơi thất thần.

“Akashicchi làm sao vậy? Miệng vết thương còn đau phải không?”

Kise có chút lo lắng hỏi, Akashi lắc lắc đầu, ý bảo bản thân không sao.

Hắn chỉ đang nghĩ đến, ánh mắt của Kuroko mới vừa rời vì mình băng bó miệng vết thương.

Âm đạm, vô thần, tự trách, cùng với đau đớn.

Tại sao lại lộ ra cái loại biểu tình này?

Akashi nắm chặt hai đấm.

Bất luận như thế nào, hiện tại thắng lợi là quan trọng nhất.

Trận đấu tiếp tục.

Miệng vết thương được xử lý cẩn thận, Akashi khôi phục tốc độ bình thường.

Nói cách khác, đoán trước của Hanamiya lần thứ hai không có đất dụng võ.

Bởi vì, Akashi sẽ lợi dụng tốc độ tuyệt đối để áp chế, cắt đứt đường bóng.

Lại một lần gọn gàng lưu loát cắt bóng, Akashi đem bóng dọc theo bên ngoài đem bóng chuyển cho Aomine.

Nhưng mà, ngay tại lúc ngón tay Aomine sắp tiếp xúc đến bóng, một cái thật lớn bàn tay như gió, tiếp cận, mắt thấy sẽ đem này một vệt bóng bàn hạ...

Là tên áo số 6 gắt gao nhìn chằm chằm Aomine, hậu vệ thân cao 2 thước đáng sợ.

A a, thật sự là phiền chết.

Thật sự... Thực cảm tức...

Ngay từ đầu liền đánh không thuận lợi, tên hỗn đản biến thái này lại nhìn chăm chú hàng phòng ngự, đội trưởng còn bị người thâm độc khiến cho thương...

Phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết phiền chết
phiền chết phiền chết...

Aomine mãnh liệt gia tăng tốc độ, số 6 còn không có kịp phản ứng trong nháy mắt, bay nhanh đem quỹ đạo bóng thay đổi, chuyển dời đến tay ở vị trí còn lại.

Thân thể lúi về phía sau một bước nhỏ, lại nhanh như chớp xoay người, ném bóng nhẹ nhàng.

2 điểm.

Tường đồng vách sắt của số 6, rốt cục cũng bị đánh bại.

Không có bóng đáng phụ trợ, dựa vào sức lực của một mình hắn, đánh bại.

Một giây ngắn ngủi, Aomine hoàn thành động tác thật sự chuẩn xác, mà ngay cả Akashi, cũng chỉ miễn cưỡng thấy rõ.

Midorima đẩy mắt kính, trong lòng lần thứ hai khẳng định, người này là một quái vật.

Kise có chút hâm mộ lại có chút khó chịu, quả nhiên mình và Aomine có một sự chênh lệch không hề nhỏ.

Akashi nở nụ cười.

Thành quả huấn luyện cho tới ngày hôm nay, đã tới lúc thu được thành quả...

Quay trở về lúc trước, Akashi cùng Aomine bọn họ lần đầu tiên nói đến đề tài có liên quan đến Zone .

Aomine là người thứ nhất phản bác.

“Akashi, cái loại này cùng việc tiểu vũ trụ bùng nổ, chỉ tồn tại trong truyện tranh, trong hiện thực như thế nào lại có thể...?”

Lúc ấy Akashi chưa giải thích nhiều.

“Kia... Cũng không hẳn, Daiki. Nếu dựa theo phương thức huấn luyện của tôi, có thể đạt được.”

Trở lại bây giờ.

Akashi nhìn ánh mắt lợi hại giống như lưỡi dao sắc bén của Aomine.

Hắn quanh thân bùng nổ một loại uy hiếp áp người đáng sợ, nếu nói là khát vọng thắng, không bằng nói, chính xác là khát vọng nghiền áp, vô hạn.

“Thật sự chúc mừng, xem ra Daiki trong chúng ta, là người thứ nhất lĩnh ngộ Zone.”

Ánh mắt dị sắc phát ra ánh sáng sáng rọi.

Nhanh, Tetsuya.

Cậu xem, tôi vì cậu tạo ra, cường đại nhất, đội ngũ vững chắc nhất, giống như đội ngũ Kỳ tích, bước đầu đã hình thành.

Khóe miệng Akashi tạo thành một độ cong, ôn nhu đến gần như tàn nhẫn.

Trận đấu tiếp tục, không hề có trì hoãn.

Thế tấn công sấm vang chớp giật của Aomine đã hoàn toàn vô hiệu hóa những ngăn cản của số 6. Mà dự đoán của Hanamiya, cũng bị tốc độ đoạt bóng cực nhanh của Akashi làm cho vô hiệu hóa.

Kise trực diện tấn công, Midorima tinh diệu ba điểm, Murasakibara bất động như núi.

Ván cờ thắng lợi, rốt cục hoàn toàn đảo hướng về phía Teikou.

Cuối cùng, điểm số dừng lại ở 98 vs 79.

Kuroko yên lặng ngồi trên ghế nghỉ ngơi nắm chặt bàn tay, ánh mắt tan rã cũng khôi phục thần thái chuyên chú.

Trong lòng âm thầm hạ quyết định.

※

Đây là Năm vị tướng không ngại, trải qua lần thất bại lớn nhất từ trước tới nay, cũng thuyết minh cho một việc, bước tiến vào trận chung kết thuộc về bọn hắn.

Đồng thời, Thế hệ Kỳ tích lên sân, bắt đầu con đường vương giả dài đến ba năm của bọn họ.

Đến khi vào đại học, Thế hệ Kỳ tích lần thứ hai tề tựu, tiếp tục huy hoàng. Bốn năm kia, cũng được xưng là Thế hệ Kỳ tích, ở giải bậc đại học toàn quốc, là nơi cho bọn họ triển khai hết năng lực.

Nhưng có một điều bất đồng, trong Thế hệ Kỳ Tích, lúc trước có một vị mang màu bầu trời, thiếu niên tên là Kuroko Tetsuya, vị trí là PG. Nghe đồn, vị thiếu niên này tên là Kuroko Tetsuya, chính là thành viên thứ sáu đầy ẩn số biến hóa khôn lường.

Còn có một chút bất đồng khác chính là, đội trưởng của Thế hệ Kỳ Tích, tướng mạo tuấn tú thực lực rất mạnh Akashi Seijuurou, mỗi lần đều sẽ uy hiếp phóng viên phỏng vấn, đem Kuroko Tetsuya chuyển thành Akashi Tetsuya, mà thiếu niên bản thân thì kiên trì bảo mình tên là Kuroko Tetsuya. Hai người tranh chấp cuối cùng buổi họp biến thành cả hai đồng thời biến mất ở hiện trường phỏng vấn. Việc cổ quái này duy trì đều đều cả bốn năm, mỗi lần phỏng vấn đều sẽ gặp được.

Đây đều là nói về sau.

※

Teikou thắng.

Trăm cay nghìn đắng tranh đoạt mà thắng lợi, nhưng vì Akashi bị thương, cũng không khiến đội ngũ vui vẻ cho lắm.

Kuroko yên lặng giúp Akashi nhìn miệng vết thương.

Lúc tháo băng vải ra, máu đã đông lại, kết thành một tầng máu đông dày.

Bác sĩ thở dài, dùng kéo cắt đi lớp băng vải, mới thành công đem miệng vết thương lần thứ hai hoàn toàn kiểm tra rồi băng lại thêm một lần.

Mở đơn thuốc, nghe theo lời dặn của bác sĩ.

Kuroko luôn hỏi rất nhiều, đặc biệt khác với ngày thường, đại loại như “Mất bao lâu mới có thể tiếp xúc với nước”, “Ăn uống có cái gì cần phải chú ý” .

Akashi nhìn thiếu niên cùng bác sĩ nói chuyện với nhau, gương mặt nhìn nghiêng thật đẹp thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Nghĩ đến người này lo lắng cùng cẩn thận đều là vì mình, Akashi đột nhiên cảm thấy vết thương trên tay kia cũng không đến nỗi làm người ta chán ghét.

Đội trưởng đại nhân vĩ đại, vĩnh viễn bày mưu nghĩ kế, thậm chí thành công thực hiện Zone , lúc này lòng tràn đầy suy tư đều là như thế nào thừa dịp bị thương giành chút quyền lợi cho bản thân.

Có cơ hội mà không lợi dụng, thật sự là rất phung phí của trời, tuyệt đối không phải là Akashi Seijuurou.

Để thiếu niên chủ động vì mình OOX, vẫn là tranh thủ nửa tháng ở chung, hay là ném thử một chút tư thế khác thường mà thiếu niên chết sống cũng không nguyện ý, hay là...

Akashi hơi hơi nhú mày.

Ngô, mỗi một hạng mục đều rất khó để có thể dứt bỏ...

“Akashi-kun, chúng ta đi thôi.”

Lễ phép tạm biệt bác sĩ, Kuroko xoay người, cẩn thận đem tay Akashi nâng lên, cố hết khả năng làm giảm máu tụ ở miệng vết thương.

Bởi vì hai người có chút chênh lệch chiều cao, tư thế kia phi thường như là thiếu niên chủ động kéo tay Akashi, rúc vào trong lòng ngực của hắn.

Mái tóc màu băng lam mềm mại cọ cọ vào cằm Akashi, mềm mềm, có chút ngứa.

Ánh mắt Akashi tối sầm.

Hắn đột nhiên nhận ra, bản thân trước kia rồi rầm có bao nhiêu ngu xuẩn.

Nếu vô pháp lựa chọn một, vậy nhận lấy tất cả đi.

Bất đồng với bầu không khí ám áp của hai người đồ đen, mấy người còn lại đang ở trong một con hẻm nhỏ, biểu tình của mỗi người đều là xơ xác tiêu điều.

Bị Akashi đuổi khỏi câu lạc bộ bóng rổ, một cái ngay cả tên cũng không được gọi hơn hai lần, cả người phát run cuộn mình lại.

Đứng bên cạnh, là giám sát viên Sanada phát ra vài tiếng từ cổ, mặt của hắn đã chuyển thành màu đỏ tím, bởi vì tay Aomine đang siết chặt cổ hắn.

“Tha cho tôi... Tôi là bởi vì giám sát viên Sanada nhờ vả, hơn nữa hắn cho tôi chìa khóa vào khu vực của đội Teikou, tôi liền trà trộn vào được... Đây không phải là chủ ý của tôi, đều là lão, đều là giám sát viên Sanada bảo tôi làm như vậy... Tôi vốn cũng không muốn giấu lưỡi dao...”

Nam sinh năm hai kia sợ hãi vì mình biện hộ, thanh âm không vững mà run rẩy.

Giám sát viên Sanada mắt thấy bị người một nhà bán đứng, hung hăng cắn răng.

“Mày... Khốn nạn... Đều là Hanamiya cho ta lưỡi dao ta mới... Ngô...”

“Hắn cho ông một lưỡi dao, ông lại dùng trên tay Akashi, tôi có nên vì hắn thủ hạ lưu tình, đưa cho ông một con dao?”

Mắt kính Midorima phản xạ hàn quang, Aomine buông tay ra, hung hăng một quyền đánh vào mũi Sanada, người sau phát ra một tiếng tru lên, cực kỳ giống heo kêu.

Murasakibara một câu cũng chưa nói, hắn chính là trầm mặc tiêu sái đi đến trước mặt nam sinh năm hai, trên cao nhìn xuống khiến thân ảnh kia không ngừng phát run.

“Rõ ràng lúc hãm hại người khác rất có dũng khí mà, sao bây giờ lại sợ thành như vậy?”

Hắn giống như tự hỏi do dự trong chốc lát.

“Mặc kệ, dù sao ta cũng rất ghét người.”

Không lưu tình chút nào một cước dẫm nát bàn tay gây án.

“Đặt dao trong khăn mặt của đội trưởng, chính là cánh tay kia.”

“Nghien chết người.”

Kise cười tủm tỉm mở ra di động, mở ra phần ghi âm, đưa tới bên miệng vị giám sát viên đã bị trọng thương.

“Giám sát Sanada, phiền ông nói nói mấy câu —— ‘Tôi phái người đặt lưỡi dao trong khăn mặt lau mồ hôi của đội trưởng đội bóng rổ Akashi Seijuurou, dẫn đến tay hắn bị thương máu chảy không ngừng, bây giờ tôi xin thành thật giải thích.’ ”

Kise cười đến rạn vỡ.

“A đúng rồi, còn một câu nữa ‘Tôi là một tên tiểu nhân dê tiên không xứng đáng sống trên thế giới này.’ ”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đi, chúng ta vẫn luôn lặp lại đây là Đỏ Đen ám áp văn, tuy rằng đi cùng nguyên tác lộ tuyến nhưng cũng sẽ không ngược đâu, ngược cũng chỉ là tạm thời ~ các vị có thể yên tâm mà đọc

~~(>_<)

~ Lời vớ vẩn của editor: Sao lại lại vớ nhầm ám áp văn? *khóc* Lời vớ vẩn của beta: ↑ Không lấy ám áp văn thì t đểch thêm beta cho m' rồi =]]

27. Chương 27

[Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng thích cậu.]

[Tôi yêu cậu, Tetsuya, vẫn luôn là vậy...]

※

Từ bệnh viện đi ra, trời bắt đầu tí tách từng giọt mưa nhỏ.

Mưa cũng không lớn, Kuroko lại kiên trì muốn đợi mưa tạnh.

Bác sĩ mới vừa rồi còn đề cập tới việc miệng vết thương trên Akashi tốt nhất không nên tiếp xúc với nước, Kuroko luôn luôn nhu thuận kiên quyết làm theo lời dặn của bác sĩ.

Nơi hai người tránh mưa là một nhà ga nhỏ.

Vì trời mưa, nhà ga cũng không có nhiều người, cho dù là ngẫu nhiên có một hai người, cũng là vội vàng, cúi thấp thấp đầu, nhanh chân bước đi. Có lẽ là vội vàng về nhà ăn bữa tối do bà xã làm, cũng có lẽ là muốn đi nhà trẻ đón con mình.

Kuroko ngẩng đầu nhìn mưa bụi liên miên không ngừng, thành linh, cảm thấy tay trái bị một bàn tay chậm rãi nắm chặt.

Bàn tay kia mang theo độ ẩm mà chính mình phi thường quen thuộc, bàn tay có một tầng vết chai thật dày, rất có lực độ, nhưng không thô ráp.

Hình ảnh trận đấu hôm nay lặp lại liên tục trong đầu thiếu niên, người bên cạnh mỗi một lần mang vết thương mà chuyển bóng, đều khắc thật sâu trong trí nhớ.

Dấu vết của ký ức.

Cảm thấy căng thẳng, Kuroko nắm chặt tay đối phương, mười ngón tay tương giao.

“Akashi-kun...”

Con người dị sắc quét sang.

“... Seijuurou, tôi có thể hỏi một vấn đề không?”

Akashi không nói gì, Kuroko hiểu, đây là hấn ngầm đồng ý. “Seijuurou... Thích tôi sao?”

Akashi có chút kinh ngạc xoay đầu lại, đối diện với ánh mắt màu băng lam chuyên chú của thiếu niên.

Không hề chứa một tia vui đùa.

Hấn chăm chú, là muốn một đáp án.

Akashi xoay người, không nhanh không chậm, áp trán mình vào trán thiếu niên.

Mưa gió càng lúc càng lớn, người đi đường qua lại cũng càng thêm vội vàng dồn dập.

Không có người chú ý tới ghế dài trong nhà ga, hai thiếu niên đang gắn bó tha thiết.

“Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng thích cậu.”

Sắc bén cảm thấy thiếu niên đang run rẩy, Akashi dùng sức đem hấn ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn của thiếu niên.

“Tôi yêu cậu, Tetsuya, vẫn luôn là vậy...”

Kuroko chưa bao giờ nghĩ mình giống những nữ sinh đang yêu, tuyến lệ phát triển, thích đắm chìm trong nhu tình mật ý, lời ngon tiếng ngọt của người yêu.

Hấn trừ bỏ có điểm nhu nhược, tính tình ôn hòa, là một nam hài tử mười mấy tuổi đầy đủ tiêu chuẩn.

Nhưng mà, khi nghe đến mấy âm tiết đơn giản kia, hấn đột nhiên có chút muốn khóc.

Nguyên lai, người mình thích chỉ nói một câu, lại có thể đưa người từ địa ngục, đến thiên đường.

Nguyên lai, sức mạnh của ngôn ngữ, có thể mạnh mẽ đến thế.

“Tetsuya?”

Thiếu niên đột nhiên trầm mặc làm Akashi có chút nghi hoặc.

Kuroko kéo tay người bên cạnh qua, đem bàn tay quần đầy băng vãi đặt bên môi mình, đáng vốc tiều tụy mà hôn xuống.

“Thật tốt quá, là lương tình tương duyệt, Seijuurou.”

Thiếu niên mỉm cười trong veo, Akashi hé miệng, nhưng không biết nói cái gì.

Hấn chính là càng dùng sức đem thiếu niên ôm vào lòng, hận không thể đem hai người dung nhập vào nhau, làm thành một thể, mãi mãi không chia lìa.

Trong thoáng chốc, Akashi nghĩ tới một câu nói có chút phiền tình.

Hắn đã từng cười nhạt, cho rằng đó là cậu nói quá mức văn nghệ quá mức già mồm cãi láo.

— Nguyên giờ phút này là mãi mãi.

Nếu thời gian có thể ngừng vào giờ khắc này, thì tốt rồi.

Ta nguyện ý thiết tần sở hữu quang âm, chỉ cầu giờ này khắc này có thể vô hạn duyên thân. (*)

“Seijuurou, có thể đồng ý với tôi một việc không?”

Kuroko ôm Akashi, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai hắn.

“Nói nghe thử xem.”

Chỉ cần không bảo tôi chúc phúc cậu cùng người khác tương ái tương thủ, thì cái gì cũng có thể.

Nếu cậu thích người khác, tôi nhất định sẽ dùng kéo đem da người kia từng tắc từng tắc lột xuống.

Sau đó... Đem cậu cầm tù ở một nơi không ai biết, cả ngày lẫn đêm chỉ có thể thấy một mình tôi.

Tetsuya, nếu nói lương tình tương duyệt, sẽ bị buộc cùng một chỗ với tôi một đời một kiếp.

Không, là vĩnh viễn.

“Bây giờ còn chưa nghĩ ra, coi như cậu đã hứa, cho tôi một lần quyền lợi bốc đồng, một lần duy nhất tùy hứng.”

Ánh mắt thiếu niên lóe lên ánh sáng chói lọi, quá mức phức tạp khiến Akashi không thể đọc được.

Ôn nhu, bao dung, chấp nhất, lo lắng, không cam, khát vọng, khiêm tốn, đau đớn, mong mỏi...

“Được, nhưng mà, chỉ một lần thôi.”

Bản thân Akashi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chính mình đối với thiếu niên dễ dàng tha thứ, vượt xa quá đối với những người khác, thậm chí nguyện ý đưa ra loại hứa hẹn không biết trước này.

Bởi vì yêu hắn, nên không đành lòng bác bỏ nguyện vọng của hắn.

Thôi.

“Cám ơn, Seijuurou.”

Mưa vẫn rơi, ở nhà ga nhỏ bé này, hai thiếu niên dựa vào nhau không cảm thấy rét lạnh chút nào.

Bất luận về sau như thế nào, ít nhất, giờ này khắc này, chúng ta có tâm nguyện giống nhau.

※

Hai người đồng thời trở lại nhà Akashi, mặt trăng đã muốn lên cao.

Bởi vì cha mẹ đồng thời đi công tác, phòng tối đen một mảng.

Cơ hồ là tiến vào nhà trong nháy mắt, Akashi liền đem thiếu niên đặt trên ván cửa, điên cuồng hôn môi.

Tham lam trong miệng của hắn đòi lấy, mỗi một chỗ, mỗi một tắc, đều tinh tế liếm lộng, tận tình chiếm hữu.

Tất cả của cậu đều khiến tôi trở nên phát cuồng.

Cho nên, cậu phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Thiếu niên hôm nay mặc áo sơmi màu nhạt, khuy áo cài thập phần kỹ càng.

Không có tính nhẫn nại tháo ra từng cái một.

Kuroko có chút ngốc lảng nhàn Akashi dùng kéo cầm quần áo thô lỗ cắt đi, khác hẳn với bình tĩnh tự nhiên của ngày thường.

“Seijuurou... Từ từ... A...”

Hai chân bị mạnh mẽ tách ra, một phần da thịt bị bại lộ trong không khí bởi vì chủ nhân khẩn trương mà run rẩy.

Akashi bị thương tay phải, vô pháp tiến hành động tác quá mức phức tạp, bởi vậy chính là chặt chẽ cố định thắt lưng của Kuroko, không cho hắn lui về phía sau hay trốn tránh.

Đã... Vô pháp duy trì bước đi bình thường.

Từ đầu gối thiếu niên, chậm rãi hướng về đùi.

Kuroko bởi vì động tác của Akashi mà run rẩy, nhưng không biết như vậy sẽ chỉ làm hắn càng thêm trên người.

Bất quá, trong mắt Akashi, trêu mến cùng yêu thương, là một từ ngữ rất phức tạp.

Ngón tay có chút thô bạo duỗi nhập, quấy, kìm.

Kuroko bị kích thích có chút thô bạo đến khóc không thành tiếng, muốn khép lại hai chân tách ra, lại làm sự tình càng thêm kịch liệt.

Không có bôi trơn.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất hai người không chuẩn bị kỹ trước khi bắt đầu, Kuroko đau đến mặt trắng bệch.

Trong trí nhớ, trừ bỏ lần đầu tiên, giống như không có cảm nhận được đau đớn tan vỡ là như thế nào.

Thân thể đã có chút quen với loại việc này, bên dưới ép chặt lấy Akashi, chậm rãi cũng có thể đủ cảm nhận được, đau đớn nhanh chóng biến thành khoái cảm.

Kuroko hai mắt mê man nhìn người phía trên, dị sắc trong ánh mắt thoáng hiện dự vọng, tiếng thở dốc nặng nề bất đồng với sự trong trẻo của lúc trước, có chút khàn khàn.

Lại là một lần xâm nhập va chạm, thiếu niên vô pháp rên rỉ thành tiếng.

Một mảnh mê loạn, thiếu niên vươn ra hai tay, gắt gao ôm lấy người đang tàn sát bữa bãi thân thể mình.

Chính là để cậu bảo hộ mãi là không được.

Tôi cũng phải trở nên mạnh mẽ, muốn trở thành người mà cậu có thể dựa vào.

Chỉ có như vậy, tôi mới có thể quang minh chính đại, mà thích cậu.

-TBC-

(*): Câu này ý là nguyện đem trộm tất cả ánh sáng, chỉ mong sao chi thời khắc này 2 người có thể mãi mãi là một. Ta không dịch vì câu gốc nghe hay hơn, có xu hướng hướng phần hơn =))

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đội trưởng là may mắn dữ dội mới có thể có người vợ nhỏ như Kuroko-chan a a a

Kết cục đã tốt lắm rồi ~ hướng về kết cục ban đầu

~Lời vớ vẩn của editor: 3-4 ngày rơi vào trạng thái hoảng loạn tình thần với loạt official của SnK, KnB & K Project. Từ trưa tới giờ gần qai, điên đại cùng con beta về cái KnB 2 PV mà muốn banh máy ;~; h lại xách mông chờ bản scan HD của tấm lên giường tập thể của K(ay) Project ;~; Tạm biệt các trỏ. Hẹn ngày tái ngộ. Chờ ta thi Đại học xong nhé! ;~;

Lời vớ vẩn của beta: Beta xong lại muốn đi r*pe cái máy với PV ;____; Mỹ thụ của tui :((Tại sao gravatar ko để dc gif TT^TT

p/s: Chúc mừng các bạn đã giải được câu đố lằng nhằng lủng nhùng của mình =))

28. Chương 28

[Tôi... thật ra không quá để ý đến bóng dáng gì. Là ánh sáng hay là cái bóng, với tôi mà nói cũng không quan trọng.]

“Danh hiệu ‘Thế hệ Kỳ tích’ có hay không, tôi cũng... Không để ý lắm.]

[Tôi chỉ là muốn trở thành... Người có thể cùng Akashi-kun sống vai.]

[Đây là nguyện vọng duy nhất của tôi.]

※

Vừa mới trải qua một hồi vận động kịch liệt, Kuroko mệt đến ngay cả ngón tay cũng không nâng lên được. Thật sự mệt mỏi quá.

Trên thân thể, nhất là phần eo, giống như bị nghiền áp, cử động nhẹ một cái là xương cốt co rút đau đớn.

Kuroko hơi hơi nhúu mày, phi thường, cực kỳ nghiêm túc mà lo lắng, cũng không biết có phải là nghi biện pháp hay không, khắc vào trong từ điển của Akashi từ ngữ bác đại uyên thâm lễ chế .

Bên cạnh không có người.

Thông thường sau khi làm xong loại chuyện này, làm vệ sinh xong hai người đều sẽ ôm nhau ngủ, Kuroko sau khi tỉnh lại đều là nằm trong lòng Akashi, bị gắt gao ôm chặt, cảm giác phi thường ấm áp, phi thường ấm áp.

Kỳ thật, từ đáy lòng Kuroko phi thường thích cảm giác ấm áp này, cảm giác dựa sát vào nhau.

Hiện tại, người kia không ở đây.

Có chút lạnh.

Chịu đựng đau đớn, dùng cánh tay chống đỡ ngồi dậy, thiếu niên màu trời đem tóc đang dựng vuốt dề xuống, có chút gian nan, thử đứng dậy.

Đi qua tấm kính lớn, chỉ ngần ngừ vài bước, thiếu niên đã có chút mệt mỏi, không thể không dùng tay chống lên khung gương đỡ thân thể bủn rủn của mình.

Akashi vừa tiến vào phòng, liền nhìn thấy màn này làm máu huyết trong người hắn dâng trào.

Thiếu niên chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi của Akashi, bởi vì thể trạng hai người có chút khác biệt, áo sơ mi hơi lỏng lẻo bao lấy thân hình thiếu niên. Bởi vì nút áo chỉ cài hai cái, cái cổ trắng nõn cùng thắt lưng mảnh khảnh đều lộ ra ngoài, có thể rõ ràng nhìn thấy trên da thịt loang lổ những ấn ký tình sự.

Mẫu chốt nhất chính là, thiếu niên chỉ mặc duy nhất áo sơ mi, phía dưới trống không, tạo nên một phong cảnh rất đẹp đẽ.

Akashi hơi tham lam miêu tả thiếu niên mỗi một chỗ.

Kuroko không chú ý tới người nào đó ở bên cạnh còn đang nhìn trộm, lực chú ý của hắn đã hoàn toàn bị bủn rủn, vô lực chống đỡ hai chân của mình.

Đứng không vững...

Lảo đảo một cái, thân ảnh thiếu niên vụt qua, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất.

“Tetsuya, sao tỉnh mà không gọi tôi?”

Ngã vào cái ôm ấm áp quen thuộc, thiếu niên an tâm đem bản thân hoàn toàn giao cho người phía sau.

“Seijuurou...”

Akashi bế lấy thiếu niên, bước ra khỏi phòng, hướng đến nhà ăn dưới nhà mà đi.

“Cậu ngủ cả một ngày, tôi có làm chút đồ ăn, cho dù không hợp khẩu vị cũng nên ăn một chút.”

Bước vào nhà ăn, trong nháy mắt, thân thể thiếu niên đột nhiên cứng ngắc.

Đây là cái gì?

Nhà ăn rộng lớn bên trong ngôi nhà xa hoa của Akashi, nơi nơi trần ngập chất lỏng màu đen kỳ lạ, bên trong lò vi ba sáng rực là một chiếc nồi nhỏ tinh xảo, bên trong chiếc nồi là một chất bán thể rắn màu đen sì, còn có một ít bong bóng nổi lên...

Ly kỳ nhất chính là, phía trên cái thớt gỗ đầy những bột phần rất nhỏ, bởi vì quá mức vụn thậm chí nhìn không ra nguyên hình của nó trước khi bị cắt thành bột phần là cái gì...

Quang cảnh địa ngục.

Kuroko ngẩng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Akashi, lại nhìn tình trạng có thể nói là thê thảm này...

Quyết đoán ngậm miệng lại, không đề cập tới, không hỏi.

Cổ nhân dạy chúng ta, rất nhiều thời điểm, thu liễm lòng hiếu kỳ có thể sống lâu hơn.

Khóe miệng Akashi tạo thành một đường cong lớn.

“Tetsuya quả nhiên thông minh.”

Nên nói cái gì, không nên nói cái gì, nói cái gì trách móc sẽ như như giẫm phải quả mìn, đây gọi là thông minh.

Akashi đem người trong ngực đặt bên cạnh bàn ăn, mở ra hộp thức ăn tinh mỹ trên bàn, bên trong có cháo loãng nóng hầm hập, còn có điểm tâm nhỏ tinh xảo, khiến người ta vừa nhìn thấy liền động động ngón trỏ.

Đương nhiên, hộp thức ăn này vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ tới mức nào...

Kuroko yên lặng múc một muỗng cháo loãng, thổi thổi để độ ẩm thích hợp, chậm rãi múc vào trong miệng.

! ——

Hương vị thật sự rất ngon.

Rau được cắt rất nhỏ, tinh tế nấu cùng một ít tôm, nguyên liệu sắc thuốc sử dụng cũng là hải sản tốt nhất, thực vừa miệng, cũng thực kích thích vị giác.

Ăn thức ăn ngon, thiếu niên lộ ra tươi cười nhợt nhạt, biểu tình thực hạnh phúc.

Từ đầu tới đuôi, Akashi đều ngồi bên cạnh, cầm trong tay một quyển sách.

Bất quá, hắn cũng không có một chút chú ý tới bên trong sách viết gì.

Kuroko ăn nhanh, Akashi sẽ nhắc nhở hắn chậm một chút;

Động tác thiếu niên dừng lại, Akashi sẽ đưa qua đi một ly nước ấm, hoặc là một cái khăn.

Sức ăn của Kuroko luôn không lớn, ăn xong này đó cũng no tám chín phần.

Nhìn nhìn ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài, ánh sáng trong đôi mắt băng lam nhảy nhót.

“Seijuurou, chúng ta đã lâu không cùng luyện bóng.”

“One on one, được không?”

Akashi gợi lên một tia cười, chậm rãi xoa hai má thiếu niên, lau một chút cháo loãng còn sót lại ở khóe miệng hắn.

“Người thua phải bị trừng phạt.”

Chống lại con người bằng lam có chút không tình nguyện, Akashi cười đến có thể nói vô tâm vô phể.

“Tôi cũng sẽ không nhường đâu, Tetsuya.”

Hai người tới sân sau nhà Akashi, sân rộng chỉ có hai người bọn họ.

One on one.

Một cái tiền công, một cái phòng thủ.

Ai đạt mười điểm trước thì thắng .

Kuroko cầm bóng, ánh mắt phi thường chuyên chú nhìn chằm chằm người trước mặt, bóng rổ màu cam theo quy luật lên xuống, phát ra tiếng vang dễ nghe.

Akashi bắt động thanh sắc ở phía trước chặn lại hắn.

Hắn yêu chết loại cảm giác cùng thiếu niên 1 Vs 1 này.

Trong ánh mắt trong suốt màu trời đều tràn đầy thân ảnh mình, chỉ một còn chuyên chú.

Thời gian này, Akashi mới chính thức cảm thấy, Akashi Seijuurou chính là toàn bộ thế giới của Kuroko Tetsuya.

Kuroko hiểu được, misdirection của mình đối với người trước mặt, thời gian hữu hiện so người khác ngắn hơn nhiều lắm.

Bởi vì, người trước mặt là người xem qua kỹ xảo của mình nhiều nhất.

Không một ai khác.

Chỉ có thể đánh liều.

Thiếu niên bay nhanh đem bóng rổ từ tay trái chuyển sang tay phải, nghiêng thân về bên trái, tận dụng khả năng ngăn tầm mắt Akashi.

Sau đó, ở góc chết, tăng tốc độ chuyển bóng.

Ánh mắt Akashi bỗng nhiên trợn to.

Lúc One on one cứ nhiên chuyển bóng?

Hắn muốn chuyển cho ai?

Có năng lực chuyển cho ai?

Trong nháy mắt Akashi sững sờ, Kuroko đã lướt qua hắn đi tới bảng bóng rổ.

Bóng rổ màu cam thẳng tắp đánh tới bảng bóng rổ, lại thẳng tắp bắn ngược trở về, thiếu niên nhảy lên, đem bóng rổ ôm chắc vào trong ngực.

Akashi nở nụ cười.

Tốt cho một cái cùng bảng bóng rổ phối hợp.

Góc độ cùng lực đạo tinh diệu, cũng chỉ có thiếu niên chuyên gia chuyển bóng này mới có thể làm được.

Bắt được bóng, Kuroko một khắc cũng không dám trì hoãn, đem bóng ném ra ngoài.

Cho dù là Midorima ở đây, cũng sẽ cảm thán tư thế của thiếu niên rất đạt tiêu chuẩn.

Bóng rổ xẹt qua tạo thành đường cong duyên dáng, đánh vào khung rổ, xoay vòng hai lần, dừng ở ngoài khung.

Như dự đoán.

Akashi đem bóng nhặt lên, nhìn thiếu niên mang theo biểu tình nhè nhẹ buồn bã.

Đáy lòng đột nhiên co rút đau đớn.

Chạm rãi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vuốt ve tóc thiếu niên bị gió thổi loạn.

“Vừa rồi cậu rất đẹp, Tetsuya.”

“Ừh...”

Chính là, tôi là một người không thể ghi điểm được...

Tôi muốn... Trở nên mạnh mẽ.

Thật sự muốn... Trở nên thật mãnh mẽ.

Akashi nhẹ nhàng xoa môi thiếu niên.

“Cậu là cái bóng, Tetsuya.”

Liên giống như bây giờ, để chúng ta che chở, an tâm hưởng thụ thắng lợi, không tốt sao?

An tâm hưởng thụ tình yêu của tôi, không tốt sao?

Kuroko lẳng lặng cảm thụ được độ ấm của Akashi, thật lâu sau, lâu đến khi từng đợt gió mát ngừng thổi.

“Tôi... thật ra không quá để ý đến bóng dáng gì. Là ánh sáng hay là cái bóng, với tôi mà nói cũng không quan trọng.”

“Danh hiệu ‘Thế hệ Kỳ tích’ có hay không, tôi cũng... Không để ý lắm.”

“Tôi chỉ là muốn trở thành... Người có thể cùng Akashi-kun sóng vai.”

“Đây là nguyện vọng duy nhất của tôi.”

Trong phút chốc, trong mắt Akashi, kiên định nhìn mục tiêu của chính mình, thiếu niên kia thoát nhìn chói mắt đến sáng ngời.

So với bất luận ánh sáng gì đều thuần túy, rực rỡ hơn.

Trong phút chốc, Akashi phát giác, người bị chính mình cho rằng dễ vỡ, luôn toàn tâm toàn ý che chở, kỳ thật vẫn luôn cứng cỏi mà mạnh mẽ, mạnh mẽ đến căn bản không cần hắn bảo hộ.

Người mình yêu, chính là một người như vậy.

So với thủy tinh càng thuần khiết hơn, so với bảo thạch càng cứng cỏi hơn.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Xung đột thiên đã kết thúc ~ sắp kết thúc rồi

~~(>_<)

~ Chương tiếp theo là tốt đẹp nhưng mà ta lại sẽ nói lung tung về các chương và tiết nữa sao? Lời vớ vẩn của beta: Thi Đại học xong lâm vào ăn chơi sa đọa, chẳng chú tâm vào dịch, edit gì cả TT~TT lỗi của bốn vương *cúi đầu* tuần sau ta bù nhé *nhe răng cười*

29. Chương 29

[Trò chơi cờ đồ sao? Đường như rất thú vị~ Có thể tính cả tôi luôn không?]

※

Thời gian thấm thoát.

Hiếm khi đi một mình đến trường trên con đường nhỏ, nhìn cây anh đào ven đường lại nở ra nụ hoa nhỏ màu trắng pha hồng nhạt, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ hở giữa những phiến lá, chiếu xuống vàng sáng màu vàng khiến nụ hoa càng trở nên đẹp dễ.

Kuroko giật mình kinh giác, một năm... A.

Đối với cuộc sống của một thiếu niên mười mấy tuổi đơn thuần như Kuroko mà nói, thời gian một năm không có để lại chút dấu vết nào trên người hắn.

Một năm trôi qua chỉ có —— đến trường, tan học về nhà, bóng rổ, tiểu thuyết, cứ thế tạo thành một thiếu niên tên là Kuroko Tetsuya.

Trong thời gian một năm —— cùng Akashi đi học, ngồi phía sau Akashi trên xe tan học về nhà, sự chỉ dạy của Akashi chơi bóng rổ, nhìn Akashi đề cử tiểu thuyết, đây là toàn bộ sinh hoạt của Kuroko Tetsuya lúc này.

Duy nhất thay đổi, chính là việc Akashi Seijuurou luôn dính đến sinh hoạt của thiếu niên, cũng lấy khí thế đáng sợ không thể ngăn cản, chặt chẽ chiếm cứ từng phần sinh hoạt của hắn.

Về phần tình yêu, Kuroko cho tới bây giờ đều không có cảm giác chân thật.

Hẹn hò, xem phim, đi công viên, sự tình phổ thông bình thường mà các đôi tình nhân thường làm, hai người Đổ Đen cho tới bây giờ đều không có đặt chân qua. Cho nên, trong cảm nhận của Kuroko, hai người tuy rằng sớm đã sớm trao đổi tình cảm với nhau, lại cũng không có gọi là kết giao .

Đi, nói về trình độ, tình yêu của thiếu niên Kuroko, thực rất hẹp...

“Kurokocchi

”

Thét chói tai cùng với các nữ sinh kinh hô, tóc vàng đẹp trai vô cùng tự nhiên đáp bả vai của thiếu niên màu trời, thân mật gối trên bờ vai của hắn.

Nguyên bản theo thói quen muốn cọ cọ hai má trắng nõn mượt mà của thiếu niên, vừa mới tới gần, Kise không bố nhớ lại ký ức ở nơi sâu nhất trong lòng không thể quên, cố gắng đình chỉ động tác của mình.

Thời gian ngược dòng đến mấy tháng trước.

Trên đoạn đường đến trường đến cây anh đào bên sườn núi, Kise vui vẻ ôm lấy Kurokocchi mà mình thích nhất cọ một đường, kết quả ở cửa trường học đụng phải Akashi.

Lúc ấy, Akashi cười đến thực ôn hòa, tuy rằng Kise nghe được âm thanh kim loại va chạm ma sát, nhưng hắn chính là khờ dại tưởng ảo giác.

Kết quả là buổi huấn luyện buổi chiều, gặp người về phía trước 100 cái, chống đẩy – hít đất 100 cái, chạy quanh sân 100 vòng...

Vô số 100 khiến mắt thiếu niên Kise như mờ đi.

Kise nhớ rất rõ, khi hắn mệt đến gần như hư thoát, ngay cả lúc đi ra khỏi phòng thay đồ đều không có khí lực, đội trưởng đại nhân như quỷ mỵ đi đến bên cạnh hắn, cây kéo sắc bén trong tay hướng đến khuôn mặt tuần tú mà Kise luôn tự hào.

Cảm giác kim loại lạnh như băng, rất xứng với dị sắc trong mắt Akashi, gương mặt lóe ra hàn quang, khiến người không rét mà run.

“Ryouta, nếu lần sau để tôi nhìn thấy... Cậu thừa dịp tôi không ở đó, có hành động da thịt thân cận với Tetsuya, tôi không ngại đem con số huấn luyện hôm nay toàn bộ biến thành 1000.”

Thiếu niên Kise dường như có một vòng hoạt động không được tự nhiên, từ nay về sau cũng không dám cọ Kurokocchi mà hắn thích thích nhất nữa...

Trở về lập tức.

Kise có chút ỉu rũ đi đến phía trước, lực chú ý của người bên cạnh toàn bộ đặt ở quyển sách trên tay.

Mỗi khi gặp được Kuroko, Kise đều không khỏi hoài nghi mị lực của mình, bởi vì đối phương vĩnh viễn đều rất xem nhẹ.

Vì tranh thủ sự chú ý của thiếu niên, Kise bắt đầu vắt hết óc tìm kiếm đề tài.

“Cái kia... Kurokocchi...”

“Hử?”

“Cậu đang đọc sách gì vậy?”

“100 phương pháp tuyệt diệu để bảo vệ làn da. ”

Cái gì?

Kise cho là mình nghe lầm.

Bởi vì bìa sách bên ngoài không có chữ nào, tìm cũng không được tên sách. Kise tinh tế đánh giá một chút nội dung bên trong, đúng là hướng dẫn chăm sóc bảo vệ da...

“Tại sao Kurokocchi muốn xem cái này? Da của Kurokocchi như nước trong veo lại rất trắng, sờ cũng rất tốt ~”

Kise có chút ai oán cảm thán, 555 hẳn thật sự rất muốn cọ cọ Kurokocchi rồi!!!

“Akashi-kun giới thiệu.”

Kuroko mặt không đổi sắc mà lật qua trang khác.

Cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì?

Trong lòng Kise dâng lên vô số dấu chấm hỏi.

Chẳng lẽ Akashicchi lại thích cái này?

Cảm thấy đề tài có xu hướng kỳ dị, không muốn người biết, bắt đầu nguy hiểm, Kise nhanh chóng lại tìm một đề tài khác.

“Kurokocchi, cậu có biết lễ hội trường sắp tới không?”

“Biết, bất quá tớ không có hứng thú.”

Kuroko yên lặng lại lật qua một tờ.

“Nhưng mà tớ nghe nói, lớp của Kurokocchi muốn làm quán café cosplay phải không?”

Thiếu niên dừng bước hân.

Ánh mắt màu băng lam rớt cục cũng rời trang sách, thẳng tắp nhìn về phía Kise.

Oa a a Kurokocchi rốt cục cũng nhìn mình

~(>_<>

~ Kise vô cùng vui vẻ, càng thêm cẩn thận giải thích. “Quán café cosplay, chính là nam sinh đóng vai nữ sinh, nữ sinh mặc nam trang đến chiêu đãi khách, hàng năm lễ hội trường đều có diễn kịch, năm nay hình như là lớp Kurokocchi tự phát tuyển phương án này~” Hoạt động sở thích kỳ lạ... Nghĩ đến nữ lớp trưởng có sở thích kỳ lạ của lớp kia, Kuroko cảm thấy có chút đau đầu. Tính, hẳn là có thể dựa vào cảm giác nhỏ bé để trốn tránh đi... Thật sự không được, cũng có thể cân nhắc sử dụng misdirection... Thiếu niên nghiêm túc lo lắng. Đi đến cửa phòng học, còn chưa tiến vào, chợt nghe tiếng kêu rên —— “Thật sự phải mặc như vậy sao? Tha cho tớ đi!!!” “Không được, hôm trước tớ đang theo đuổi cô bạn gái tuyệt đối không thể xuất hiện ở trước mặt cô ấy với bộ dáng này!!!!!!” “Không được lớp trưởng, quần áo này tớ chỉ sợ thật sự mặc không vừa vì thắt lưng của tớ không có nhỏ!!!!!!!!!!!!!!” Lúc Kuroko đẩy cửa phòng học đi vào, phòng học đột nhiên yên lặng. Trầm mặc không rõ. “Kia... Cái kia...” Không có thói quen trở thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người, Kuroko muốn nhanh chóng thoát đi. “Tet~su~kun~” Lớp trưởng Kazama đáng người nóng

nảy, tính cách thô bạo, mang theo cảm giác cường đại áp bách mang theo tươi cười vô cùng sáng lạn gọi thiếu niên màu trời lại. “Tetsuya-kun cậu có biết, lớp chúng ta muốn làm quán café cosplay~ rất thú vị~” Mạnh mẽ giữ chặt áo thiếu niên đang muốn tránh lui, Kazama cười đến rất vui vẻ. “Tet-kun có thể thay bộ quần áo này hay không? Tạm thời đừng phòng thay đồ ở bên cạnh nha~” Dem một gói to chứa trang phục trắng đen lẫn vào nhau mạnh mẽ nhét vào trong ngực thiếu niên, góc áo của trang phục có ren cùng váy, dễ dàng có thể đoán được bên trong tuyệt đối không phải là trang phục bình thường. “Cái kia... Tớ có thể từ chối không...” Kuroko có chút bất đắc dĩ, hần luôn luôn, không ứng phó được với nữ sinh, Satsuki cũng vậy, Kazama cũng vậy... “Không phải đâu Tetsu-kun ~ chỉ là thử một chút quần áo mà thôi~” Kazama làm sao nhìn không ra thiếu niên đang miễn cưỡng? Chính là, cả lớp toàn là nam nhân cao to vạm vỡ đầy mồ hôi mang theo chán ghét, mặc vào nữ trang trừ bỏ giải trí, vẫn chỉ là giải trí... Mà thiếu niên ở trước mắt, ánh mắt Kazama rất lợi hại, mặc vào quần áo đặc chế này tuyệt đối sẽ khiến người trước mắt sáng ngời!!! Không thể buông tha người mẫu tốt như vậy. Nói một đằng, làm một nẻo. Kazama giữ chặt thiếu niên, trực tiếp động thủ cởi y phục của hắn. Không tình nguyện, đành phải dùng sức mạnh (?)... “Từ từ...” Kuroko thật sự bị hành động của nữ nhân này dọa. “Đường như rất thú vị, có thể tính cả tôi luôn không?” Toàn thân Kazama chợt lạnh khi nghe thanh âm kia truyền đến, rõ ràng thanh âm không lớn, lại tràn ngập lực xuyên thấu lạnh như băng. Akashi dựa ở cửa, kéo trong tay di chuyển, chói mắt. Con người lợi hại đảo qua, cuối cùng dừng lại ở nút áo của thiếu niên đã bị tháo. Cười như không cười. – TBC – Lời vô nghĩa của tác giả: A a năm cấp hai vui vẻ bắt đầu

~~(>_<)

~ Ta yêu nữ trang, ta yêu cosplay, ta yêu đến chết ~ Ta thích nhìn đội trưởng bùng nổ~ chớp chớp mắt ~
Lời vớ vẩn của editor: Người ơi

người làm em liên tưởng tới quả dou của 2 cháu nha

:>

30. Chương 30

[Cho dù Tetsuya muốn làm nữ phục vụ, cũng chỉ có thể phục vụ cho mình thôi.]

[Cho phép tôi trịnh trọng từ chối.]

※

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có tiếng kéo răng rắc trên tay Akashi, trong yên tĩnh như chết có vẻ hết sức chói tai.

Bị ánh mắt dị sắc nhìn chăm chú, Kazama cảm thấy một cỗ tốc hành run rẩy từ đáy lòng.

Bản thân chỉ là cảm giác hưng phấn xuất phát từ việc tìm được người mẫu thích hợp, sau đó sử dụng một loại thủ đoạn hơi cường ngạch giúp đối phương thay quần áo mà thôi... Kazama vô pháp lý giải vì sao người này sẽ dùng loại ánh mắt đáng sợ nhìn mình chằm chằm như vậy.

Loại này... Là sát khí muốn giết người khi kẻ khác chạm vào vật sở hữu mà mình thích nhất.

Thừa dịp Kazama bị dọa ngốc, Kuroko phát động misdirection, thành công thoát ly cô gái có hành động mạnh mẽ.

Không cần nhìn, Kuroko cũng biết, Akashi nhất định đang giận.

Ở chung một năm, Kuroko đã có thể phán đoán từ biểu tình của đối phương, mức độ tức giận là bao nhiêu.

Cười trào phúng —— tức là người nọ hơi giận thôi.

Cười lạnh như băng —— tức là người nọ giận lắm rồi.

Cười như không cười — tức là người nọ đã đến mức muốn giết người hàng loạt...

“Seijuurou, sao cậu lại tới đây?”

Kuroko đi phía trước, kéo cánh tay của đối phương, nửa kéo nửa đẩy.

Phòng học của Kuroko ở phía bắc trường học, cầu thang bên cạnh tương đối hẻo lánh, bình thường hiếm có người qua lại. Thiếu niên mái tóc màu trời, quyết đoán đem người nào đó kéo đến nơi không người, vô cùng an tĩnh này.

“Ha ha, dám chạm vào người của tôi, cho dù là con gái cũng phải chết...”

Trên mặt Akashi như trước vẫn là biểu tình cười như không cười.

Hắn rất khác người bình thường.

Càng tức giận, càng vận dụng phong khinh (*).

Đáy lòng càng bạo ngược, ở trên mặt càng ôn hòa bình tĩnh.

Kuroko bắt đầu dể lỏng, đi lên một bậc thang.

Có bậc thang phụ trợ, đỉnh đầu của hắn cao hơn Akashi.

Liên nhìn xuống, thiếu niên kéo người trong cơn giận dữ tới, nhẹ nhàng, hôn lên trán hắn.

“Lớp trưởng chỉ muốn tôi mặc thử quần áo cho lễ hội thôi.”

“Lễ hội của trường?”

Akashi hơi hơi nhú mày.

“Lớp Tetsuya muốn làm cái gì?”

“À, quán café cosplay, đại khái vậy.”

Kuroko không quá vui lòng trả lời.

Trong tâm hắn, thủy chung đúng là có chút bài xích với quần áo con gái nữ trang.

Vốn là so bạn cùng lứa tuổi có chút yếu đuối, thiếu niên dù phơi nắng thế nào cũng không đen, luôn luôn rất khát khao ánh mặt trời thanh xuân có thể khiến da ngăm ngăm cho men một chút.

Từ đáy lòng Kuroko, rất hy vọng bản thân có thể nam tính hơn.

Nghe vậy, Akashi nhú mày.

“Tetsuya cậu muốn tham gia sao?”

“Không phải có muốn hay không, dù sao cũng là hoạt động của lớp, không tham gia thì cảm thấy không tốt lắm...”

Kuroko cắn môi dưới, có chút mâu thuẫn.

Không tham gia cảm giác thực không lẽ phép, mà tham gia... Chính mình thật sự không thích quần áo nữ...

Akashi đột nhiên ôm thắt lưng thiếu niên, thoải mái, đem thiếu niên thể trọng cực nhẹ từ trên bậc thang ôm xuống dưới.

“Không muốn tham gia thì cứ nói, không tham gia thì tốt rồi.”

Cắn vành tai thiếu niên, Akashi cười đến có chút giảo hoạt.

“Cho dù Tetsuya muốn làm nữ phục vụ, cũng chỉ có thể phục vụ cho mình tôi.”

Bị Akashi xấu ý thả ra nhiệt khí biến thành mặt đỏ tai hồng, Kuroko có chút bất mãn.

“Cho phép tôi trịnh trọng từ chối.”

Bắt được tay người nào đó không an phận, châm ngòi thổi gió, thiếu niên không tiếc phát động misdirection tránh đi.

“Tôi mới không mặc quần áo nữ.”

Ánh mắt dị sắc nhìn đôi mắt màu băng lam của Kuroko.

Trong suốt, chuyên chú, thuần túy.

Căn bản không cần tưởng tượng bộ dáng người này mặc quần áo nữ.

Bởi vì mơ thấy nhiều thứ lắm, bộ dáng tốt đẹp đã sớm thuộc nằm lòng, chỉ cần nhắm mắt lại, thân hình sẽ hiện lên tại trước mắt, vô cùng rõ ràng.

Kuroko bình thường cũng tốt, Kuroko giả nữ cũng tốt, đối với Akashi mà nói, đều có thể làm cho hắn hưng phấn vô cùng.

“Nếu Tetsuya không tham gia quán café cosplay, vậy đi theo tôi đi.”

“Lớp tôi biểu diễn kịch tiếng Anh đó ~”

Ánh mắt trong suốt nháy mắt sâu sắc, tràn ngập tò mò cùng không giải.

Với Akashi mà nói, bộ dáng kia thật là đáng chết mê người phạm tội.

“Nội dung vở kịch nói về cái gì?”

“Chuyện tình trắc trở của hoàng tử và công chúa, rất bình thường.”

Akashi nhu nhu tóc màu băng lam của thiếu niên.

“Vậy, Seijuuro diễn nhân vật gì?”

Nụ cười Akashi mở rộng.

“Chia rẽ hoàng tử và công chúa, ma vương.”

Kuroko không khỏi hiểu rõ gật gật đầu.

“Đúng là một nhân vật rất hợp với cậu, Seijuuro.”

Rất thích hợp, quả thực không cần hoá trang...

Cứ mặt mộc là có thể biểu diễn...

Kuroko từ đáy lòng mà nghĩ.

Trở lại phòng học, Akashi nghĩ nghĩ, lấy điện thoại di động ra, bấm vài nút.

Nhắn đi vài tin nhắn, Akashi lộ ra một loại tươi cười như mọi sự thỏa đáng.

Lẽ hội trường, thật sự là... Có chút chờ mong.

Hoạt động câu lạc bộ buổi chiều trước sau đều là một trận náo nhiệt.

“Lớp Murasakibaracchi các cậu làm gì vậy?”

Murasakibara chăm chú nhớ lại đề tài mà lớp học lú lú thảo luận cả ngày, nhưng bởi vì hoạt động của bọn họ với đồ ăn không liên quan, trong óc hắn đã đem toàn bộ nội dung đưa về một nơi nào đó...

“Ngô... Không nhớ rõ...”

“Lớp của Aominecchi thì sao?”

Aomine không kiên nhẫn bắt tay vào chơi bóng rổ, lộ ra biểu tình có chút biếng nhác mà chán chường.

“Không biết... Lại nói, nó cũng chẳng quan trọng.”

Liên tục bị hai người tát nước vào mặt, bạn học Kise cũng không hề nhụt chí, tầm mắt chuyển dời đến người thứ 3.

“Kia, Midorimacchi thì sao nhỉ? Cậu đừng nói là cũng không biết đi?”

“Bói tình yêu.”

Midorima đẩy mắt kính, trong tay là bộ bài.

Kise vô cùng chờ mong nhìn nhóm bạn, biểu tình như nói [Các cậu hỏi tớ đi các cậu hỏi tớ đi], vài người vô lương lại phi thường ăn ý nhất trí trầm mặc.

“Lớp của Kise-kun thì sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng, còn có thân mật rõ ràng là dành riêng cho mình, Kise lập tức theo âm thanh mà bay qua.

“A a quả nhiên vẫn là Kurokocchi tốt nhất thích Kurokocchi nhất~ lớp chúng tớ làm nhà ma đó tớ diễn vai ma~ tớ nhất định sẽ làm cho mọi người giật mình~”

Ai mà bị cậu dọa chứ, con nít năm tuổi còn không có nói chi người lớn...

Mọi người trong lòng nhất trí hiện lên câu này.

-TBC-

(*) Vân đạm phong khinh: không quân tâm đến kẻ khác.

Vân: mây, đạm: nhạt, phong: gió, khinh: nhẹ

Có thể dịch là ‘nhạt như mây, nhẹ như gió’

Lời vô nghĩa của tác giả:

Vui vẻ mã tự ing~ chúc các vị đọc truyện vui vẻ

~Lời vớ vẩn của editor: cậu Mido đề nghị hốt cháu Kise về... Bằng không ta sẽ giết nó =))

P/s: có ai đi Natsu Matsuri tuần này & Manga Festival tuần sau không? :”>

31. Chương 31

Như vậy đã thỏa mãn rồi sao?

Tuy rằng Tetsuya mặc trang phục nữ có thể rất tốt, bắt quá, không mặc gì cả mới là tốt nhất.

※

Lễ hội trường đã đến, đội bóng rổ Teikou ít nhiều gì đều có một chút biến hóa.

Ví dụ như...

Huấn luyện chưa bắt đầu, Midorima ngồi trên ghế nghỉ ngơi, trong tay đang cầm một quyển bói tình duyên theo chòm sao, Kise ngồi ở bên cạnh hắn, vẻ mặt chờ mong.

“Kise, cậu gần đây...”

Tóc vàng đẹp trai ngồi càng thêm nghiêm chỉnh, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nếu vận tốt, tôi lập tức đi tìm Kuroko đi uống vanilla milkshake

~~(>_<~)

~ “Đường tình duyên —— hung, phải tránh quá ân cần chu đáo hoặc là tiếp xúc quá phận, cảm thổ lộ.”
Thấu kính Midorima lóe ra ánh sáng trắng bạc trong suốt. “Bởi vì nhất định sẽ thất bại.” Đoàn. Một mũi tên sắc bén, thẳng tắp đâm vào khối tâm lưu ly thuần khiết ngây thơ của thiếu niên Kise. Không để ý tới

Kise đã xuất linh hồn, Midorima nhìn nhìn Murasakibara, người sau mặt không đổi sắc ăn khoai tây lát, động tác lấy thức ăn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động thông thuận. Xem ra, vị này đối với bói toán tình yêu một chút hứng thú cũng không có. Có chút không thú vị nhu nhu lông mày, Midorima tính toán tìm người kế tiếp đến thí nghiệm. Chính là trong lúc nhàm chán, một âm thanh của người không tưởng được đến. “Midorima, giúp tôi tính đi.” Là Aomine. Midorima có chút nghi hoặc nhìn hắn. Từ cuộc thi toàn quốc đấu với Năm vị tướng không ngại, cái tên Aomine Daiki này là người lần đầu tiên lĩnh ngộ được zone, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh đến nhóm đồng đội còn theo không kịp, cho nên hắn từ từ trở nên trầm mặc, vốn là tính tình không được tốt mấy nay càng thêm táo bạo. Hôm nay, người này cư nhiên lại tìm mình xem bói tình duyên, thật sự là... Có chút kỳ lạ... Trong lòng nghĩ như vậy, tay Midorima lại thuần thực phát ra bộ bài Tarot, một phen suy luận tính toán theo công thức, hơn nữa phân tích theo sách... Cái này là ——? “Làm sao vậy? Không cần lòng vòng, trực tiếp nói cho tôi biết kết quả là được.” Nhìn Midorima trầm mặc không nói, Aomine không khỏi cảm thấy sự thiếu kiên nhẫn trong lòng càng mạnh vài phần. Ngẩng đầu nhìn Aomine, biểu tình Midorima, có chút kinh ngạc tởm nhị cùng... Đồng cảm. “Aomine vận tình duyên của cậu gần đây là đại hung.” “Người cậu thích, trong lòng đã có người khác. Cậu không phải là người quan trọng nhất đối với người ta.” Lặng im. Aomine nhắm mắt lại. Hắn không nói đến việc Midorima bói toán chuẩn xác hay không. Hắn kỳ thật đã biết, đối với cái bóng của mình mà nói, hắn là ánh sáng, đã chậm rãi, trở nên chẳng còn quan trọng... Ngoại trừ phối hợp với mình ra, người thiếu niên kia đã càng ngày càng độc lập, phong cách chơi bóng càng thành thực hơn. Aomine cảm giác, thiếu niên đã càng ngày càng rời xa mình... Có lẽ, một ngày nào đó, mình sẽ không còn là ánh sáng của cậu ấy nữa... Không biết lúc đó, cậu đã có ánh sáng mới bên người chưa, hay là cậu đã không còn là cái bóng, hay đã có thêm ánh sáng chói mắt khi người khác nhìn vào... Mặc kệ là như thế, tớ vẫn sẽ... luôn nhìn cậu, Tet-kun. “Các cậu ở trong này làm cái gì? Không biết bây giờ đã đến thời gian luyện tập rồi sao?” Âm thanh quen thuộc, người tới mang trên mặt tươi cười, nhưng dị sắc trong mắt không cười. Khi Akashi bước vào sân bóng rổ, bên trong là một mảng yên lặng. Không thể không nói, có chút kinh khủng. Lớp Akashi hôm nay tập luyện kịch bản, lặp đi lặp lại vài cảnh, đến khi kết thúc, Akashi đã không kịp thay diễn phục ra, liền trực tiếp đến sân bóng rổ. Với hắn mà nói, dù sao cũng có thể đến phòng thay đồ đổi đồng phục. Vì thế, Akashi đại nhân liền mặc diễn phục như vậy. Nhìn hắn trong bộ quần áo này thử xem. Áo choàng màu đen đem toàn bộ thân thể hắn bao lại, chỉ lộ ra giày ống bó cũng màu đen nốt. Trên tay của hắn là đôi bao tay màu xám bạc, đường viền nam hạt vàng, mặc dù là màu sắc tươi sáng, lại thêm áo choàng đen làm nổi bật, hiện ra gần như tái nhợt hoa lệ. Trên cổ là vòng cổ to, treo một bộ đầu lâu khô máu chảy đầm đìa. Nhìn tổng thể, với biểu tình không mang theo mỉm cười của hắn, thật sự là, có chút kích động. Không, phải nói là phi thường kích động. “Seijuu... Akashi-kun, quần áo này thực thích hợp với cậu.” Thiếu niên màu xanh da trời một bước tiến đến sân bóng rổ, liền lý giải nguyên nhân sân bóng rổ yên tĩnh. Nhìn nhìn trang phục người nọ, Kuroko phi thường thành khẩn tán dương. “Quả nhiên, Akashi-kun rất thích hợp diễn vai ma vương.” Nghe vậy, người sau lộ ra tươi cười có chút vui vẻ. Bất quá, với trang phục ma vương của hắn, tươi cười này xác thực có chút làm cho người ta sợ hãi... “Tôi cũng cảm thấy như vậy, ma vương, chính là người sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ hoặc là những việc chướng mắt.” “Thật sự là nhân vật không tồi.” Người này diễn ma vương, căn bản là không cần diễn xuất gì cả... Bởi vì hắn vốn là chính là ma vương!!!!!!!!!!!!!! Mọi người nhất trí ở trong lòng lên tiếng, đương nhiên, bọn họ không dám nói ra. “Lớp Kurokocchi làm quán café cosplay thể nào? Kurokocchi có tham gia không? Muốn... Nhìn bộ dáng Kurokocchi mặc quần áo nữ ghê

” Kise trong lúc vô ý nói một câu, không thể nghi ngờ đã tạo thành một trận bom nổ lớn giữa tập thể đồng đội. “Hả... Tet-kun cậu phải mặc... Quần áo nữ?” Aomine chấn kinh, sau đó, đại não bắt đầu ức chế không thể hoạt động... “Kurochin mặc quần áo nữ, nhất định ăn rất ngon...” Murasakibara dừng công việc đưa khoai tây lát trong tay, mang theo cảm thán vô hạn khát khao. Murasakibara, thứ gì vào miệng cậu thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm... “Kuroko thật sự muốn đóng giả nữ? Tuy rằng không cảm thấy hứng thú, bất quá có thời gian tôi sẽ đi cổ vũ.” Midorima khụ một tiếng, thần nhiên mở miệng. Bất quá, trên mặt hắn đỏ ửng lại thấy khả nghi như thế nào ấy... “Tớ còn chưa xác định là có nên tham gia hay không...” Kuroko có chút phức tạp cắn môi dưới. “Nếu là trang phục nữ... Tổng cảm thấy mặc vào sẽ rất kỳ quái...” Lòng mi thiếu niên run nhẹ nhẹ, ánh mắt màu băng lam mang theo chút hơi nước. Không thể không nói, loại biểu tình làm phức tạp này, mê man mang theo khờ dại hấp dẫn, lực sát thương quả thật không thấp... “Ngao ngao Kurokocchi không cần lo lắng, cậu mặc trang phục nữ nhất định sẽ rất đáng yêu rất xinh đẹp

” Kise là người thứ nhất bại trận, đã rơi vào trạng thái ngơ dại. “Ha hả... Có phải chỉ cần tôi không mở miệng, trong đầu các cậu liền không có từ “huấn luyện” này?” Tiếng kéo răng rắc từ chỗ ma vương truyền

đến, đầu lâu dính máu thoát nhìn càng thêm quỷ dị kỳ lạ. “Mọi người, mau đi thay đồng phục, ngay lập tức.” ※ Kết thúc một trận 3 VS 3, cuối cùng, vẫn là đội Murasakibara • Kuroko • Akashi chiến thắng. Akashi cùng Kuroko phối hợp tiến công, hơn nữa phòng thủ vô địch của Murasakibara, quả thật phi thường mạnh mẽ. Bất quá, cũng không có thể ngoại trừ vài kẻ đang thất thần. Tet-kun mặc trang phục y tá nữ váy ngắn Tet-kun mặc trang phục y tá nữ váy ngắn Tet-kun mặc trang phục y tá nữ váy ngắn Tet-kun mặc trang phục y tá nữ váy ngắn Tet-kun mặc... Trong đầu ba người Midorima Aomine Kise, vài hình ảnh lặp lại tuần hoàn, khiến bọn họ từng người đều sắc mặt đỏ lên tim đập gia tốc... Đồng thời cũng gây ra sai lầm vô số... Akashi nhìn nhìn mấy người kia, lại nhìn nhìn Kuroko bên cạnh nhu thuận uống nước, lộ ra một tươi cười phát ra từ đáy lòng, sung sướng. Như vậy đã thỏa mãn rồi sao? Tuy rằng Tetsuya mặc trang phục nữ có thể rất tốt, bất quá, không mặc gì cả mới là tốt nhất. – TBC – Lời vô nghĩa của tác giả: IT thực khổ bức a... Tăng ca thần mã đều là thái độ bình thường

~(>_<)

~ Cảm tạ các vị đã đọc ~ hôm nay trễ như thế thật sự rất xin lỗi ~ mọi người cũng sớm đi nghỉ ngơi a ~ ngủ sớm dậy sớm đối với thân thể hữu ích đặc biệt làn da

~~(>_<)

~ Lời vớ vẩn của editor: ta lại ăn chơi phải không? ta lại bỏ bê ;~; *đập đầu tạ lỗi* vẫn chưa bù đắp gì cho cả tỷ muội a~ *khóc*

32. Chương 32

[Tetsuya không biết sao? Đây là khóa kéo thiết kế...]

[Để hỗ trợ người yêu mà tạo nên, rất tình thú.]

※

Thiếu niên màu trời ngồi ở góc phòng học, có chút áy náy nhìn lớp trưởng Kazama cố gắng thuyết phục các nam sinh tham gia quán café cosplay.

Kỳ thật, đối với Kazama mà nói, lễ hội trường làm rất tốt, có thể lấy được thứ tự, rất đẹp có thể kiếm bao nhiêu tiền, đều là không trọng yếu.

Nàng thật sự, chính là hy vọng có một hoạt động, có thể để cả lớp cùng trường đồng thời tham gia, lưu lại một kỷ niệm tốt đẹp...

Đương nhiên, vậy trong đó cũng có một chút ác ý, nhưng là, chúng ta hoàn toàn có lý do tin tưởng, Kazama là một lớp trưởng tam quan chính trực, đầy nhiệt huyết.

Đáng tiếc, hiện thực là tàn khốc.

Lớp học nam sinh tổng cộng có 16 người.

5 người đáng người quá mức cao lớn, hoàn toàn không có trong phạm vi;

Còn lại trong 11 người, có 6 người vừa mới có bạn gái, vô luận như thế nào cũng không chịu trước mặt người con gái mình thích mà lộ ra sự tình mất mặt như thế này.

Vì thế, còn lại 5 cá nhân, liền trở thành đối tượng Kazama ân cần dạy trọng điểm.

Nhìn Kazama như một nữ hài tử ở nơi đó tận tình khuyên bảo, các nam sinh hai mặt nhìn nhau, mỗi một cái cũng không vô pháp hạ quyết tâm.

Tôn nghiêm của nam nhân, nhất là nam nhân ở tuổi này, càng thêm đối với tôn nghiêm nam nhân càng chấp nhất.

“Kính nhờ mọi người...”

Kazama hai tay tạo thành chữ thập, cường bức lợi dụ nửa ngày, rốt cục bắt đầu gỡ trò nước mắt.

“Tớ chỉ hy vọng... Tất cả mọi người có thể có một kỷ niệm tốt đẹp mà thôi... Thật sự...”

“Vậy làm đi.”

Âm thanh thiếu niên màu trời truyền đến, bên trong ngẫm có ý ôn nhu, cùng thỏa hiệp.

“Thật sao? Kuroko-kun tớ yêu cậu quá!”

Kazama kích động cho thiếu niên một cái ôm.

Thật tốt quá, lý tưởng muốn hóa trang nữ đã chính thức xác định, người khác đều là mây bay a mây bay!!!

Kazama vui vẻ xoay vòng, đỉnh đầu nở rộ vô số hoa nhỏ phấn hồng sắc.

Sớm biết nhược điểm của Kuroko-kun là nước mắt, đã sớm khóc rồi cũng không cần lãng phí nước bọt để hao tâm tổn tưởng cãi với đám này

Yên lặng tiếp nhận túi từ trong tay Kazama, nhìn bên trong làn váy cùng đường viền hoa, đáy lòng thở dài một hơi.

Thôi, coi như vì lớp hiển thân cũng tốt...

Do dự trong chốc lát, Kuroko vẫn là lấy điện thoại cầm tay ra, bấm bấm vài nút.

Đồng thời, ở một chỗ khác Akashi cảm thấy di động rung rung ——

“Seijuurou, tôi quyết định tham gia quán café hóa trang.”

Đồng học ngồi phía trước Akashi đột nhiên sống lưng thấy lạnh, bởi vì, hắn cảm nhận được phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười thấp thấp, quỷ dị.

Đôi mắt dị sắc xinh đẹp của Akashi hơi hơi nheo lại, đây là điềm báo hắn có kế hoạch.

Nghĩ nghĩ, hắn gửi lại một tin nhắn.

“Sau khi kết thúc luyện tập đến nhà tôi.”

※

Kết thúc huấn luyện, Kuroko cự tuyệt Kise mời đi uống vanilla milkshake, thu thập đồ đạc, cùng Akashi ngồi trên tàu điện.

Bởi vì là giờ tan tầm, nên dòng người lúc này tàu điện có chút đông đúc.

Akashi không thềm để ý bước vào tàu điện, cường đại uy áp cùng hàn ý, trong đám người tự động tạo ra một khoảng cách, không người nào dám bước tới.

Vừa lòng tiêu sái đi qua, Akashi quay đầu lại, hướng người phía sau vẫy vẫy tay.

“Tetsuya, lại đây.”

Thiếu niên thiện lương dưới đáy lòng hướng những người vô tội chung quanh đã bị liên lụy mà giải thích, sau đó đi tới bên người Akashi.

Tàu điện chậm rãi khởi động, hướng về tiền phương xuất phát.

Một mảng lặng im, cửa kính thủy tinh của xe phản xạ hình bóng của hai thiếu niên.

Sắp đến trạm dừng, tàu điện phanh gấp, bên trong xe chật chội, mọi người đứng không vững chỉ có thể đẩy sát vào nhau, bên trong đoạn tàu nhỏ diễn ra một trận hỗn loạn nhỏ.

Nhưng mà, hỗn loạn gì đó, một chút cũng không đến gần Kuroko.

Người phía sau dùng thân thể của chính mình cùng cánh tay vì hắn tạo ra một khoảng trống, không có bất luận cái gì không liên hệ quấy rầy đến hắn.

Tiếng động lớn xôn xao tranh cãi ầm ĩ bên trong thùng xe, trái với một góc nhỏ vô cùng an tĩnh bên này, lộ ra độc lập an nhàn.

Đoàn tàu lần thứ hai khởi động, Kuroko lấy ra máy mp3 nhỏ, chính mình mang một tai nghe, bên còn lại thì nhẹ nhàng nhét vào trong lỗ tai người bên cạnh.

Bên tai truyền đến Thơ ấu .

Nhạc nhẹ nhàng ôn hòa thư hoãn, chậm rãi lưu động như dòng sông, chảy qua dòng suối nhỏ của quê hương, dưới trời chiều làm nổi bật cảnh sắc xinh đẹp ánh kim. Không chút phô trương lại nhu hòa ấm áp, tràn ngập khiến người ta hoài niệm.

Kuroko nhắm mắt lại, lẳng lặng trở về chỗ cũ, đắm mình trong âm nhạc ôn nhu buồn bã.

Tuy rằng chúng ta không có nét tương đồng nào, nhưng giờ này khắc này, chúng ta đều đồng dạng phong cảnh, đồng dạng thanh âm.

Cùng người khác xuất ra, mình cùng hắn càng tiếp cận tâm tình, chính là tiếp cận từng bước như vậy, đều để thiếu niên cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

※

Trở lại nhà Akashi, mama Akashi đã phi thường quen thuộc với thiếu niên không thích nói chuyện này, thậm chí vì hắn ở nhà còn chuẩn bị vanilla milkshake.

Mama Akashi một bên tiếp đón hai đứa nhỏ vào cửa, bản thân đi chuẩn bị vanilla milkshake cho đứa nhỏ.

“Chính là cái này.”

Kuroko thành thành thật thật đem trang phục được lớp trưởng chuẩn bị đưa cho Akashi nhìn.

Đó là bộ đồng phục vô cùng đơn giản.

Áo sơ mi màu nhạt, phối hợp với váy ngắn màu lam có đai đeo, không quá nhiều ren, thoát nhìn thực nhả nhận lịch sự.

Điểm nhấn lớn nhất, hoa văn màu lam thắm trước ngực, làm đẹp đến phi thường tinh xảo.

Akashi ánh mắt tối sầm.

“Tetsuya, mặc vào.”

Kuroko có chút bất đắc dĩ nhìn quần áo... Hình dạng thực không biết phải mặc vào như thế nào...

Nhìn Akashi liếc mắt một cái, lấy vô số lần giáo huấn lúc trước làm gương, thiếu niên kiên quyết không ở trước mặt người này cỗi đồ, thay đổi trang phục.

Vì cái gì?

Bởi vì mỗi một lần kết quả, đều là ít nhất một tuần vô pháp tự nhiên chơi bóng...

Rất thê thảm.

Cũng may phòng Akashi rất lớn, mà còn có phòng thay đồ chuyên môn, Kuroko không chút do dự đi vào phòng thay đồ, cởi từng lớp áo của mình, đồ vận động, quần dài...

Đại khái phỏng đoán một chút bộ đồng phục này, thiếu niên thật cẩn thận cầm lấy áo sơ mi, mặc ở trong cùng, sau đó đem đai đeo xúng ở bên ngoài mặc vào, kéo chặt nút.

Hơi hơi nhăn lại mi, Kuroko có chút đau đầu nhìn gương, sau lưng mình vô pháp chạm đến khóa kéo...

Cái này, mặc như thế nào? ...

Lúc hắn ngẩn người, cửa phòng thay đồ mở ra, thất lưng bị chế trụ, Akashi thoải mái đem Kuroko toàn bộ ôm vào trong ngực.

“Tetsuya không biết sao? Loại khóa kéo thiết kế này...”

Ánh mắt dị sắc nhìn vào đôi đồng tử màu băng lam, có chút trêu tức, cũng có chút sùng nịch.

“Để hỗ trợ người yêu mà tạo nên, rất tình thú.”

Một bàn tay cố định thắt lưng thiếu niên, tay kia xấu xa tiến đến giữa hai chân thiếu niên muốn khép lại, ác ý mà vuốt ve.

“Tôi không ngại mỗi ngày đều giúp Tetsuya mặc đâu.”

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Đi, một chương này rốt cuộc khiến cho nó vui vẻ đi

~~(>_<>

~ Đầu mỗi chính quân, tiết tháo quân, một đường đi hảo... Lời vớ vẩn của editor: em Đen, em ngơ thật hay em giả ngơ? =))

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

[Nếu không thích tôi thì đừng bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa.]

Kuroko nhìn đôi mắt dị sắc của đứa trẻ, đột nhiên hiểu được, đây là bộ dáng người kia khi còn bé.

※

Phòng thay đồ nhỏ bé, nhiệt độ từ từ lên cao.

Bởi vì phía sau lưng khóa kéo không có, lộ ra một mảng lưng lớn của thiếu niên.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hiển lộ ra vẻ trắng nõn mê người.

Dọc theo chiều dài, ngón tay mang theo một ít vết chai thô sần, chu du trên làn da. Khớp xương phân minh di động, tốc độ phi thường thông thả, thông thả mà hưởng thụ, trong ngực thiếu niên bất an run rẩy.

Phía sau vang lên tiếng kéo răng rắc, Kuroko đột nhiên cứng ngắc. Có chút không ổn.

Ở chung với Akashi một năm, hắn đã phi thường rõ ràng —— mỗi khi tình sóng triều động, dị sắc của người kia, hai con mắt một đỏ một vàng, sẽ hơi hơi nheo lại. Ánh mắt trào phúng lạnh lùng, sẽ trở nên nóng bỏng.

Mang theo nhiệt độ làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn đôi dị sắc trong con ngươi nhảy nhót hoa hỏa, Kuroko phi thường xác định, nếu liền như vậy mặc kệ, cũng không phải là sự tình có thể giải quyết trong chốc lát.

Mấu chốt quan trọng nhất chính là, cái này, loại đồng phục này, có khả năng hoàn toàn bị phá hỏng...

Với loại chuyện này, Akashi thường thường thích dùng kéo để thoát hạ quần áo, theo cách hắn nói, đó cũng là một loại “tình thú”. Vì thế, có không ít quần áo của Kuroko bị phá hỏng theo cách này.

Cũng may phần lớn quần áo là đồ thể thao, sau đó Akashi đều sẽ đưa cho hắn một bộ y như đúc, xem như tạ lỗi.

Nhưng mà, bộ đồng phục này, dù sao cũng không như vậy.

Là Kazama tự tay may quần áo, mỗi một đường may, mỗi một hoa kết, đều chứa đựng tấm lòng của thiếu nữ.

Nếu liền như vậy bị Akashi bởi vì loại chuyện này mà cắt đi... Là không được.

Cần cần môi dưới, màu băng lam trong con ngươi hiện lên ánh sáng quyết tâm.

Vô luận như thế nào, phải ngăn cản.

Ánh mắt màu trời bắt đầu nhìn chung quanh dò xét, ý đồ tìm ra một ít đề tài để dời lực chú ý của người bên cạnh.

“Cái kia... Seijuurou... Khóa phòng thay đồ hình như bị hư...”

“Việc đó à, là chính tôi phá hư.”

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vùng cổ trắng ngần, còn giống như ngại không đủ, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn, lưu lại dấu vết màu đỏ.

“Ngô... Tại... Tại sao?”

Ý thức của thiếu niên từ từ rời rạc, tay không an phận không ngừng tiến đến phần thân dưới, địa phương miễn cảm của hắn mà tiếp tục trêu chọc, giống một đóa hoa xấu xa tản ra khí tức sa đọa hấp dẫn.

“Bởi vì, có thể đi vào phòng thay đồ này, chỉ có cậu và tôi.”

Tiếng nói bình thường vĩnh viễn bày mưu nghĩ kế lạnh như băng, nói lên lời tâm tình, cũng không có chút hòa nhã nào.

“Không có người thứ 3.”

Ánh mắt màu băng lam đã sắp bị bao phủ bên trong tình triều, không biết là bởi vì lời nói của Akashi, hay do động tác của hắn châm ngòi thổi gió.

Cũng có lẽ, là cả hai.

N ngón tay phân minh kéo ra vạt áo âu phục, đang muốn mạnh mẽ kéo xuống, lại bị thiếu niên cuống quýt đè lại.

Có chút kinh ngạc ngẩn đầu, đối diện với đôi mắt đã nhiễm chút sương mờ.

“Quần áo... Trưởng lớp làm... Đừng cắt hư...”

Ánh mắt dị sắc hơi hơi trợn lên, lập tức lộ ra nụ cười hiểu rõ.

Tetsuya... Quả nhiên một đứa bé ôn nhu...

Cho dù là thời điểm này...

“Tôi không đảm bảo được, Tetsuya.”

Nói nhỏ, nhẹ nhàng bên tai trắng nõn, vừa lòng nhìn nó ửng hồng đôi chút.

Tay kia thì thuần thực bắt đầu âu yếm thứ yếu ớt của thiếu niên, lực đạo không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Sẽ không để cho hắn cảm thấy đau đớn, lại cũng sẽ không cho hắn một tia cơ hội dời đi lực chú ý.

“Nếu sợ ta phá hư, Tetsuya tự mình đến đi.”

Kuroko có chút gian nan cùng chậm rãi dâng lên cảm giác đấu tranh, nhìn ánh mắt dị sắc trước mặt trêu tức.

Thật sự là kẻ giảo hoạt, hơn nữa rất xấu...

Chính là...

Thiếu niên màu trời mặc kệ, dùng tay cánh tay ôm lấy cổ người nọ, chống đỡ thân thể của mình càng ngày càng vô lực.

Vì cái gì chính mình lại thích một người như vậy?

Ánh mắt dị sắc nhìn hắn, một vàng, một đỏ.

Lúc này, trong cả hai mắt, đều tràn ngập ôn nhu.

Nếu như để một nhóm nữ sinh thấy được, họ sẽ hận không thể chết trong sự ôn nhu này... Chỉ tiếc người này, cho tới bây giờ đối với nữ nhân đều không hề có hứng thú...

Kuroko mơ mơ màng màng nghĩ, đầu óc của hắn đã có chút hỗn độn.

“Bé ngoan, đến đây.”

Akashi rất có kiên nhẫn hướng dẫn. Hắn luôn luôn là một thợ săn ưu tú, sẽ bố trí thiên la địa võng, chuẩn bị mọi thứ chất lượng tốt nhất, chờ con mồi cam tâm tình nguyện lâm vào, trầm luân.

Thiếu niên rốt cục thỏa hiệp.

Ngón tay trắng nõn, run nhẹ nhẹ, đem quần áo tinh xảo trên người từng chút cởi ra.

Vải dệt tinh tế mềm mại nhẹ nhàng, tất tất tốt tốt, một chút, rơi xuống bên chân thiếu niên có chút run rẩy.

“Rất ngoan.”

“Bé ngoan sẽ được thưởng a...”

Mềm nhẹ hôn môi, đều tan rã ở nơi môi hai người tương giao.

Chuyện tình sau đó, Kuroko có chút nhớ không rõ.

Mơ mơ màng màng, hắn chỉ biết là bọn họ trong phòng thay đồ làm vài lần, đến phòng tắm tẩy rửa rồi trở lại trên giường, vui mình trong chăn nệm mềm mại, lại bị Akashi lôi kéo, ôn nhu cũng không thiếu cường ngạnh đòi thêm vài lần.

“Tha đi mà... Tôi mệt quá...”

Cuối cùng, thật sự chịu không nổi loại dài lâu này, vừa ngọt ngào vừa đau đớn tra tấn, Kuroko rốt cục vẫn là kiềm chế không được, âm thanh yếu thế từ môi vô lực rơi ra.

Bởi vì người trên không ngừng tiến xuất, thanh âm của hắn có chút đứt quãng, vô lực mà khàn khàn.

Ký ức cuối cùng, là đôi tay ôm chặt lấy hắn rất ấm áp.

Bị ôm chặt như vậy, sẽ có loại cảm giác hạnh phúc chính mình được quý trọng.

Cho dù chết, cũng sẽ không bao giờ quên cảm giác hạnh phúc này.

※

Cảnh trong mơ, Kuroko cảm thấy chính mình giống như đám mây, không hề nặng nề di chuyển.

Đứa trẻ tóc đỏ ôm đầu gối, như loài vật nhỏ bé bị thương, bất lực mà quật cường.

Kuroko đến gần đứa nhỏ tóc đỏ kia, muốn đưa qua cho hắn một ly vanilla milkshake, muốn cho hắn một cái ôm, lại bị hắn mạnh mẽ đẩy ra.

“Nếu không thích tôi thì đừng bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa.”

Kuroko nhìn đứa nhỏ với ánh mắt dị sắc, đột nhiên hiểu được, đây là bộ dáng người kia khi còn bé.

Lúc hai người nói chuyện phiếm, có đôi khi cũng sẽ vô tình nhắc tới.

Akashi bởi vì trời sinh đôi mắt có hai màu, bị người nhà của cha ghét bỏ. Mê tín từ xưa, mấy lão già nhà Akashi, đều cho rằng dị sắc song đồng là tai ương không đoán trước được.

Từ bé bị người chán ghét, rồi lại bởi vì thân phận của hắn mà không thể không nịnh hót. Akashi chính là bị một đám người vây quanh như vậy mà lớn lên.

Kuroko không rõ vì cái gì chính mình lại mơ như vậy.

Nhưng mà, hắn đã có chút vui vẻ.

Có thể giống như vậy nhìn thấy người kia khi còn bé, là điều phi thường kỳ diệu.

“Vì cái gì cậu lại cho rằng tôi ghét cậu?”

Kuroko cẩn thận ôm lấy Akashi khi còn bé, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đỏ của hắn.

Ngoài ý muốn, đôi mắt dị sắc đó rất bất an.

“Bởi vì... Tất cả mọi người...”

“Tôi không ghét Seijuurou.”

Kuroko cười cười, có chút đau lòng, hôn lên bên mắt màu vàng đang gắt gao nhắm lại, có chút quý dị.

“Tôi thích cậu.”

Chung quanh tràn ngập sương mù, đứa nhỏ tóc đỏ vui sướng tươi cười chậm rãi biến mất, cuối cùng hoàn toàn thoát ra khỏi tầm nhìn của Kuroko.

Tìm không được.

Giữa sương mù trắng xóa, thân ảnh màu đỏ quen thuộc như ẩn như hiện.

So với Akashi mà mình biết thì cao hơn một chút, tóc đỏ cũng đậm thêm một ít.

Đôi mắt dị sắc lộ ra ánh sáng càng thêm sắc bén.

Áo trên người hắn, không phải dòng chữ quen thuộc, viết “Teikou” màu trắng, mà là tên trường xa lạ, viết hai chữ màu đỏ rõ to “Rakuzan”.

Đỏ như màu máu.

Seijuurou...

Kuroko muốn lớn tiếng gọi hắn, lại phát hiện mình phát không ra tiếng.

Seijuurou...

Kuroko có chút hoảng sợ nhìn người nọ bị một mảng màu đen nuốt mất, chính mình lại bất lực.

Seijuurou...

Mất thấy người nọ thân hình dần dần bị bóng đen cắn nuốt, khoảng cách mình càng ngày càng xa, Kuroko dùng hết khí lực muốn bắt lấy hắn, nhưng trong tay lại chỉ có không khí.

※

“Tetsuya, tỉnh tỉnh.”

Kuroko bị một trận mạnh mẽ lay động tỉnh, hắn cảm thấy trên mặt có chút khác thường, vươn tay vừa sờ, cảm giác lạnh lẽo.

Akashi dùng sức đem người ôm vào trong ngực.

“Không có việc gì.”

Không có việc gì, mặc kệ cậu tại nhìn thấy thứ gì trong mơ, tôi cũng sẽ không để nó tiếp cận cậu.

Trước khi hắn tiếp cận cậu, tôi nhất định sẽ bóp chết hắn, cắt thành từng mảnh, ngay cả tro tàn cũng không có.

Kuroko gật gật đầu, đem nước mắt trên mặt lau khô.

Trong lòng ngực quen thuộc, hắn an tâm nhắm hai mắt lại.

Lễ hội trường, đang tới gần.

– TBC –

Lời vô nghĩa của tác giả:

Không biết cảnh trong mơ có viết rõ ràng hay không, một đoạn là khi Akashi còn bé, đại biểu cho quá khứ; một đoạn là Akashi lạc trong núi cao, đại biểu cho tương lai.

Đội trưởng người thật là học sinh trung học sao chỗ nào học được nhiều như vậy thủ đoạn tách tẻ cường đại như vậy (đỏ mặt)

Ta đều liên tục nhật càng nhiều thiếu thiên? Bài bắt tay vào làm chỉ tự hào sổ sổ ینگ

~Editor: di~ là học từ người đi, tác giả tỷ tỷ --

Beta: Mất hai màu là bệnh bị loạn sắc thể a ~ Cơ mà trong manga, tới giờ ta vẫn chưa biết tại sao mất Akashi lại chuyển thành 2 màu[Mới lết tới 212 thôi các bạn chớ ~ ta đợi flashback xong rồi đọc tiếp TT^TT Flashback dài đã man rợ ~]

34. Chương 34

[Vây, tôi ra lệnh cho cậu, Tetsuya, tới đây ngồi xuống.]

[Phần điểm tâm này, Tetsuya tới dứt tôi đi. Đương nhiên, không thể dùng tay.]

※

Lễ hội trường cùng ngày, trường trung học Teikou phi thường náo nhiệt.

Dòng người dày đặc, âm thanh ồn ào, có mấy người tụ một chỗ cùng thiếu niên trông rất nổi bật, dễ dàng nhìn thấy.

Nam sinh đẹp trai cao lớn, ở bất cứ đâu đều là tâm điểm của mọi người.

Nếu như là vài nam sinh cao lớn đẹp trai có phong cách khác lạ, sức hút càng lớn.

“Ô oa ~ Kurokocchi mặc đồ nữ là mặc đồ nữ, thật chờ mong ~ vì ngày này mà tớ còn đặc biệt mua một cái máy chụp hình siêu hiện đại nữa~”

Kise vui vẻ đùa nghịch máy chụp hình của mình.

“Kise cậu chụp xong nhớ rõ gửi cho tớ/tôi một tấm.”

Mặt khác vài người chưa từng nói chuyện nhiều, giờ này khắc này, thể nhưng đạt tới 200% sự đồng thanh.

“Cái này... Yên tâm đi.”

Kise ở mặt ngoài cười vô cùng sáng sủa, nhưng mà, nội tâm của hắn OS: tấm hình tốt nhất kia tôi nhất định phải độc hưởng, bộ dáng đáng yêu nhất của Kurokocchi tôi sẽ không để cho các người tấm nào đâu

~(>_<~

~ “À... Akashi đâu?” Murasakibara ăn kẹo que, có chút mơ hồ không rõ hỏi. “Không rõ lắm. Bất quá Akashi nói, không cần lo hắn không biết chỗ.” Aomine có chút không kiên nhẫn gãi gãi vài lọn tóc trên trán. “Cũng đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.” Vài người đi vào lớp Kuroko. Đến cửa lớp, vài người đang bước vội vàng lại phi thường nhất trí... Dừng lại. A a a cái kia đứng ở cửa lớp chính là Kurokocchi / Kuroko / Tetsu / Kurochin sao??? Thiếu niên màu xanh trời mang bộ tóc giả cùng màu với màu mắt, không quá dài, vừa vắn đến bả vai, thoát nhìn phi thường nhu thuận. Áo sơ mi trắng làm tâm điểm, bên ngoài là áo khoác với thắt lưng màu xanh đậm, không nhiều ren, hình thức đơn giản, cùng thiếu niên khí tức trong suốt phi thường phối hợp. Áo được trang trí bằng nơ hoa trước ngực màu xanh đồng bộ, làm cho cả người thoát nhìn rất nhã nhặn lịch sự. Không chút nào trương dương, chính là thần kỳ thanh tú. Khí chất cùng quần áo vô cùng phối hợp. Đáng giận, những người quay chung quanh Kurokocchi / Kuroko / Tetsu / Kurochin, thoát nhìn thật sự rất chóng mặt a rất chóng mặt. Diệt các người / cắt các người / diệt trừ các người / nghiền bọ các người... Đám người vây quanh thiếu niên cả trai lẫn gái bắt chuyện, giờ này khắc này, đồng thời đều cảm

nhận được một cổ sát khí đáng sợ, thực sự. Tuy rằng rất muốn cùng thiếu niên nói mấy câu, hỏi một chút như chòm sao sinh nhật thích người thế nào thích khẩu vị ra sao còn có độc thân hay không linh tinh... Bất quá vì muốn mình còn có thể sống để nhìn thấy mặt trời ngày mai, có lẽ vẫn nên tìm đường rút. Đám người chung quanh chật như nêm cối chậm rãi tản ra, Kuroko rất nhanh phát hiện mấy đồng đội đang biến sắc. Nghĩ đến chính mình hiện tại ăn mặc, thiếu niên dù là người bình tĩnh, cũng hơi chút có chút co quắp. “Cái kia... Hiện tại cái dạng này có chút kỳ quái, làm ơn bỏ qua cho...” Khi nói chuyện, thiếu niên theo thói quen rũ mắt xuống, ngón tay trắng nõn vô thức gãi gãi nơ hoa trước ngực... Nội tâm OS: A a Kurokocchi như vậy quả thật rất dễ thương, không được a không được!!! Đây là Kise. Nội tâm OS: Kuroko của mình thật đáng yêu! Đây là Midorima. Nội tâm OS: Đáng giận Tetsu thật đáng yêu muốn ôm hắn một cái nếu như có thể thân một chút sau đó còn như vậy hoặc là như vậy... Đây là Aomine. Murasakibara tiến lên một bước, thiếu niên cao 2 thước nhấc lên một cái mạnh mẽ, dễ dàng đem Kuroko giơ lên, sau đó để hắn cách mặt mình một chút. “Murasakibara-kun làm ơn thả tớ xuống...” Kuroko có chút bất đắc dĩ. “Nhưng mà... Kurochin thoát nhìn ăn rất ngon...” Con người màu tím kia không vui lòng, ôm Kurochin không nguyên bụng tay. Ba người còn lại thì lại hoàn toàn hóa đá. “Như vậy không được... Murasakibara-kun thả tớ xuống trước, quán cà phê có mấy khoản điểm tâm ăn rất ngon, muốn cho Murasakibara-kun nếm thử.” Murasakibara ngẩng đầu, ánh mắt tử sắc hẹp dài, nhìn vào ánh mắt thiếu niên mang theo ý cười bao dung màu băng lam. Trong suốt, bao dung, tốt đẹp. Có chút tiếc nuối đem thiếu niên buông ra, Kuroko nghiêng người, đối với ba người đang hóa đá cười cười. “Aomine-kun, Midorima-kun, Kise-kun, mời vào.” Kuroko đem mấy người đều dẫn tới một bàn, đem menu đưa đến tay Murasakibara. “Hôm nay tớ mời khách, xem như đáp tạ mọi người chiếu cố tớ cho tới nay.” “Cá nhân đề cử điểm tâm ngọt, bất quá cà phê linh tinh cũng được.” Thiếu niên cúi người xuống, chỉ vào từng loại trên menu, từng loại từng loại, kiên nhẫn giới thiệu. Mái tóc dài màu băng lam theo động tác của hắn, rất nhỏ đong đưa. Kỳ thật... Vài kẻ si ngốc hoàn toàn không chú ý tới hắn đang nói cái gì. Kise thậm chí quên trọng trách chụp hình mà hắn gánh vác. “Cái kia, nói nhiều như vậy, các cậu muốn ăn món nào? Ừm... Kise-kun?” Nhìn Kise cách mình gần nhất, Kuroko có chút mê man hỏi. “Kise-kun, cậu không đói bụng sao?” Đắm chìm trong vọng tưởng vô pháp không thể tự kiềm chế, Kuroko hỏi vài tiếng, Kise mới lấy lại tinh thần. “Nhìn Kurokocchi tươi cười thì có thể ăn no cả ngày, sao lại cảm thấy đói?” Kise bày ra tươi cười anh tuấn nhất, khung cảnh sáng lạn hoa lệ làm chói lóa mắt của đám nữ sinh chung quanh. Đáng tiếc, mục tiêu đối tượng vẫn như trước. “Kise-kun hiện tại nếu không muốn ăn, còn Murasakibara-kun?” Ánh mắt Murasakibara chặt chẽ nhìn chằm chằm vào đôi môi thiếu niên mở ra đóng lại, sau đó... Vô cùng bình tĩnh mở miệng. “Những món trên menu mỗi loại một phần.” Aomine cùng Midorima đều chọn cà phê. Hai người bọn họ trên mặt đều hiện ra đồ ỉm khả nghi. Nghiêm túc ghi lại, nghĩ nghĩ, Kuroko vẫn là cho Kise một phần bánh mousse cùng cà phê. Nhưng mà nhìn thôi thì làm sao có thể ăn no? Kise-kun có đôi khi thật sự rất kỳ quái. Đi vào phòng bếp được dựng đơn giản phía sau, Kuroko đưa tờ giấy khi món ăn cho Kazama, sau đó chuẩn bị trở về phía trước tiếp tục việc đón khách của mình. Luôn luôn vô cùng khẩn trương nhìn xung quanh, vừa nhìn thấy thiếu niên đã trở lại, Kazama nhanh chóng gọi hắn. “Cái kia... Bạn học Kuroko, hôm nay không cần ra bên ngoài tiếp khách.” Nghe vậy, Kuroko nhú mày. “Thật sự không cần sao?” Kazama gật đầu lia lịa. Nói giỡn... Ma vương kia thư thả cho thời gian “tiếp khách” là 15 phút, hiện tại mắt thấy đã đến giờ, cô nào dám để thiếu niên lại đi ra ngoài. “Bạn học Kuroko, khách VIP ở phía sau nhờ cậu vậy~” Kazama hai tay tạo thành chữ thập, làm bộ dạng kính nhờ. “Tớ sao? Có phải các bạn nữ như Saito không làm tốt?” Mặc dù mình hoá trang thành nữ không tính là quá kém, nhưng Kuroko xem ra, vẫn là để các cô gái xinh đẹp của lớp chiêu đãi, khách càng thêm vui vẻ mới đúng. “Ày, tạm thời trước hết để cho các bạn nữ ra ngoài tiếp khách, hiện ở bên kia không có nhân viên, cho nên phiền Kuroko-kun ~” Thiếu niên hiểu rõ gật gật đầu, hướng về căn phòng được dựng đặc biệt phía sau. Lúc quyết định tổ chức quán café cosplay, Kazama liền đề xuất muốn thiết kế một phòng VIP, cung cấp chiêu đãi tốt nhất, có nhân viên chuyên nghiệp tiếp đãi. Với lời Kazama nói, đây là một nhà cung cấp, tiếp thị cao cấp. Lễ phép gõ cửa, Kuroko nhẹ nhàng nói một tiếng “Quấy rầy” rồi đi vào. Phòng VIP to như thế, chỉ có một người ngồi ở chỗ kia. Lúc người kia xoay người lại, Kuroko trở nên kinh ngạc. “Seijuuro? Tại sao cậu lại...?” “Cái dạng này, chỉ cho tôi một mình nhìn đủ rồi. ” Akashi động tác vô cùng tao nhã mở menu, đôi mắt dị sắc lộ ra ý cười nhỏ. “Tetsuya, muốn ăn gì?” Trong đại nào, đem xâu chuỗi ký ức vụn vặt cùng từ ngữ, đáp án rõ ràng chậm rãi hiện lên. “Seijuuro, đề nghị Kazama làm phòng VIP, là cậu?” Kuroko có chút bất đắc dĩ nhìn người trước mắt này. Hắn còn kỳ quái, lúc trước quyết định tham gia quán café cosplay, người này cứ nhiên hiềm khi nhắc đến. Nguyên lai, ngay từ đầu, người này đã bày ra toàn bộ kế hoạch. Thở dài một hơi, Kuroko liền rời phòng, đi xuống bếp làm vài món điểm tâm, còn làm một ly Blue Mountain (*). Điểm tâm phối hợp Blue Mountain, đây là thứ dùng chung trong bữa yêu thích

của Akashi. Lúc nữ sinh kia tính toán cho đường và sữa vào cà phê, thiếu niên bất động thanh sắc ngăn cản động tác của cô. Sữa dùng loại muỗng 40ml, một muỗng rưỡi; Đường cát dùng loại muỗng 10g, nửa muỗng. Sở thích cùng thói quen của người kia sớm đã ghi nhớ vào tâm, muốn quên cũng không thể quên được. Có lẽ, cả đời cũng sẽ không quên được. Trở lại phòng chỉ có Akashi, Kuroko đem chén đĩa cùng thức ăn từng cái từng cái đặt trên bàn. Đến món cuối cùng, Kuroko mặt không đổi sắc mà thối lui đến đứng một bên, nghiêm nhiên chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo. Akashi không khỏi có chút buồn cười. “Tetsuya, ngồi xuống đi.” “Cho phép tôi trình trọng cự tuyệt, Seijuurou cậu là khách.” Thiếu niên phi thường kiên quyết cự tuyệt, như trước đứng ở một bên. Akashi hơi hơi nheo lại mắt. “Vây, Tetsuya, có phải khách phân phó gì cậu đều sẽ làm theo có phải không?” Ánh mắt màu băng lam chớp chớp, bất an nhìn hắn, cuối cùng vẫn là nhu thuận gật gật đầu. Nụ cười trên mặt Akashi mở rộng. Hắn vỗ vỗ chân mình. “Vây, tôi ra lệnh cho cậu, Tetsuya, đến đây ngồi xuống.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu. “Phần điểm tâm này, Tetsuya tới dứt tôi đi. Đường nhiên, không thể dùng tay.” Thiếu niên tên Kuroko Tetsuya, lần đầu tiên, phi thường hy vọng thời gian có thể quay ngược lại. Nếu ông trời cho hắn một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ không đáp ứng tham gia quán café cosplay chết tiệt này!!! -TBC- Lời vô nghĩa của tác giả: Kết thúc đảo thời gian

~(>_<~

~ (*) Blue Mountain: một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Theo những người sành cà phê thì loại cà phê này thơm mùi, ít chua, có chút xíu vị ngọt, đậm đà. Giá một kg cà phê loại này hiện nay khoảng 100 USD. Nhật Bản là nước nhập khẩu cà phê Blue Mountain nhiều nhất (90% tổng sản lượng). [Nguồn: Wiki] Lời vớ vẩn của editor: lúc edit còn tưởng Đồ nó uống loại Blue Mountain có cần cơ =)) hên là phát hiện kịp :3

35. Chương 35

[Tetsuya, tôi là người như thế nào với cậu?]

※

Trong phòng VIP to như vậy, lúc này là một mảnh trầm mặc.

Thiếu niên màu trời ngồi trên đùi thiếu niên tóc đỏ, thường thường dùng ngón tay trắng nõn kẹp một hai khối bánh ngọt, đưa tới miệng người ôm chặt phía sau, cách mấy phút đồng hồ còn sẽ đưa qua cà phê, để tránh điểm tâm ngọt ăn nhiều sẽ khát nước.

Ánh sáng chiếu từ cửa sổ thủy tinh sáng lóa cũng không chói mắt, chính là vô cùng ôn nhu, đem hai thiếu niên quấn quýt lẫn nhau vây quanh ở trong đó, an nhàn mà diễm đạm.

Hình ảnh phi thường ấm áp tốt đẹp.

Đương nhiên, cái “ấm áp tốt đẹp” này, phải loại trừ biểu tình nửa tức giận nửa xấu hổ của thiếu niên màu lam, còn có vẻ mặt thỏa mãn của thiếu niên tóc đỏ...

“Lại đây, Tetsuya, uống một chút milkshake đi.”

Về mặt Akashi sung sướng đưa thứ bán thể rắn lạnh ngọt đến bên miệng người trong lòng, đối phương hung hăng trừng mắt liếc hắn mắt một cái, may may không phối hợp quay đầu đi.

Akashi cũng không giận.

“Tetsuya vừa mới than như thế, không khát nước sao?”

Về mặt Akashi sủng nịch chỉnh lại quần áo vô cùng hỗn độn của người trong lòng.

Đương nhiên, áo loạn như vậy loạn cũng là do hắn ban tặng.

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa ——

“Seijuurou cậu tự nhiên ở trong này... Đây là lễ hội trường lỗ như có người vào ——”

Biểu tình bình tĩnh đậm đặc của Kuroko hoàn toàn biến mất không thấy, thủ nhi đại chi là thần tình ửng hồng, ánh mắt màu băng lam cũng hiện ra thủy quang nhẹ nhàng.

Akashi vẫn như trước không hề tức giận.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng biết, lần này khi dễ người yêu quá độc ác rồi.

Nhưng mà, ai biết được bộ dáng thiếu niên mặc trang phục nữ lại đáng yêu như vậy chứ?

Hơn nữa, hắn bắt quá chỉ thuận miệng nói, thiếu niên nghiêm túc không nói giỡn liền thật sự ngồi trên đùi mình, dứt điểm tâm cho mình.

Hơn nữa nơ bướm trước ngực thiếu niên lại vừa vặn phất qua phất lại trước miệng mình...

Là nam nhân đều không có khả năng nhịn xuống.

Akashi ở trong lòng đối với hành vi của mình là khẳng định cùng dung túng.

Liên tục hơn một giờ, Akashi đều ôm chặt người yêu, từ đầu tới đuôi từ trong đến ngoài tinh tế yêu thương qua một phen.

“Seijuurou... Sẽ có người vào...”

Nhìn ánh mắt xinh đẹp màu lam không biết là bởi vì khoái cảm hay là mất thể diện mà tràn ngập thủy quang, Akashi cảm thấy càng thêm hưng phấn.

“Vây, Tetsuya cứ nhỏ giọng lại đi.”

Liền dựa theo tư thế, hung hăng chạm vào nơi ấm áp kia của thiếu niên, không chút nào ngoài ý muốn nghe được hắn gần như phát ra rên rỉ.

“Dừng lại... A...”

Bởi vì không dám lớn tiếng mà hô lên, thiếu niên đành phải dùng toàn lực khắc chế.

Không biết thân thể lại bởi vì loại ấn nhẫn này mà càng thêm mãnh cảm.

Trong cơ thể mỗi một lần va chạm đều bị phóng đại vô hạn, đủ để đem tự chủ cùng lý trí của thiếu niên phá thành từng mảnh nhỏ.

Mãnh cảm mãnh cảm thấy được, người yêu tại đây vô cùng kích động, Akashi càng thêm ác ý kích thích, nơi động tình dễ dàng nhất động tình của người yêu.

“Tetsuya... Tôi là cái gì của cậu...?”

Ý loạn tình mê, Kuroko căn bản không nghe được vấn đề của Akashi.

Hắn toàn tâm đều cố gắng ức chế thanh âm của mình.

“[Tetsuya, tôi là người gì của cậu?]”

Cắn vành tai trắng nõn, Akashi dùng sức trên da thịt lỗ lỗ, kế tiếp để lại ấn ký thuộc về mình.

“[Đội trưởng... A...]”

Đây là đáp án gì?

Akashi có chút bất mãn bắt lấy thiếu niên yếu ớt, có chút nghiêm khắc vỗ về chơi đùa.

“Trả lời sai sẽ bị trừng phạt.”

“Không... Seijuurou là... Người yêu của tôi...”

Cũng tốt một chút, nhưng vẫn không chuẩn.

Akashi tiếp tục vỗ về chơi đùa trong tay.

“Tôi là nam nhân của cậu, nhớ kỹ chứ?”

Bên tai thiếu niên lặp lại một lần lại một lần, thẳng đến thiếu niên rốt cục chặt chẽ nhớ kỹ mới thôi.

Bởi vì tôi là nam nhân của cậu, cho nên chỉ cần an tâm ngốc ở bên cạnh tôi là tốt rồi.

Ngốc ở bên cạnh tôi... Chỗ nào cũng không được phép đi...

※

Đợi cho chấm dứt khi, Kuroko quả thực mệt đến một đầu ngón tay cũng không nâng dậy được.

Càng miễn bàn về việc đi dạo lễ hội trường...

Mọi việc chấm dứt, lập tức trở về.

Nhìn đến Kuroko lấy cái chén tay chút run nhè nhẹ, Akashi Seijuurou, trong mười mấy năm sinh ra và lớn lên, lần đầu tiên có loại tâm tình gọi là ‘áy náy’.

Quả nhiên, vẫn là khi dễ đến quá lợi hại...

Bất quá nếu thời gian quay ngược trở lại, hẳn vẫn sẽ làm như vậy.

Muốn ôm chầm lấy người kia, yêu thương, vô luận như thế nào đều không thể ỨC CHẾ.

Buổi chiều là sân khấu kịch của Akashi.

Kuroko đổi quần áo, cùng Akashi đi đến sân khấu kịch của trường.

Akashi đem hẳn an bài chỗ ngồi có đèn rọi sáng tốt nhất, tầm nhìn tốt nhất, âm hiệu cực mạnh hoàng kim, sau đó vào hậu trường thay quần áo.

Rất nhanh, vở kịch tiếng Anh được mở màn.

Hoàng tử cùng công chúa ăn mặc giản dị gặp nhau trong rừng rậm, hai người vừa gặp đã yêu.

Rất nhanh, Akashi sắm vai ma vương xuất hiện.

Hắn lạnh như băng nhìn thoảng qua hai người trước mắt, cầm lấy một cây đao nhọn, không chút do dự đâm vào... Cách má hoàng tử không đến một tấc.

“Kẻ làm trái ta, cho dù là cha mẹ cũng phải chết.”

Tiếp, hắn nhìn về phía công chúa đang lạnh run.

Mang theo ánh mắt dò xét kỹ lưỡng bắn khoả nhìn cô gái này một lần, Akashi vô cùng tiêu sái mà xoay người.

“Yên tâm, ta đối với người không có hứng thú.”

Trước khi đi, hắn đem cây đao nhọn trong tay không hề gì mà ném tới trước mặt hoàng tử.

“Đây là cây kiếm ma thuật ‘Đông chi bi minh’, muốn trở nên mạnh mẽ thì cố gắng khống chế nó đi.”

Ánh mắt dị sắc lạnh lùng quét mắt qua cô gái bên cạnh.

“Vì tương lai người cùng nữ nhân này, hãy trở nên mạnh mẽ.”

“Người bây giờ thật sự quá yếu, yếu đến căn bản không lọt được vào mắt ta.”

Nói xong, thân ảnh màu đen liền phiêu nhiên đi xa, mang theo vương giả bình tĩnh tự nhiên.

“A a thật đẹp trai ——”

“Đúng không đúng không, tớ đã nói người của đội bóng rổ đều rất đẹp trai mà.”

“Nếu Akashi-kun bình thường không phải lạnh nhạt như vậy thì tốt rồi

”

Bên người âm thanh các cô gái la hét liên tiếp, Kuroko lại một câu cũng không nghe lọt.

Trong đầu của hắn, chỉ có câu nói trào dâng châm biếm lạnh như băng của người kia, lặp lại tuần hoàn, không dứt bên tai.

“Người bây giờ thật sự quá yếu, yếu đến căn bản không lọt được vào mắt ta.”

Vẫn luôn giống như bây giờ, an nhàn với thân phận ‘cái bóng’, là không được.

Một mảnh hỗn độn kín đáo, thiếu niên gợi lên ý cười chua xót.

Bên cạnh vương giả, không có vị trí cho kẻ yếu.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Sẽ càng tiếp tục cố gắng

~Cám ơn các vị thân nhân lại

~(>_<)

~ Lời vớ vẩn của editor: ngược nữa chẳng? =))

36. Chương 36

[Tetsuya... Tôi nên bắt cậu làm gì đây...]

Rốt cuộc phải làm sao, cậu mới có thể chân chính khoái hoạt?

※

Thời gian trôi qua vĩnh viễn lơ đãng tiến hành.

Tiếng động lớn ồn ã, vui vẻ của lễ hội trường, một số tiếc nuối không thể thuận lợi chụp được ảnh kỷ niệm, trong nháy mắt đã trở thành quá khứ.

Hôm nay phát sinh hết thảy, vui vẻ, thành công, thắng lợi, nước mắt...

Đến ngày mai, liền thành ngày hôm qua.

Kuroko lần thứ ba mặc vào chiếc áo ngắn tay quen thuộc, nghe tiếng nhóm lính mới tràn ngập tinh thần phấn chấn ân cần thăm hỏi “Chào senpai”, lại kinh hoàng bưng tỉnh.

Nguyên lai chút bất tri bất giác, cấp hai tốt đẹp cùng thanh xuân, sắp trở thành đã từng.

Chỉ có thể từ ảnh chụp đi tìm lại, những vui vẻ hoặc bi thương đã từng trải qua, nó đã trở thành, thứ gọi là ‘kỷ niệm’.

“Tetsu, vẫn là người luôn đến huấn luyện sớm như vậy ~”

Aomine làn da ngăm đen võ võ bả vai có chút nhỏ nhắn, đôi mắt thiếu niên vĩnh viễn kiên trì luyện tập trên sân, tỏ vẻ khâm phục từ đáy lòng.

“Kurokocchi là người cuồng luyện tập mà. Lại khác với kẻ lúc nào cũng đến tập trễ ~”

Kise cọ cọ trên bả vai thiếu niên, mà còn không chút lưu tình vạch tội thường xuyên đi trễ tập của Aomine.

“Kuroko luôn làm hết khả năng của mình, không giống Aomine.”

“Nha, Kurochin là rất nghiêm túc rồi...”

Midorima cùng Murasakibara ở bên cạnh câu được câu không mà đáp lời.

Thiếu niên màu trời lạnh lùng gợi lên một tia cười nhạt.

“Tớ với mọi người không giống nhau.”

Thanh âm của hắn trước sau như một trong suốt, bình tĩnh nhu hòa giống như đang bàn luận thời tiết thông thường.

“Cho dù đem hết toàn lực, cũng không thể cam đoan có thể đuổi kịp bước chân của mọi người. Cho nên, phải càng thêm cố gắng mới được.”

Thiếu niên nghiêng mặt với ánh sáng nhu hòa của trời chiều, trắng nõn đến gần như trong suốt.

Giống như tùy thời sẽ biến mất.

“Tetsu cậu đang suy nghĩ đi đâu vậy? Với tư cách ‘cái bóng’ cậu là ưu tú nhất. Thành viên biến hóa khôn lường của Thế hệ Kỳ tích, cho tới bây giờ cũng không phải hư danh.”

Nhìn thiếu niên có chút tự giễu ảm đạm, Aomine hơi hơi nheo lại mắt, hung hăng, mạnh mẽ vượt mảnh lưng gầy yếu của thiếu niên.

Giữ vững tinh thần, Tetsu.

Còn lại mấy người tuy rằng không nói gì, nhưng vẻ mặt bọn họ, trong mắt bao hàm tán thành cùng coi trọng, đều minh xác mà tỏ ra lập trường của mình.

Người ta / tôi / tớ từ đáy lòng tôn kính, không thể dùng miệng mà khinh thường.

Tuyệt đối không được.

“Cám ơn.”

Kuroko nở nụ cười phát ra từ nội tâm, màu băng lam trong ánh mắt cũng tràn đầy ý cười cảm kích.

Bởi vì có các cậu tán thành cùng cổ vũ, tớ mới có thể vẫn luôn tin tưởng bóng rổ của mình.

Có lẽ các cậu cũng không biết, loại tán thành cùng tín nhiệm này, so với tớ mà nói có bao nhiêu quan trọng, đúng không?

Cám ơn các cậu.

“Đang nói gì đấy? Bây giờ chính là vòng thi đấu quốc gia đấy.”

Âm thanh lạnh như băng không mang theo một tia tình cảm nào truyền đến.

Là Akashi.

Phía sau hắn, là Satsuki ôm laptop.

“Đây là cuộc đua cuối cùng của chúng ta trong giải cấp quốc gia.”

Ánh mắt dị sắc lợi hại đảo qua đội chính tuyển, đến khi lướt qua Kuroko, nghiêm khắc cùng lợi hại trong mắt mới chuyển sang hơi nhu hòa chút.

“Ngai vàng thắng lợi sẽ thuộc về Teikou.”

Chúng ta là vương giả, quyền thế cực mạnh.

Kuroko trong đám người, yên lặng cúi đầu xuống.

Hắn cho tới bây giờ đều không nghi ngờ thắng lợi, không nghi ngờ thắng lợi của Teikou, không nghi ngờ suy nghĩ của Akashi.

Chính là một năm gần đây, hắn cảm giác, thắng lợi đem lại niềm vui cho mọi người, đã càng lúc càng mờ nhạt.

Bởi vì quá mức chắc chắn, quá mức đương nhiên, cho nên không có kích động cùng hưng phấn gì.

Thắng lợi, thật sự quá mức tầm thường.

Theo Aomine vào zone , sau có, Akashi, Kise, Midorima, cũng đều lĩnh ngộ loại cảnh giới này.

Murasakibara tuy rằng không tiến vào zone , nhưng lấy thiên phú cùng thể trạng của hắn, đã bất động như núi vô cùng cường đại.

Những người đã đạt tới cảnh giới mới, Kuroko chênh lệch liền lập tức liền tụt lại.

Bắt được bóng, phản ứng đầu tiên là dựa vào chính mình, vượt qua năm người đối phương.

Bắt được bóng, tuyệt đối muốn chính mình đạt được, trước đó tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Bắt được bóng, nhất định phải đem nước cờ của đối phương toàn bộ hóa giải, để đối thủ bị bại thương tích đầy mình.

Không có phối hợp.

Kuroko chính là máy móc cướp bóng, truyền cho bất cứ người nào trong bọn hắn.

Sau đó, không cần hoài nghi Teikou sẽ thành công lên bóng.

Cuối cùng, bình yên mà hưởng thụ thắng lợi.

Đây là bóng rổ mà mình muốn hay sao?

Không lâu, Kuroko trong lúc vô ý nhìn một quyển tùy bút.

Từ ngữ cũng không có quá mức hoa lệ trau chuốt, lời nói nhẵn nhụi lưu loát.

Hấp dẫn Kuroko nhất, là tác giả vô lực tâm tình.

“Có một loại thực vật, tên là ‘Chi tơ hồng’.”

“Vô pháp độc lập sinh tồn, chỉ có thông qua ký sinh với cây cối khác, mới có khả năng năng tồn tại.”

“Tôi nghĩ, tôi chính là một gốc chi tơ hồng, phụ thuộc vào người kia, phụ thuộc vào yêu thương của người kia.”

“Nếu không, tôi sẽ không có cách sống sót.”

Chữ viết rất nhỏ tinh tế, lại mang theo một loại hối tiếc nồng đậm.

Kuroko cũng không tán thưởng cái loại hối tiếc tự bi thương này, nhưng mà trong văn nhắc tới loại phương thức ‘ký sinh’ kia, lại làm cho hắn như có điều suy nghĩ.

Tôi là bóng dáng, làm sao chưa từng nếm vị phải phụ thuộc vào người khác mà tồn tại?

Bóng rổ của tôi, cũng là ý vào đồng đội mà tồn tại.

※

Kết thúc buổi huấn luyện do Akashi chỉ dẫn, thiếu niên cự tuyệt vài lời mời về nhà của đồng đội, một mình đi đến sân bóng rổ hoang phế.

Chính là ở trong này, hắn gặp Aomine;

Càng là ở trong này, hắn gặp Akashi.

Hít sâu một hơi, Kuroko đơn giản thả lỏng một chút cơ bắp mỗi một, bắt đầu thói quen tập thể dục thêm riêng của mình.

Trừ bỏ luyện tập chuyên bóng, còn có lừa bóng, ném rổ.

Thật sự muốn trở nên mạnh mẽ.

Âm thanh một mình thiếu niên tập bóng cô độc như thế.

Thật sự muốn trở nên mạnh mẽ.

Là tiêu chuẩn, ngàn vạn lần luyện tập ném rổ, vẫn như trước vô pháp đạt được mục tiêu đơn giản.

Thật sự muốn trở nên mạnh mẽ.

Đi tới đi lui hơn mười lần, mồ hôi của thiếu niên đã muốn tạo thành dòng, từng giọt rơi trên sàn nhà trơn bóng.

Thật sự muốn trở nên mạnh mẽ.

Mồ hôi mang theo vị mặn tiến vào trong mắt, có chút chua xót.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể kiêu ngạo trở thành đồng đội của họ.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể thản nhiên, đứng bên cạnh người đó.

Mà không phải giống như bây giờ, ngẩng đầu nhìn, kính sợ, lo được lo mất.

Mệt mỏi quá...

Thẳng đến khi mệt mỏi tay chân đều không nâng dậy được, Kuroko mới nằm ngửa ở xuống sàn nhà, vô thần nhìn mái vòm sân bóng rổ.

Cứ như vậy, làn gió mát phát phơ, thân tâm quá độ cạn kiệt đều hoàn toàn thả lỏng.

Yên ngủ.

Akashi vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh, chậm rãi đi đến bên người thiếu niên cân bì kiệt lực (*).

Đem áo khoác của mình cởi ra, đặt trên người thiếu niên.

Đem đầu của hắn nâng lên, để hắn gối lên cánh tay mình, như vậy là có thể ngủ thoải mái chút.

“Tetsuya... Tôi nên bắt cậu làm gì đây...”

Khuôn mặt tuần tú, rốt cục tháo xuống mặt nạ nghiêm khắc lạnh như băng.

Lúc này, trừ bỏ ôn nhu, càng nhiều là mê man hiếm thấy.

Rốt cuộc phải làm sao, cậu mới có thể chân chính khoái hoạt?

-TBC-

(*) Cân bì kiệt lực: cơ thể mỗi mệt, sức lực cạn kiệt.

Lời vô nghĩa của tác giả:

Kết thúc văn chương vậy. Chia lìa thiên, một chương này chính thức bắt đầu.

Đi, các vị thân không cần lo lắng sẽ ngược, tóm lại cuối cùng là HE, điểm ấy có thể yên tâm.

Quá trình chúng ta thiết tình cũng không biết là ngược, chúng ta là thân mẹ

~(>_<~

~ Chia lìa, là vì tiếp theo sẽ gặp lại. Chia lìa, là vì không hề chia lìa. Cho nên chương này đặt tên chia lìa thiên. Cảm ơn vẫn luôn duy trì chúng ta thân, yêu các người ~ Lời vớ vẩn của editor: tsk... ngược của tỷ xem ra vẫn là nhẹ nhàng... -_- hay bản thân ta xem ngược nhiều quá nên chẳng còn cảm giác đau đớn nhiều? -_- Lời vớ vẩn của editor: Thiết nghĩ tỷ nên đọc nằm vùng của Apple tỷ đi :v Ngược lời raaaaaa, cái này ngược mẹ gì 8}

37. Chương 37

Hắn vừa rồi, thật sự hận không thể giết người này.

Người thích đến ngực phát đau.

※

Kuroko lần thứ hai tỉnh lại, trời đã chạng vạng.

Tà dương cam hồng chỉ còn lại một góc nhỏ, đại bộ phận đều yên lặng dưới đường chân trời.

Chỉ để lại một tia tà dương màu máu.

“Tỉnh?”

Thanh âm quen thuộc để Kuroko có chút mơ hồ nháy mắt thanh tỉnh, hắn mới phát hiện, chính mình đúng là đem cánh tay Akashi tưởng là gối đầu ngủ đến vô cùng say.

“Cái kia... Cánh tay...”

Thiếu niên có chút co quắp, gây cho người này thêm phiền toái cho tới bây giờ cũng không phải ý định ban đầu của thiếu niên.

“Không sao.”

Akashi sờ sờ mái tóc màu băng lam mình thích nhất, cảm giác mái tóc mềm mại phi thường ôn hòa, cùng thiếu niên làm cho người cảm giác như nhau.

“Không còn sớm, về nhà đi.”

Kuroko gật gật đầu, muốn đứng lên, nhưng mà lúc trước tự luyện tập khắc nghiệt, khiến cho hắn chuột rút trong nháy mắt.

Đau đớn kịch liệt mãnh liệt thổi quét toàn thân, Kuroko dừng lại động tác, hung hăng cắn môi dưới.

“Cái kia... Seijuurou đi trước đi... Tôi chờ một chút...”

Cũng không muốn tăng thêm phiền toái cho Akashi.

Thiếu niên chỉ muốn một mình lẳng lặng mà ở một góc không người, yên lặng tích tụ sức lực có thể đứng lên.

Không muốn dựa vào bất kì ai.

“Chuột rút?”

Đáng tiếc, Akashi vĩnh viễn là Akashi, liếc mắt một cái liền nhìn thấu điều thiếu niên che giấu.

Bởi vì đau đớn mà sắc mặt tái nhợt, là vô pháp che giấu.

Thiếu niên không nói gì, chỉ quật cường lắc lắc đầu.

Đáy lòng Akashi bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng.

“Lên đi.”

Đôi mắt màu băng lam hốt hoảng trợn to, kinh ngạc nhìn người ngồi xổm xuống trước mắt.

“Tetsuya muốn tôi lặp lại lần thứ hai?”

Nhìn người nọ hơi hơi nheo ánh mắt dị sắc lại, Kuroko không dám dừng lại, ngoan ngoãn ôm cổ của hắn.

Công Kuroko, rõ ràng thân hình hai người sai biệt cũng không lớn, Akashi lại không cảm thấy nặng.

Ngay cả tần suất hô hấp cũng không có phát sinh biến hóa.

“Tetsuya quá nhẹ.”

“Về sau, mỗi ngày đều phải uống một ly sữa.”

Akashi không hài lòng, nhưng lại duy trì bước đi không nhanh không chậm.

“... Tôi không thích hương vị đó.”

Thiếu niên hô hấp sát Akashi, có một chút ngứa ngứa.

“Lại thêm một ly sữa.”

Akashi không lộ ra cảm xúc mà mở miệng, ngữ khí không được nói thêm.

“... Tôi hiểu rồi.”

“Ngoan.”

Kuroko ghé vào trên lưng người kia, toàn thân đều bị hấn độc hữu, cái loại vô cùng cường đại, đầy an tâm vây quanh.

Thật ấm áp.

Thật an tâm.

Rất muốn khóc.

Vì cái gì lại muốn khóc?

“Tetsuya...”

Akashi muốn nói lại thôi.

“Seijuurou?”

“Cậu gần đây luyện tập rất liều mạng, sẽ thân thể bị thương.”

Tôi rất lo lắng cho cậu, cậu có biết hay không?

Lần đầu tiên trong đời biết “lo lắng” là loại cảm giác gì.

Nóng ruột nóng gan, sợ người này thương tổn dù chỉ là một chút.

Bất luận là kẻ nào, đừng nói đụng vào, chẳng sợ là nhìn thoáng qua, trong lòng đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Bảo bối khiến người ta đau lòng, lại dùng loại huấn luyện quá sức, miễn cưỡng thân thể của chính mình.

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc.

Thật lâu sau, âm thanh lành lạnh của thiếu niên có chút khàn khàn.

“Tôi muốn trở nên mạnh mẽ.”

“Tôi không muốn... Mình mãi là cái dạng này.”

Vẫn luôn để mọi người bảo hộ, bình yên hưởng thụ thắng lợi, là không được.

Kuroko tâm như gương sáng.

Tôi muốn, một đường sinh tử, từng phân từng phân tranh đoạt;

Tôi thậm chí muốn thất bại.

Chỉ có trải qua tiếc nuối, thử thách không cam nước mắt, tôi mới đủ khả năng trở nên mạnh mẽ.

Tôi muốn, không phải loại không hề trì hoãn, vô tư thắng lợi này.

“Tetsuya, lên cấp ba, đến Rakuzan đi.”

“Mọi người cùng nhau.”

Không nghĩ tiếp tục đề tài này, Akashi nhắc tới hôm nay phát giấy đăng ký trung học.

“Cùng tôi ở một chỗ.”

Ngữ khí Akashi là chắc chắn.

Hắn không nghi ngờ thiếu niên đối với thắng lợi luôn chấp nhất.

Hắn càng không nghi ngờ, thiếu niên đối với tình cảm của mình.

Người này sẽ rối rắm vấn đề “thích người ta rồi người ta có thích mình hay không” này, kỳ thật căn bản tự thân đem phần này tình cảm phủ định, không phải sao?

“Seijuurou...”

Âm thanh thiếu niên có chút mơ hồ.

“Tôi muốn học ở trường khác.”

Ánh mắt dị sắc mãnh liệt trợn to.

Akashi ở bên trong tâm dĩ nhiên bị câu nói “trường khác” này dậy lên một trận sóng to gió lớn, ở mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

“Tetsuya muốn học trường nào?”

“Seirin.”

Trong đầu Akashi nhanh chóng loại bỏ một lần, hơi hơi nhíu mày.

Hắn tin tưởng, trường học này, không thuộc về phạm trù ‘vương giả’.

“Không sao, ngày mai cùng nói với Atsushi, bảo bọn họ đồng thời sửa nguyện vọng.”

Akashi đơn giản rõ ràng nói tóm tắt bí mật.

Rõ ràng vô cùng.

Nhưng mà, rõ ràng quyết đoán này, lại làm cho thiếu niên cơ hồ thở không nổi.

Do dự thật lâu, Kuroko vẫn là cố lấy dũng khí, nói ra cái kia, hắn từ thật lâu trước kia cũng đã có quyết định.

“Không phải là vấn đề trường học.”

Hắn ôm sát cổ Akashi.

Giống như người đang chìm trong nước cổ mạng ôm lấy mảnh gỗ duy nhất.

“Tôi muốn, học khác trường với mọi người.”

Akashi dừng lại.

Kuroko không có né tránh, thẳng tắp nhìn vào con người dị sắc của Akashi.

Ánh mắt kia, mặc kệ bạo ngược lạnh như băng cỡ nào, khi tương giao cùng đôi mắt màu trời của Kuroko, đều sẽ trở nên ôn hòa rất nhiều.

Nhưng mà, lúc này, ánh mắt kia lại tràn ngập tàn khốc xơ xác tiêu điều.

Sát ý cường đại cùng uy áp, mồ hôi lạnh, chậm rãi tụ tập trên trán trắng nõn của thiếu niên.

Kuroko rốt cục hiểu được, vì cái gì có rất nhiều người, từ đáy lòng rất sợ hãi Akashi Seijuurou này.

Loại hàn ý đáng sợ kia, tựa như một con côn trùng nhỏ bé rơi vào mạng nhện.

Sinh, sát, dư, đoạt, đều là một câu, một động tác của người kia.

“Tetsuya, lời vừa nói, tôi coi như chưa hề nghe thấy.”

“Đừng để tôi nghe được lần thứ hai.”

Akashi cơ hồ dùng lực toàn thân khắc chế mình, mới miễn cưỡng đem tức giận của mình áp chế.

Hắn vừa rồi, thật sự hận không thể giết người này.

Người thích đến ngực phát đau.

Akashi nhận thức nháy mắt một thân mồ hôi lạnh.

Tay mang theo hàn ý rất nhỏ, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh bao trùm trên trán Akashi.

“Seijuurou, tôi muốn học khác trường với mọi người.”

“Cũng không phải là ý nghĩ bộc phát, tôi rất sớm... Đã quyết định như vậy.”

Màu trời trong mắt, không cầu xin, có thống khổ, càng nhiều hơn, chính là quyết định kiên cường.

“Seijuurou đã đồng ý với tôi, để tôi tùy hứng một lần, không phải sao?”

“Lời hứa kia, hiện tại có hiệu lực không?”

Bất an trầm mặc, chậm rãi mở rộng.

Kuroko chỉ cảm thấy, trong không khí, có thứ gì đó khiến người sợ hãi, đang điên cuồng tăng lên.

Vô hạn khuếch trương, khiến người ta hít thở không thông.

“Ha ha...”

Akashi thấp thấp mà nở nụ cười, tiếng cười một chút thành lớn.

Không phải trào phúng, lại càng không là thoải mái.

Điên cuồng chiếm đa số.

Kuroko chỉ cảm giác phía sau mình một trận đau đớn, màu đen dần dần bao trùm tầm mắt của hắn.

Tầm nhìn cuối cùng, là ý cười của người mình toàn tâm quyến luyến, tín nhiệm, yêu thương có chút cuồng loạn.

“Seijuurou...”

Nhìn người yêu của mình giống như búp bê bị cắt làm đôi, vô lực yếu ớt ngã trước mặt mình, tiếng cười của Akashi chợt đình chỉ.

Nắm kéo tay trái, không ngừng mà run rẩy.

Hắn cho tới bây giờ đều không có nghĩ, sẽ có một ngày như thế, sẽ đem chuỗi kéo, hướng về người này.

Một lần đều không hề nghĩ đến.

Sẽ không để cho cậu rời khỏi tôi, Tetsuya.

Akashi đem thiếu niên hôn mê ôm lấy, không chút do dự gọi cho tài xế của nhà mình.

Sẽ không để cho cậu rời khỏi tôi, Tetsuya.

Để lái xe đem xe đậu một bên khu căn hộ cao cấp, Akashi mặt không đổi sắc ôm thiếu niên, bước vào một căn hộ.

Căn hộ tư nhân chỉ thuộc về Akashi Seijuurou hắn.

Không có ai khác biết được.

Sẽ không để cho cậu rời khỏi tôi, Tetsuya.

Từ trong ngăn kéo tìm kiếm lấy ra một bộ mới tinh, tay cầm sáng ngời, đem thủ đoạn tra tấn trên người thiếu niên mảnh khảnh, bên kia cùng chính mình gặt gao gắn liền một chỗ.

Sẽ không để cho cậu rời khỏi tôi, Tetsuya.

Akashi vuốt ve gương mặt thanh tú tinh xảo của thiếu niên, có chút mê luyến mà vuốt ve, từ từ cởi bỏ nút áo sơ mi.

Sẽ không để cho cậu rời khỏi tôi, Tetsuya.

Bởi vì, tôi chính là yêu cậu như vậy.

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Cái kia cái kia... Nhà của ta các con làm mình làm mẩy... yên lặng đi đi

HE a HE a mọi người phải tin tưởng ta! ! !

Lời vớ vẩn của editor: Tên này... không phải là ng' 8}

Lời vớ vẩn của beta: Xl~ ấy, chị mày rất muốn chửi mày ~

38. Chương 38

Trên đời này, có thể có mấy người, được chết bên cạnh người mà mình yêu nhất, cũng là người yêu mình nhất?

Cho nên, cậu muốn làm như thế nào, tôi cũng sẽ không phản kháng.

Chỉ cần cậu nguyện, chỉ cần cậu muốn.

※

Kuroko bị đau đớn mà tỉnh lại.

Thân thể bởi vì người kia mạnh mẽ thẳng tiến không khống chế mà lay động.

Kuroko cảm giác mình giống như đưa thân vào biển mây, giữa một mảnh sương trắng nặng nề chuyển chuyển động động, động động chuyển chuyển.

Không tự chủ được, muốn giơ tay lên, ôm lấy người phía trên tàn sát bờ bãi.

Đưa tay lên trong nháy mắt, Kuroko mới cảm thấy được, trên cổ tay phải của mình, kim loại màu bạc phản xạ hàn quang lạnh như băng.

Đôi mắt màu trời không khỏi tròn to.

Tay... tại sao...

Thiếu niên đơn giản nhìn bốn phía một chút, phát giác mình đưa thân vào một hoàn cảnh vô cùng lạ lẫm.

Toàn bộ phòng đều là trắng đen.

Đồ dùng trong nhà bằng gỗ đen, sofa màu trắng, bức màn...

Đen trắng bố trí rõ ràng, cùng tính cách sắc bén người kia vô cùng tương xứng.

Kuroko cảm thấy thực kỳ lạ.

Đặt ở ngày thường, ở loại sự tình vui thích này, Akashi rất có kiên nhẫn.

Hắn sẽ trước tiên tỉnh tể mà vuốt ve, yêu thương từng chỗ mẫn cảm của mình, thẳng đến chính mình đã hoàn toàn sa vào bể dục vô pháp tự kiềm chế, hắn mới có thể bắt đầu động tác tiếp theo.

Cho nên, Kuroko cực nhỏ thanh tỉnh mà lĩnh hội quá trình này.

Nguyên lai, trừ ra những khúc nhạc dạo yêu thương, là loại cảm giác này.

Không có khoái hoạt, không có si mê, không có trầm luân.

Để lại đau đớn bị xỏ xuyên.

Bị tra tấn đau đớn đến vô cùng thanh tỉnh, Kuroko lẳng lặng nhìn người phía trên tùy ý ra vào.

Đây là lần đầu tiên, nhìn thấy bộ dáng ý loạn tình mê của người này.

Tóc đỏ có chút ướt ướt, ánh mắt dị sắc hướng thụ nheo lại.

Biểu tình thỏa mãn, gương mặt hắn luôn luôn lãnh khốc trầm tĩnh, thoát nhìn ngoài ý muốn gợi cảm.

“Tetsuya, tỉnh?”

Thanh âm trầm thấp, thoáng có chút khàn khàn.

Khàn khàn vì ***.

“Seijuurou...”

Nhìn vào đôi người dị sắc quen thuộc kia.

Ánh mắt kia, thời điểm nhìn về phía mình, ánh mắt ở chỗ sâu nhất sẽ lộ ra ôn hòa cùng cương chiều.

Hiện tại, ở nơi sâu trong ánh mắt kia, lộ ra điên cuồng không thể giải thích được.

Rõ ràng là biểu tình tràn ngập thô bạo khủng bố, Kuroko lại kinh ngạc phát hiện nội tâm mình thế nhưng lại phi thường bình tĩnh.

Không có sợ hãi, không có lo âu, không có kinh hoảng.

Vì cái gì?

Bởi vì là người ấy sao?

Bởi vì người ấy ở bên cạnh sao?

Thiếu niên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ánh trắng sáng bạc chiếu vào gương mặt sạch sẽ thanh tú của thiếu niên, kết hợp với tươi cười an nhàn bình thản, khiến cả người đều toát lên vẻ đẹp đến không chân thực.

“Seijuurou, cậu có đói bụng không?”

“Trong cặp của tôi có bánh bích quy, là vị cậu thích, có thể ăn tâm mà ăn.”

Akashi khó có thể tin mà mở to hai mắt.

Hắn thử nghĩ qua vô số loại khả năng.

Nếu hắn sợ hãi, liền càng thêm dùng sức mà nắm chặt hắn.

Nếu hắn muốn chạy trốn, liền đem chân dùng xiềng xích trói lại.

Nếu hắn muốn hô, liền càng dùng sức mà tiến vào, để hắn trừ bỏ phá thành mảnh nhỏ rên rỉ, không có cách nào khác phát ra bất luận một tiếng âm tiết đầy đủ.

...

Akashi nằm mơ cũng thật không ngờ, Kuroko sẽ như vậy bình tĩnh.

Không sợ hãi, không phản kháng, không chạy trốn.

“Tại sao...”

Hắn không khỏi thì thào ra tiếng.

“Tại sao... cậu giống như chuyện gì cũng chưa hề phát sinh...”

Akashi thật sâu vùi vào cổ thiếu niên, tham lam hấp thụ khí tức trong lành của thiếu niên.

Có chút cổ hết sức mà nâng lên tay trái không bị trói buộc, Kuroko nhẹ nhàng ôm thân người trên.

“Muốn hỏi tại sao à... Bởi vì Seijuurou ở đây...”

Ý cười của thiếu niên phi thường ôn hòa, thanh thản, như lạnh nhạt ngày thường của hắn.

Nơi có cậu, với tôi mà nói, chính là nơi an toàn nhất.

Cậu có biết không?

Lại nói...

Trước mắt như một cuộn phim đen trắng, một cảnh tượng chậm rãi thoáng hiện lên.

“Muốn được tham gia trận đấu với tư cách cùng năng lực này sao? Tôi có thể cho cậu, bất quá, không phải là miễn phí.”

Tươi cười của người kia phóng tưng như thế.

“Lần đầu tiên đau là bình thường, thành thói quen thì tốt rồi.”

Âm thanh của người kia có chút lãnh ý cùng trêu tức.

“Tôi muốn cậu khi vừa nhìn thấy vanilla milkshake, liền nhớ đến nụ hôn của tôi.”

Âm thanh người kia, rõ ràng là lời nói xấu xa, lại mang theo ôn nhu nhẹ ngọt ngào.

“Cậu tốt nhất cầu nguyện hắc bình an vô sự, không phải, nếu hắc mất một sợi tóc, tôi sẽ cắt đi một đầu ngón tay của cậu. Mặc kệ có phải do cậu làm hay làm, tôi đều sẽ tính hết lên người cậu.”

Tuyệt đối bảo hộ, hoàn toàn mà chăm sóc.

“Tetsuya có nhớ tôi không? Nói đi, nếu không muốn nói thì chờ cây kéo tới hầu hạ đi nha.”

Lúc chia lìa, một chút, vui đùa ác ý.

“Tôi mặc kệ cậu đi tìm cái “Ánh sáng” gì, nhưng nam nhân của cậu chỉ có thể là tôi, Akashi Seijuuro.”

Khí phách, không được xía vào, chiếm hữu.

“Thân thể đau đớn và vui thích của cậu cũng là của tôi.”

“Tất cả đều là của tôi. “

“Cậu thuộc về tôi.”

Vui thích khi tuyệt đối không chế...

“Buổi sáng tốt lành, Tetsuya, có phải nên cho nam nhân của cậu một nụ hôn buổi sáng hay không?”

Tinh mơ, giống như tiểu hài tử đùa ác ý.

“Làm trái tôi, cho dù là cảm mạo...”

Cưỡng từ đoạt lý khi sinh bệnh...

...

Chung chung nhớ lại, ngay cả thống khổ cùng hỗn loạn, bởi vì cùng cậu ở một chỗ, đều là hạnh phúc cùng tốt đẹp như thế.

“Như Seijuuro nói, mặc kệ là gì, tôi cũng sẽ không hận cậu.”

Kuroko nhìn trắng tàn diệu dàng ngoài cửa sổ, càng thêm ôm sát thân người trên.

“Cho dù... Chết bên cạnh Seijuuro. Cũng là một loại hạnh phúc.”

Trên đời này, có thể có mấy người, được chết bên cạnh người mà mình yêu nhất, cũng là người yêu mình nhất?

Cho nên, cậu muốn làm như thế nào, tôi cũng sẽ không phản kháng.

Chỉ cần cậu nguyện, chỉ cần cậu muốn.

Toàn thân Akashi có chút run rẩy.

Hắn lần đầu tiên dời ánh mắt, không dám nhìn ánh mắt trong suốt màu băng lam kia.

Tetsuya... Tetsuya...

Nhắm mắt lại, yên lặng nhớ kỹ cái tên này.

Chính là đơn giản vài âm tiết, đều khiến ngực chặt đến phát đau.

Chỉ cần nghĩ đến cùng người này tách ra, cách xa ngàn dặm, vô pháp nhìn được nụ cười của người này, vô pháp nghe được âm thanh người này, vô pháp đụng vào làn da quen thuộc.

Thậm chí, vô pháp cùng hắn nhìn cùng một bầu trời...

Akashi cảm thấy, chính mình sắp điên rồi.

Mỗi một phút mỗi một giây, đều giống như vô biên vô hạn tra tấn.

Chính là...

Bên môi Akashi, tạo thành một tia cười khổ.

Tay còng, còng được người.

Lại còng không được tâm.

Càng không thể nhốt được, nụ cười của người này.

Akashi nắm chặt bàn tay, móng tay thật sâu cắm vào trong thịt, máu tươi đỏ sẫm chậm rãi xuyên qua khe hở, một chút rơi trên nền chăn đệm tuyết trắng.

Vẻ mặt của hắn lại không có một tia biến hóa.

Tay phát run, nhẹ nhàng che đi ánh mắt băng lam của thiếu niên.

“Tetsuya... Ngủ đi...”

Tetsuya, tối nay hãy mơ thấy tôi.

Đến đêm nay, trở nên thật dài...

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Các con a... Ai...

Đội trưởng cùng Kuroko-chan chương này tâm tình đều thực phức tạp, ta cũng không biết ta có hảo hảo biểu đạt được hay không...

Chỉ có thể hết sức truyền đạt...

Lời vớ vẩn của editor: Vừa muốn mắng hắn điên cuồng, vừa muốn trách hắn yêu quá sâu~ ai~ *thở dài* nhưng vẫn chữ =))

39. Chương 39

[Vì cuối cùng có thể gặp lại, nhất định không thể thua.]

[Không thể, đội ngũ ‘Thế hệ Kỳ tích’ chúng ta không được thua.]

[Đây là, ước định của chúng ta.]

※

Ánh trăng như mặt nước trút xuống, lặng lẽ, rơi vào trong phòng chiếu xuống người hai thiếu niên đang ôm nhau ngủ.

Giống như dòng nước, giống như nước mắt.

Lúc trước gần như điên cuồng chiếm hữu thần trí, thiếu niên ngủ đến thực trầm, hô hấp kéo dài.

Akashi bình tĩnh nhìn gương mặt đang ngủ của hắn.

Ngũ quan thiếu niên cũng không nổi bật, càng không thể nói tới kinh diễm. Nhưng mà ngũ quan xinh xắn cùng ôn hòa xứng một chỗ, có vẻ sạch sẽ thần kỳ và thanh tú.

So với bạn cùng lứa tuổi, làn da của hắn trắng hơn nhiều, không giống con gái, mang theo một chút lãnh ý, lại làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Akashi dùng sức, dùng tầm mắt miêu tả thiếu niên mỗi một chi tiết.

Cứ như vậy, an tĩnh nhìn hơn nửa buổi tối.

5:00, mặt trời lộ dạng trên cao.

Akashi ngồi dậy, đem thiếu niên ôm thật chặt vào trong lòng.

6:00, nắng sớm từ từ trở nên sáng ngời.

Akashi nắm chặt bàn tay thiếu niên, đem bàn tay chỉ nhỏ hơn mình một chút cầm trong lòng bàn tay.

Mười ngón tương giao.

6:30, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng đen trắng rõ ràng.

Akashi nâng hàm dưới của thiếu niên lên, trên đôi môi nhạt màu ẩn xuống một nụ hôn sâu.

Lướt qua rồi ngừng, ôn nhu như nước.

7:00, ánh mặt trời tràn ngập khắp căn phòng, ánh sáng rạng ngời, khiến thiếu niên trắng nõn trên giường thoát nhìn gần như trong suốt.

Akashi dùng chìa khóa, đem liên tiếp hai còng tay mở ra.

Vài động tác đơn giản, bởi vì tay run rẩy, phải mất đến nửa giờ.

Tay còng tháo ra trong nháy mắt, trên trán Akashi đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

8:30, Kuroko mở to mắt, xung quanh bốn phía, phát giác mình đang nằm trong phòng của mình, ai đó đã trải tạm tấm trải giường màu xanh da trời trên chiếc giường nhỏ.

Cả người cuộn lại, thiếu niên vùi đầu vào trong gối.

8:30, Akashi để lái xe đậu xe ở ven đường, dọc theo con đường bình thường chở người yêu đến trường, chậm rãi đi trước.

Tổng cảm thấy dương quang hôm nay... rất chói mắt...

Đắm vào mắt đau quá.

9:00, Kuroko bình tĩnh đứng dậy, biểu tình lạnh nhạt như ngày thường.

Trên gối nằm, là mẩu lớn nước ướt át.

9:00, Akashi về đến nhà, biểu tình sắc bén như ngày thường.

9:30, hai người đồng thời rời cổng.

Giống như chưa từng có gì phát sinh.

※

Hôm nay, là trận bóng rổ chung kết cấp toàn quốc.

Cũng là, đội bóng rổ trung học Teikou, lần tập hợp cuối cùng của cấp toàn quốc.

Trận đấu vẫn như bình thường.

Nửa trận đầu, lấy Aomine cùng Kuroko thiên y vô phòng phối hợp cường lực đột phá trung tâm, Murasakibara phòng thủ vô cùng vững chắc, Midorima ba điểm ở tuyến ngoài, Kise tùy cơ ứng biến tiến công.

Phân biệt đã 30 điểm.

Nửa trận sau bắt đầu, Akashi thay cho Kuroko, mang theo tuyệt đối áp bách cùng sát khí, bắt đầu một vòng tấn công gần như điên cuồng.

Không cần phối hợp, không quan hệ đội hữu.

Mỗi người đều tận tình phát huy năng lực tấn công của mình, ngay cả Murasakibara đều hoàn toàn buông tha cho phòng thủ, tùy ý tiến công, tùy ý nghiền áp.

Phân biệt, tuyệt vọng mà không ngừng gia tăng.

Nhưng là, rõ ràng Teikou áp đảo dẫn đầu, nhưng không có một tia hưng phấn hoặc cảm giác vui.

Với thực lực áp đảo thực lực, thắng lợi là đương nhiên như thế.

Ánh mắt màu băng lam gắt gao đuổi theo nhóm đội hữu mà mình yêu nhất.

Những ngày hạnh phúc, cùng nhau tập luyện, cùng nhau về nhà, trên đường về nhà, nhất định sẽ được một người trong bọn họ mua milkshake cho mình, sau đó là vĩnh viễn sẽ là màn đấu vô mồm không thay đổi, nhân vật chính là Aomine cùng Kise, Midorima cùng Murasakibara ở một bên thêm mắm thêm muối góp một viên gạch.

Cám ơn mọi người, ba năm trung học làm bạn.

Cám ơn mọi người, nhưng tôi muốn theo đuổi bóng rổ của riêng mình.

Cám ơn mọi người, đợi tôi trở nên đầy đủ mạnh mẽ, mạnh đến nỗi có thể tự hào mà nói rằng —— Tôi là thành viên thứ sáu bí ẩn của Thế hệ Kỳ tích... Tôi nhất định phải đối mặt với tất cả mọi người, lớn tiếng mà nói ra ——

Kuroko Tetsuya thích Akashi Seijuurou.

“Momoi, hẹn gặp lại.”

Satsuki đang ghi chép số liệu, thỉnh linh, thấy được Kuroko đứng lên chuẩn bị rời đi.

Bên môi thiếu niên mang theo ý cười trong suốt nhẹ nhàng.

“Tetsu-kun, hẹn gặp lại.”

Momoi cười sáng sủa, hướng thiếu niên mình âm thầm thích vẫy vẫy tay.

Cô căn bản không biết, đây là lần cuối cùng gặp mặt thiếu niên.

※

Kuroko dần dần biến mất.

Cảm giác tồn tại của thiếu niên vô cùng mỏng manh, hơn nữa tuyệt chiêu misdirection của hắn, muốn trốn trong đám người không bị tìm được, thật sự là điều rất dễ dàng.

Lần huấn luyện cuối cùng, Kuroko không tới.

Akashi đem vài đội viên Teikou triệu tập một chỗ.

“Tất cả mọi người hãy tới trường học mà mình mong muốn.”

Đón gió trời, Akashi thản nhiên mở miệng.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, giải toàn quốc tiếp theo, chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Vì cuối cùng có thể gặp lại, nhất định không thể thua.”

“Không thể, đội ngũ ‘Thế hệ Kỳ tích’ chúng ta không được thua.”

Đôi mắt dị sắc, ý nghĩ sâu xa phức tạp, đảo qua từng người ở chỗ này.

Midorima, Murasakibara, Kise, Aomine.

“Đây là, ước định của chúng ta.”

“Akashicchi biết Kurokocchi đi đâu không? Nơi nơi đều tìm không thấy Kurokocchi

”

Kise chung quy nhin không được mở miệng hỏi.

“Tetsu hấn, rốt cuộc...”

Lông mày Aomine chau lại.

Hấn có chút lo lắng.

“Kurochin không tới... Vài loại đồ ăn vặt muốn để Kurochin ha ha nhìn thấy...”

Murasakibara nhai một miếng đồ ăn, có chút tịch tịch.

“Thủy Bình gần đây vận thế không tốt, cũng không biết tên kia có mang theo vật may mắn hay không.”

Midorima đẩy mắt kính.

Akashi không nói lời nào, chỉ nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Rất xanh, rất trong suốt.

Giống như ánh mắt người kia.

Sạch sẽ mà tốt đẹp.

“Luôn luôn chiến thắng, cuối cùng rồi sẽ gặp lại.”

Akashi thản nhiên nói.

Dù sao, người kia, vĩnh viễn cũng sẽ không chịu thua.

Hấn nhất định sẽ trở nên rất mạnh rất mạnh.

Người mà Akashi Seijuurou tôi coi trọng, làm sao có thể yếu?

※

Nghỉ xuân (Chú thích: trường học Nhật Bản, học kỳ mới là sau nghỉ xuân, năm học cũng chính là tháng 4), Kuroko vẫn luôn ở nhà điên cuồng luyện bóng.

Trừ bỏ luyện bóng, thời gian còn lại đều dùng để đọc sách.

Không thể để bản thân nghỉ ngơi.

Chỉ cần nghỉ ngơi, trong đầu sẽ lại hiện lên bộ dáng, thanh âm người kia, từng điểm từng chút chi tiết, độ ẩm tương giao gần gũi...

Không thể dừng lại.

Lúc này, hấn nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

Màn hình hiện lên dãy số quen thuộc, quen thuộc đến không thực.

Tay đề xuống nút nhận cuộc gọi, có chút run rẩy.

“Tetsuya, là tôi.”

Thanh âm quen thuộc.

“Seijuurou...”

Kuroko kinh ngạc với âm thanh bình tĩnh của mình.

“Bây giờ xếp hành lý đi, chuẩn bị một ít quần áo.”

Âm thanh lãnh đạm, không được phép cắt ngang.

“Cái kia...”

“Nửa giờ sau tôi tới đón cậu.”

Điện thoại cắt đứt.

Mặc dù có chút mê man, Kuroko như trước vẫn ngoan ngoãn xếp quần áo vào hành lý.

Đáy lòng, đối với việc có thể gặp lại người kia vui sướng cùng vui thích, lại mãnh liệt như thế.

Mãnh liệt đến cơ hồ nước mắt chảy xuống.

Quyết tâm kiềm chế cảm xúc lan tràn như thủy triều, Kuroko kéo một cái rương nhỏ, bước ra cửa.

Ngoài cửa, thân ảnh hồng sắc quen thuộc đứng ở cách đó không xa, mái tóc đỏ trong gió bay hỗn loạn, dáng hoàng, đẹp trai phi phàm.

“Tetsuya, chúng ta bỏ trốn đi.”

-TBC-

Lời vô nghĩa của tác giả:

Tiếp theo là chương kết thúc chính văn.

Câu chuyện sơ trung dừng ở đây, sự tình từ nay về sau, trung học, đại học, sau hôn nhân, đều sẽ chậm rãi viết trong phiên ngoại.

Cám ơn mọi người đã xem ~ sao cái

~Lời vớ vẩn của editor: Hảo a~ Chỉ còn 1 chương & 1 phiên ngoại thôi a~ :3 Chờ a, chương sau ta sẽ xì-poi thêm :3

40. Chương 40

[Tôi sẽ dùng nhẫn nại cả đời, để cậu đi ba năm.]

[Ba năm sau, cho dù Tetsuya chạy trốn tới chân trời góc biển, tôi cũng sẽ đuổi theo tìm kiếm, mang cậu trở về, giữ chặt ở bên cạnh tôi.]

※

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh.

Akashi vẫn luôn nhìn phong cảnh chạy như bay ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Kuroko mở một quyển tiểu thuyết ra, từng tờ từng tờ lật xem.

Ai cũng không nói gì.

Mười ngón nắm chặt truyền đến, nhiệt độ cơ thể của đối phương, ấm áp như thế, quý báu như thế.

Thời điểm tâm ý tương thông, ngôn ngữ là hoàn toàn dư thừa.

Akashi cảm thấy mệt sắp chết.

Liên tục nhiều ngày, giấc ngủ của hắn đều rất ít rất ít. Ngoài cửa sổ một chút âm thanh nhỏ, đều có thể làm hắn bừng tỉnh.

Hiện tại, biết người kia đang ở bên cạnh, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng khí tức quen thuộc, Akashi lần đầu tiên trong đời, sinh ra cảm giác mệt mỏi muốn ngủ.

Không biết đã bao nhiêu km, Kuroko đột nhiên cảm thấy trên vai có một sức nặng.

Tầm mắt dời khỏi trang sách, nhìn thấy Akashi tựa vào trên bả vai mình, người kia đang ngủ.

Vốn định đánh thức hẳn, lại nhìn thấy quầng thâm rõ ràng trên mắt người nọ, cùng với khuôn mặt tiêu tụy, đành xua đi suy nghĩ này.

Xem ra, là quá mức mệt mỏi.

Do dự một chút, thiếu niên vẫn là vươn tay, đem đầu người bên cạnh ngủ say, từ trên vai mình, dời đến trong lòng mình.

Như vậy, người này hẳn là có thể ngủ thoải mái một chút.

Cẩn thận cởi áo khoác ra, đặt trên người hắn, để tránh cảm lạnh sau khi hắn tỉnh lại.

Kuroko lẳng lặng nhìn gương mặt bình thản khi ngủ của người mình thích nhất.

Rút đi khí thế cường đại, Akashi khi ngủ thoát nhìn, kỳ thật bất quá cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

Kuroko nhẹ nhàng xoa mái tóc đỏ như lửa kia, ánh mắt có chút chua xót.

Từ trong ba lô lấy ra tai nghe, nhét một cái vào tai.

Đang phát sóng, là “Nhĩ Đích Tiểu Nhan”.

Giai điệu du dương khiến người ta chảy nước mắt. Không có tiếng hát, chỉ có tiếng đàn đơn giản, phối hợp một chút ôn hoà, thản nhiên vọng bên tai, giống như lời yêu thân mật khăng khít của đôi tình nhân.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc thay đổi một cái lại một cái.

Đầu tiên là vườn rau xanh mướt, chậm rãi tiếp theo là đồng lúa vàng kim, sau đó lại là núi tuyết liên tục, quanh năm không thay đổi.

Nhưng mà, đối với hai thiếu niên trong xe mà nói, cảnh sắc mỹ lệ thay đổi gì đó, không hề liên quan tới bọn họ.

Thiếu niên tóc đỏ như trước nằm trong lòng người yêu ngủ đến thâm trầm;

Tầm mắt của thiếu niên, sẽ không dời khỏi người nằm trong lòng.

Cảnh sắc mê người, đều không sánh bằng không gian nhỏ bé có người này.

※

Chiếc xe màu xám bạc có rèm che rốt cục dừng lại.

Lái xe hướng Akashi cúi chào, sau đó rời đi, để lại hai thiếu niên trầm mặc đối diện.

“Seijuurou, nơi này là...”

Đối diện với dị sắc trong ánh mắt lộ ra tình cảm mãnh liệt, Kuroko trốn tránh dời tầm mắt.

Còn tiếp tục đối diện như vậy, sẽ rơi vào im lặng.

Thật vất vả hạ quyết định quyết tâm, truy tìm quyết tâm bóng rổ của mình, lại sẽ dao động.

“Nơi này là, nhà của ba mẹ.”

“Tôi ngẫu nhiên sẽ cùng mẹ tới nơi này nghỉ phép.”

Akashi thản nhiên giải thích.

Hai người chậm rãi, dọc theo con đường nhỏ phía trước mà đi.

Đại khái đi được 15 phút, trước mắt Kuroko trở nên sáng ngời.

Cuối con đường nhỏ, là một căn phòng nhỏ, không lớn, cũng rất sạch sẽ, rõ ràng có người luôn luôn cẩn thận dọn dẹp.

Trước phòng có hồ nước trong, có vài loài hoa không thể nói rõ tên mọc dày.

Một lão bà đang khom mình, ngồi bên hiên nhặt rau.

Akashi mang theo Kuroko đi tới.

“Bà ngoại.”

Bà lão ngẩng đầu, nhìn hai thiếu niên, từ ái nheo lại mắt.

“Hai đứa tới rồi à. Sei-chan, người này chính là cháu nói, đứa nhỏ cả đời sẽ không buông tay...”

Akashi vô cùng bình tĩnh gật gật đầu, Kuroko ở một bên, ra vẻ lạnh nhạt, nhưng không cách nào ức chế hai má nóng dần lên.

Lão bà bà dẫn hai người đến phòng đã chuẩn bị trên lầu hai, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vừa lúc có thể nhìn thấy hồ nước sạch sẽ xinh đẹp.

Kuroko đặt hành lý xuống, biểu tình mệt mỏi khó tả bị Akashi sắc bén nhận ra.

“Tetsuya, cậu ở trên xe cũng chưa hề ngủ, nằm nghỉ một lát đi.”

Trên xe, Kuroko vì để Akashi ngủ thoải mái chút, chịu đựng mấy giờ cứng ngắc.

Hơn nữa đem áo khoác cho Akashi, bản thân hẳn có một chút lạnh.

Kuroko nhu thuận gật gật đầu, thay quần áo, sau đó nằm xuống giường.

Phòng rất sạch sẽ, bức màn tuyết trắng theo gió nhẹ nhợt nhạt đung đưa.

Giữa hoàn cảnh yên tĩnh, thiếu niên rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

※

Kuroko tỉnh lại, sắc trời hoàn toàn tối sầm.

Một tia nắng cuối cùng biến mất ở đường chân trời, bầu trời chỉ có thể nhìn thấy lác đác loang loáng.

“Tetsuya, đi theo tôi.”

Kuroko có chút mơ hồ nhu nhu đôi mắt, đi theo Akashi đến trước hồ nước bên cạnh nhà.

Phốc ——!

Vô số pháo hoa nho nhỏ bay lên trời, mang theo ánh sáng đốm lửa xinh đẹp cả đời, hướng về trời sao phương xa.

Giữa những đốm lửa, chỉ có hai màu.

Xanh da trời, cùng lửa đỏ.

Ánh sáng đỏ xanh, chiếu sáng một không gian nhỏ bé, điểm sáng hoan hô nhảy nhót chiếm cứ một góc.

Kuroko nhớ tới mấy tháng trước, hẳn từng cùng người yêu đi trên con đường tan học.

“Tôi cảm thấy, rất hoài niệm lễ hội pháo hoa khi còn bé.”

Lúc ấy, người bên cạnh nhu nhu mái tóc màu xanh da trời của mình.

“Vậy khi hè tới, cùng đi xem đi.”

Trong giọng nói nhợt nhạt sủng ái cùng dung túng, lại khiến người ta sa vào như thế.

Không nghĩ tới, tùy tâm một câu, người này đều nhớ rõ.

Kuroko nhìn xuống hốc mắt chưa xót, quay đầu đi, nhẹ nhàng cười.

“Cám ơn cậu, Seijuuro.”

Akashi không nói gì, chính là mạnh mẽ đem thiếu niên kéo vào trong ngực, tay kia thì cầm một chiếc máy chụp hình.

Tách ——!

“Ngày đó tiền cậu, tôi mới phát hiện, chúng ta chưa có chụp ảnh chung.”

Trên mặt Akashi, mang theo sắc bén kiên quyết của ngày thường nay lại buồn bã.

Kuroko không nói gì, chỉ là dùng sức, ôm chặt người bên cạnh.

Pháo hoa như trước vẫn còn nhảy nhót, bốc lên, tung bay.

Mang theo một đuôi màu vàng, biến mất giữa trời chiều nồng đậm.

Đợi cho ánh lửa cuối cùng biến mất, Akashi đột nhiên dùng sức, đem thiếu niên màu băng lam hung hăng ấn té trên mặt đất.

Ánh mắt dị sắc, trong đêm đen lóe lên tia sáng.

“Tôi sẽ dùng nhẫn nại cả đời, để cậu đi ba năm.”

Thanh âm của hắn tràn ngập áp lực run rẩy.

“Ba năm sau, cho dù Tetsuya chạy trốn tới chân trời góc biển, tôi cũng sẽ đuổi theo tìm kiếm, mang cậu trở về, giữ chặt ở bên cạnh tôi.”

Hô hấp hai người dồn dập giao hòa cùng một chỗ.

Rõ ràng là lời nói tràn ngập sát ý, thiếu niên lại lộ ra nụ cười vô cùng an tâm, vô cùng vui sướng.

“Được.”

Hắn ôm chặt thân người trên.

“Ước hẹn như thế nhé.”

※

Gió hướng nơi nào thổi

Thổi tới Hải Giác Thiên Nhai đỉnh

Mây hướng chỗ nào phi

Bay qua thiên sơn vạn thủy chi biên

Đến tốt cùng vì ai

Vì ai lại lưu luyến

Không có người mờ mịt biển người

Nơi nào là chốn dừng chân

Chờ đợi người

Lời thề của ta

Nếu muốn truy tìm

Cần gì phải hối hận

Chia lìa một ngày

Giống như vạn năm

Xác thực đều là vậy

Ngày nào đó gặp lại

Người tình thân mến

Hãy ôm chặt ta

Thiết tần quang âm

Duy nguyện giờ phút này

Vô hạn duyên thân

※

Kết thúc

Đôi mắt dị sắc đột nhiên mở.

Hắn lại nằm mơ.

Mơ thấy kỳ nghỉ xuân ba năm quốc trung chấm dứt.

Tuyệt vọng, điên cuồng, thống khổ, thoải mái...

Các loại tâm tình đan vào cùng một chỗ, lắng đọng lại trong ngực.

“Seijuurou, đi nào.”

Bóng người màu xanh da trời từ ngoài cửa đi tới, mang theo ý cười nhợt nhạt.

Cởi bỏ vẻ ngây ngô của thiếu niên, dĩ nhiên trở thành thanh niên trưởng thành, Akashi nở nụ cười.

Hắn phi thường thuần thục ôm chầm người bên giường, đặt dưới thân mình.

Như mây trôi nước chảy.

“Tetsuya, có phải nên cho nam nhân của cậu một nụ hôn chào buổi sáng hay không?”

Ngón tay nhẹ nhàng lướt mái tóc màu băng lam có chút dài của người dưới thân, xúc cảm mềm mại ôn nhuận như hơn mười năm trước.

Kuroko có chút bất đắc dĩ.

“Cho phép tôi trình trọng cự tuyệt. Điều nhiều năm như vậy, cậu mỗi ngày buổi sáng đều phải hỏi như vậy, không thấy chán sao?”

Nam nhân tóc đỏ tà mị mà cười cười.

“Cả đời cũng sẽ không chán, Tetsuya.”

Ngón tay không an phận trượt đến người dưới thân, chuẩn xác tìm được điểm mẫn cảm, một tay mình khai phá, bắt đầu công thành đoạt đất.

“Không được... Một lát tôi còn phải đi mua thức ăn...”

Tuy rằng biết khả năng thành công không lớn, Kuroko vẫn là chấp nhất muốn ngăn cản.

“Tôi mua giùm cậu.”

Akashi có chút mơ hồ nói, hắn hiện tại đang bề bộn với những ấn ký vô cùng quen thuộc trên thân thể trước mắt mình.

“Là... A... Ai nói hôm nay muốn ăn... Dâu tây... Ngô...”

Ánh mắt màu băng lam đã có chút mờ lung, thủy quang mờ mịt, gương mặt tinh xảo thoát nhìn khiến người ta vô cùng trù mến.

“Nếu là dâu tây, hiện tại không phải đã có một trái ở đây rồi sao sao?”

Akashi ở bên ngoài làn da trắng nõn, trần trụi, để lại một trái “dâu tây”.

“Bữa trưa...”

Kuroko như trước vẫn muốn giãy dụa.

“Vẫn là ụy tôi ăn no trước đi, Tetsuya.”

Mặc kệ là loại ý nghĩa ăn no thế nào, dù sao, Tetsuya đều là bụng làm dạ chịu, không phải sao?

Trên chiếc giường kingsize, bắt đầu truyền đến tiếng thở dốc đứt quãng, khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Mười ngón cùng nắm lại, hai chiếc nhẫn lóe ra ánh sáng trắng bạc.

– HOÀN –

Lời cuối sách:

Thiết Tẫn Quang Âm, chính văn liền tới này kết thúc ~ tung hoa ~ đây là cái hố đầu tiên của chúng ta được hoàn

~~(>_<>

~ Trừ bỏ chuyển nhà cùng công ty đi ra ngoài du lịch, chúng ta đều đã cố gắng từng ngày a ~ để ta thoải phòng mình đã *cười* Tóm lại cảm ơn các vị vẫn luôn đọc văn ~ Tuy rằng thiên văn đầu mới chính là rất đơn giản, bất quá chúng ta vẫn nói liên miên cần nhắc một đồng, tiến triển chậm cùng nói không chủ định *tự phỉ* Phương diện từ ngữ, bởi vì chúng ta thiết tình sẽ không viết chữ mẫu cho nên cũng viết đến rất ít, hy vọng không có thương tổn đến mắt *đỏ mặt* Cuối cùng, câu chuyện của đội trưởng cùng Kuroko-chan còn xa xa không có chấm dứt, manga nếu có gì mới chúng ta còn sẽ đổi mới phiên ngoại trung học, sau đại học • có khả năng cũng sẽ viết một chút Thế hệ Kỳ tích. Lão phu lão thê sau hôn nhân (?) nếu mọi người nguyện ý cũng sẽ viết trong phiên ngoại trong đi

~(>_<>

~ Cảm ơn mọi người đối Thiết Tẫn duy trì ~ thật cao hứng mọi người có thể thích văn trung này hai cái không được tự nhiên đưa nhỏ ~(phi phác) Lời nói viết ở phía trước: Đây một cái phiên ngoại hoàn toàn là tác giả cá nhân YY, cùng nguyên tác không quan hệ, thỉnh không cần mang nhập nguyên tác, O(_)O cảm ơn Lời vớ vẩn của editor: Ân, vậy là hoàn rồi a~ ;~; chân thành đa tạ chư vị tỷ muội đã ghé qua ;~; Hy vọng mọi người vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ bốn phủ Nói thế chứ còn phiên ngoại mà =)) đừng nói lời chia tay sớm thế =)) Lời vớ vẩn của beta: Vừa hoàn chính văn cái flashback trong manga cũng xong, DÊÊÊÊÊÊ M/ (có vẻ hơi đậm nhĩ :-?)

41. Chương 41: Phiên Ngoại

Phác thảo năm tháng trung học

※

Khi Kuroko bước vào Seirin, xuất hiện trong bể người bồi hồi một kẻ mờ mịt.

Nơi này không phải Teikou.

Nhìn chỉ có một quầy chiêu tân đội bóng rổ nhỏ, Kuroko liền thân thiết cảm nhận được điểm này.

Lúc trước hắn đến Teikou, câu lạc bộ bóng rổ chiêu tân chiếm một phần tư toàn bộ hội trường, quy mô khổng lồ, tờ rơi đều là in màu, vừa thấy là biết giàu có rồi.

Trái ngược...

Kuroko yên lặng tiêu sái đi qua, nhìn nữ sinh tóc nâu ở gian hàng kia, đoán rằng vị này hẳn là quản lý của đội.

“Làm phiền.”

Đem điền đầy đủ lý lịch sơ lược của mình đưa tới bên tay cô gái, không chút nào ngoài ý bị nhìn thấy.

Đi, như vậy cũng tốt.

Vốn là, sẽ không có tính toán khiến người khác chú ý.

Xoay người tính toán rồi đi, nghênh diện lại đối mặt với một nam sinh cao lớn tóc màu lửa đỏ.

Ánh mắt màu băng lam không khỏi trợn to.

Tận lực đi theo phía sau nam sinh màu lửa đỏ, thông qua bọn họ nói chuyện, thiếu niên liền biết, người này tên là Kagami Taiga.

Kagami... Taiga...

Kuroko ở trong lòng yên lặng lặp lại vài lần cái tên này.

Tóc đỏ, chói lòa nhưng màu sắc lại đậm hơn.

Màu sắc rực rỡ lửa đỏ.

Cùng... Màu tóc rất giống người kia...

※

Nhớ một lần cùng Kagami bước vào M, nhìn hấn mềm to ăn hamburger, Kuroko nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Quả nhiên, trừ bỏ màu tóc, người này, cùng người kia không có một tia tương tự.

Kuroko an tĩnh uống vanilla milkshake, ánh mắt màu trời bình tĩnh đánh giá người đối diện hãy còn ăn hamburger.

Ngô... Kagami-kun ăn hamburger đều là một hơi một cái sao...

Hồi tưởng lúc trước cùng Akashi cùng đi M, người kia sẽ vô cùng tao nhã đem hamburger xé thành từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ, chậm rãi tiêu diệt chúng nó, từ đầu tới đuôi cũng sẽ không lang thôn hổ yết (*)...

Kuroko đắm chìm trong ký ức, thỉnh linh đối diện với hai mắt màu đỏ của Kagami ——

“A a a cậu khi nào ở trong này???”

Kagami một bên kêu sợ hãi, gian nan đem một miếng đầy thức ăn vừa mới nhét vào nuốt xuống.

Thiếu niên vô cùng im lặng.

“Tớ luôn ở nơi này.”

Có chút che dấu bản thân thất thố, Kagami ném một cái hamburger cho thiếu niên.

Kuroko tiếp nhận, tầm mắt đã có chút mơ hồ.

“Tetsuya về sau ở M nhớ không thể chỉ uống vanilla milkshake, trước hết ăn một cái hamburger mới được.”

Dị sắc trong mắt người nọ lộ ra ý cười.

“Đây là mệnh lệnh.”

Sau đó, cũng sẽ có một cái hamburger ném lại, vô tư bay vào lòng ngực của mình.

Chính là, người ném hamburger, thay đổi.

Đã, không còn là quá khứ.

※

Vì bóng người không xua tan được trong lòng, Kuroko tiếp nhận rồi cùng Kagami one on one;

Vì quyết tâm xác lập của mình vẫn chưa quyết định, Kuroko đối với Kagami —— lập lời thề ánh sáng mới.

Tớ sẽ làm cậu trở thành mạnh nhất Nhật Bản.

Mạnh nhất Nhật Bản, đánh bại mọi người.

Đánh bại, Thế hệ Kỳ Tích.

Đánh bại... Akashi Seijuurou.

Đèn xe chợt lóe qua, gương mặt nghiêng tinh xảo của thiếu niên trong nháy mắt ánh sáng phai nhạt đi, dung nhập vào trong đêm đen.

Cho nên, Kagami không phát hiện, thiếu niên tự xưng cái bóng , trong mắt lóe ra đau đớn.

※

Trước Winter Cup, Kuroko phi thường ngoài ý muốn nhận được tin nhắn của người kia.

Tập hợp trước quảng trường sân vận động.

Lời ít mà ý nhiều, tuyệt đối là tác phong của người kia.

Không biết vì cái gì, tay Kuroko có chút run rẩy.

Seijuurou, cậu có biết không?

Tôi hiện tại, học được chuyên hơn người... Chuyên bóng sẽ biến mất, thật vất vả, mới luyện tập thành công...

Seijuurou, cậu có biết không?

Tôi hiện tại, có thể cho misdirection trái lại, có thể khiến đội hữu trở nên mờ nhạt như thế...

Seijuurou, cậu có biết không?

Seirin, thật là một đội rất tuyệt, hơn nữa cũng rất lớn mạnh...

...

Seijuurou, cậu có biết không?

Tôi rất nhớ cậu.

Thật sự rất nhớ.

Lần thứ hai cùng các đội hữu Thế hệ Kỳ tích tụ tập cùng một chỗ, nói không kích động, không vui, là không có khả năng.

Nhưng mà, bởi vì một chút ngoài ý muốn, toàn bộ không khí lại dị thường quỷ dị.

Đột nhiên Kagami từ Mỹ trở về, xuất hiện bên cạnh Kuroko, khí thế hăng hái.

“Yo, hãy để tôi hành động bây giờ đi.”

Kuroko còn chưa kịp ngăn cản hành vi lỗ mãng của đồng đội, tiếng cười thấp thấp của Akashi đã truyền đến.

“Shintarou, cho tôi mượn kéo một chút.”

Đến gần bên người Kagami, ánh mắt dị sắc lạnh như băng chặt chẽ nhìn thẳng kẻ xâm nhập này.

“Kẻ làm trái lời ta, cho dù là cha mẹ cũng phải chết.”

Kéo hung hăng về phía Kagami đâm qua, người sau hiểm hiểm tránh đi.

Vài sợi tóc đỏ rơi xuống.

Một khắc kia, Akashi là thật tâm muốn giết người này.

[illegible]

“Tôi chỉ tới xác nhận điểm này.”

Kagami ước chừng kêu vài tiếng, thân ảnh màu băng lam mới hồi phục tinh thần lại.

“Kuroko, đi thôi. Cậu phát ngốc cái gì?”

Kuroko bắt đầu dĩ cười cười, không biết nu cười hắc lúc này, lai giống khóc.

Thiếu chút nữa, liền tiến lên ôm lấy người kia...

Thiếu chút nữa, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ...

Thiếu niên xoay người, cố gắng đuổi kịp cước bộ Kagami.

Hẹn gặp lại ở trận chung kết, Seijuurou.

– HOÀN PHIÊN NGOẠI –

(*) Lang thôn hồ vết: Ngón nghiêng như sỏi, hồ.

Lời vô nghĩa của tác giả:

Trung học phác thảo, hoàn toàn là chúng ta chính mình YY, cùng nguyên tác không quan hệ

$$\sim\sim(\rangle_ \langle\rangle)$$
 $\sim$

Xích Hắc sau hôn nhân nhi tam sự • Ngốc mao thiên

Nhắc tới Akashi Seijuurou, chỉ cần là người nhận thức hắn đều sẽ dùng một từ để hình dung:

—— Vương giả.

Tư duy cực kỳ thông tuệ, thần kinh vận động hơn người, khí chất lãnh đạo bẩm sinh, xứng với vẻ ngoài tuấn tú đến sắc bén, quả thực rất hoàn mỹ.

Đi trong đám người, vĩnh viễn là người chói mắt cường đại nhất.

Lúc này, nam nhân vương giả này, chính là đang gất gao nhìn chăm chăm vào tấm gương trong phòng tắm biệt thự nhà mình, ánh mắt lạnh liệt giống như Tu La.

Đôi mắt một đỏ một vàng song trọng, toàn bộ ngắm nhìn một dùm trên đỉnh đầu hắc kia —— ngốc mao (*).

Đúng vậy, chính là ngốc mao.

Người bình thường khả năng cũng sẽ cảm thấy ngốc mao không có vấn đề gì, dù sao chỉ là tư thế ngủ không tốt, cả đêm tối sáng sớm thực khả năng sẽ có mấy cọng tóc ngoan cường chấp nhất vểnh lên, cảm giác hạc trong bầy gà mà tức giận chửi.

Nhưng mà, Akashi là ai?

Hắn chính là, người đem “Người cãi lời của ta, cho dù là cha mẹ cũng phải chết” xem là tín điều của đời mình, cũng đem làm lời răn giữ vững hai mươi lăm năm.

“Seijuurou, sao lâu vậy...”

Lúc hắc gất gao nhìn chăm chăm một dùm ngốc mao chết tiệt trên đỉnh đầu kia, cửa phòng tắm mở ra.

Một thanh âm nghe ôn nhuận như gió truyền đến.

Biểu tình tràn ngập sát ý của Akashi liền lập tức trở nên nhu hòa.

“Tetsuya, cậu tỉnh rồi?”

Kuroko hai mươi lăm tuổi sớm đã từ cảm giác không tồn tại trong suốt kia lột xác thành một thanh niên tinh xảo ôn hòa văn nhã, tốt nghiệp từ Đại học Quốc học danh môn, bởi vì xem qua rất nhiều tác phẩm văn học, từ trong lộ ra một cỗ hơi thở của phong độ của người trí thức, khiến người ta thoải mái, gương mặt ôn hòa càng tốt hơn, mái tóc xanh nhạt, lực hấp dẫn đối với bất luận kẻ nào, xem ra đều không nhỏ.

Bởi vì chưa tỉnh ngủ, Kuroko cả người đều lão đảo lắc lắc.

“Coi chừng ngã.”

Akashi cơ hồ lập tức chạy đến bên người tức phụ nhà mình, đem tiểu tâm địa còn chưa tỉnh ngủ ôm vào trong lòng.

Áo ngủ cỡ lớn lỏng lỏng lẻo lẻo bao bọc lấy thân thể trắng nõn của Kuroko, Akashi ôm thất lưng hắc, bắt động thanh sắc đem y phục của hắc kéo ra thêm một chút.

Từ góc độ này mà nhìn, có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh tế dụ nhân của người trong lòng, xuống chút nữa, ẩn ẩn có thể nhìn thấy hai điểm thù du đỏ sẫm tối hôm qua bị hảo hảo yêu thương quá mức...

Vì thế, đội trưởng át chủ bài Thế hệ Kỳ tích của chúng ta, trong mắt mọi người là vô địch vương giả, mang theo nụ cười thỏa mãn, đứng trước gương giúp tức phụ nhà mình đánh răng.

Kuroko vẫn còn mơ mơ màng màng, nhu thuận nằm trong lòng người phía sau, từ từ nhắm hai mắt, tùy ý Akashi đùa nghịch.

Cầm bàn chải đánh răng màu trời, Akashi thật cẩn thận thân nhập khéo léo vào trong miệng người yêu, nhẹ nhàng từ trái sang phải vì hắc vệ sinh.

Lực đạo hắc rất nhẹ.

Kuroko phát ra tiếng thổn thức nhỏ giọng vô nghĩa, giống một loài động vật nhỏ bé dụ ngoan.

Thật sự là một buổi sáng tốt đẹp.

※

Đội Kuroko hoàn toàn tỉnh ngủ, ánh mắt màu băng lam yên lặng nhìn người yêu.

Akashi vô cùng tự nhiên hưởng thụ ánh mắt chú ý của hắc.

“Seijuurou, một dùm trên đầu cậu kia, là ngốc mao trong truyền thuyết sao?”

Akashi nguyên bản tao nhả đột nhiên mãnh liệt dùng sức cắt bánh mì, đem một nửa bánh mì chặt đứt.

“...”

Khó chịu nheo mắt lại, Akashi có chút thô lỗ giật giật phần tóc không ngoan trên đỉnh đầu, trong mắt hiện lên sát ý, hận không thể trừ tận gốc.

“Không thể bứt tóc a, Seijuuro.”

Kuroko đi đến bên cạnh hắn, đúng lúc cứu sinh mệnh mấy cọng tóc còn nhỏ kia.

Khớp xương phân minh trên tay trắng nõn, nhẹ nhàng xoa mái tóc lửa đỏ của Akashi, muốn đem một dùm tóc không ngoan áp chế, lặp lại nhiều lần, nhưng không thành công.

“Làm thế nào, hôm nay đã đáp ứng Kise-kun đi tham gia hoạt động người mẫu của cậu ấy...”

Nhìn đồng hồ, Kuroko nhẹ khẽ thở dài một tiếng.

“Tôi không muốn ra ngoài như vậy.”

Akashi nguyên bản liền không muốn đi tham gia cái hoạt động kia, hắn xem ra, đám kia biết rõ hắn cùng Tetsuya đã kết hôn thậm chí ngay cả chứng nhận đều có, còn tà tâm bắt tử tìm đúng cơ hội sẽ cùng tức phụ của mình gặp mặt, thật sự rất chướng mắt.

Nhưng mà, Kuroko lại không thèm để ý, xem nhẹ tâm tư nhỏ của hắn.

“Seijuuro, muốn đội nón ra ngoài không?”

Con người dị sắc chợt lóe, Akashi không vui.

“Không cần, rất ngu ngốc.”

“Kia... Vuốt keo xịt tóc?”

“Không cần, nhìn thật khó khăn.”

Kuroko vốn có tính tình ôn hòa, nhưng cũng có chút nổi giận.

“Nếu không, tôi đi một mình.”

“Tuyệt đối không được. “

Chê cười, cái tên màu vàng kia vốn chính là muốn tạo thế giới cho hai người, nếu để hắn được ý ta liền không gọi là Akashi Seijuuro!

“Ngao ô...”

Trong lúc giằng co, con chó màu trắng nhỏ đi đến bên chân Kuroko, mang theo biểu tình cùng chủ nhân giống nhau như đúc, có chút ai oán nức nở.

(Ba ba ma ma cãi nhau sao?)

Tetsuya no.6 thật cẩn thận cạo chân chủ nhân, cái đuôi nhỏ xinh rất nhanh vẫy vẫy.

“Ha ha...”

Akashi đột nhiên nở nụ cười.

No.6 vô pháp ức chế hắt xì nhỏ xíu.

Kuroko có chút kinh ngạc nhìn người đột nhiên cười ra tiếng. Bản năng, có chút dự cảm bất hảo.

Akashi khom lưng xuống, đem cún con nhà mình từ sau bắt lại, đặt trên đầu mình.

Cún con không biết tình cảnh gì bị đặt lên đỉnh đầu hắn, móng vuốt nhỏ vừa vịn đem ngăn chặn dùm gốc mao kia.

“Như vậy liền không thành vấn đề.”

Akashi vừa lòng soi gương, đối với hiện trạng phi thường tán thành.

“No.6 ở bên ngoài một chút đều không thể cử động a.”

“Dám cử động một cái, cho dù là mi cũng phải chết.”

Lời còn chưa dứt, No.6 nhờ quả đầu màu đỏ kia biến thành có chút ngứa, bất mãn mà từ trên đầu của hắn nhảy vào trong lòng Kuroko.

(Vẫn là trong ngực ma ma thoải mái hơn ~)

Cún con vui vẻ cọ cọ ngực chủ nhân nó thích nhất, nó không biết đã tự đưa thân vào quỷ môn quan...

“Lá gan không nhỏ a...”

Ánh mắt dị sắc lóe lóe, Akashi lấy ra cây kéo tùy thân, cười đến dị thường sáng lạn.

Cắt mi a

Kuroko nhìn nhìn Akashi, ánh mắt rơi xuống kéo của hắn ——

“Seijuurou, tôi nghĩ.”

Ngốc mao vương bạn kia, bị Kuroko một đao cắt đi.

Qua mười năm phút đồng hồ, xích hắc phu phu rốt cục từ biệt thự nhà mình ra ngoài.

Kise là người mẫu chính, Akashi như trước lạnh nhạt bình tĩnh như nhau thường ngày, tươi cười khéo léo cùng bối cảnh thân gia đều khiến hắn có cảm giác thực sự.

Chính là...

Nhìn động tác nhỏ của người bên cạnh cách mười phút sờ đỉnh đầu một chút, Kuroko ở một bên lộ ra ý cười nhạt nhạt.

Lần sau thừa dịp lúc Akashi ngủ, làm một dúm ngốc mao nữa đi?

Xích Hắc sau hôn nhân nhị tam sự • Ngốc mao thiên END

Chú thích:

(*) Ngốc mao: Là tóc rađa trong manga/anime. Nhân vật tiêu biểu: Saber trong Fate (lôi ểm ra vì bỗng vương thích Saber :”>) Người thường khi ngủ dậy, thi thoảng sẽ bị tình trạng này x)

Lời vớ vẩn của editor: Hảo cho một Tiểu Hắc x)

Lời vớ vẩn của beta: Đọc xong cười banh hàm =))))))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-tan-quang-am>